VP MAGAZIN

nr 16

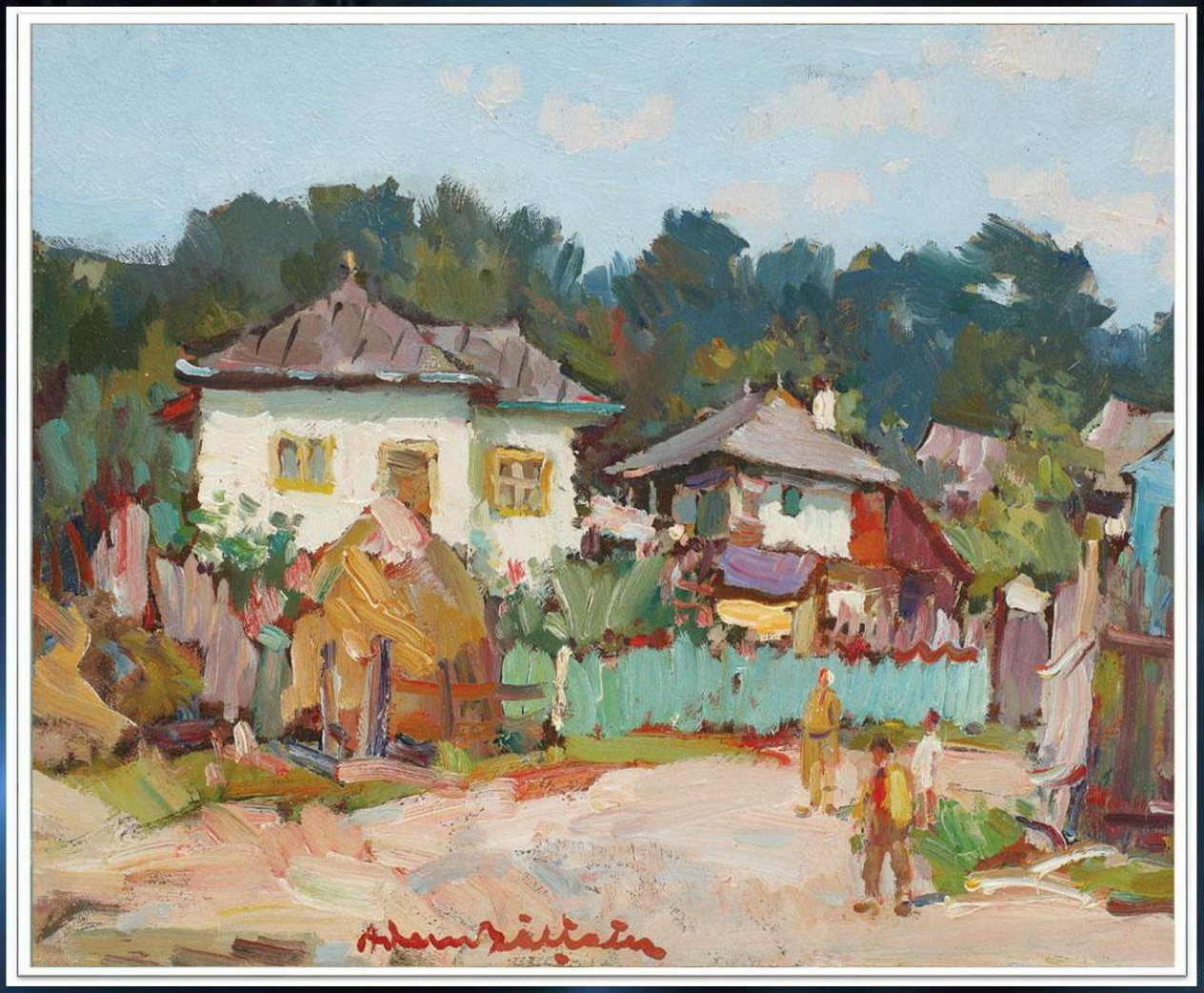

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 16 - Mai 2015

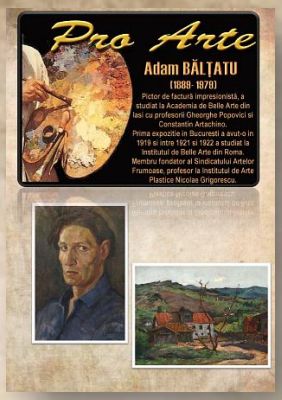

ProArte
Adam BALȚATU
1889-1979

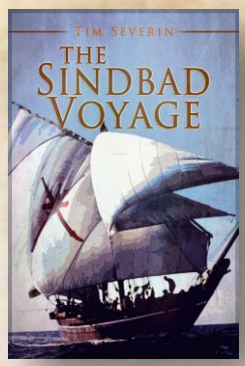

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 1

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 13

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 8

Alexandru Lamba
Arhitecții
speranței
Episodul VI

Război Lumilor 2

Miloş DUMBRACI
Suflet de arțar

Keith Douglass
Atac direct
Episodul VI

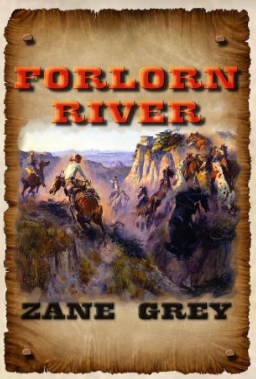

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 11-12

Foileton interbelic
REGELE
PIRAȚILOR
Partea IV

BD
Team RAFALE
Fonduri de Razboi
Ep2

VP Magazin

Pro Arte

Adam BĂLȚATU

(1889- 1979)

Pictor de factură impresionistă, a studiat la Academia de Belle Arte din Iasi cu profesorii Gheorghe Popovici si Constantin Artachino.
Prima expozitie in Bucuresti a avut-o in 1919 si intre 1921 si 1922 a studiat la Institutul de Belle Arte din Roma.
Membru fondator al Sindicatului Artelor Frumoase, profesor la Institutul de Arte Plastice Nicolae Grigorescu.

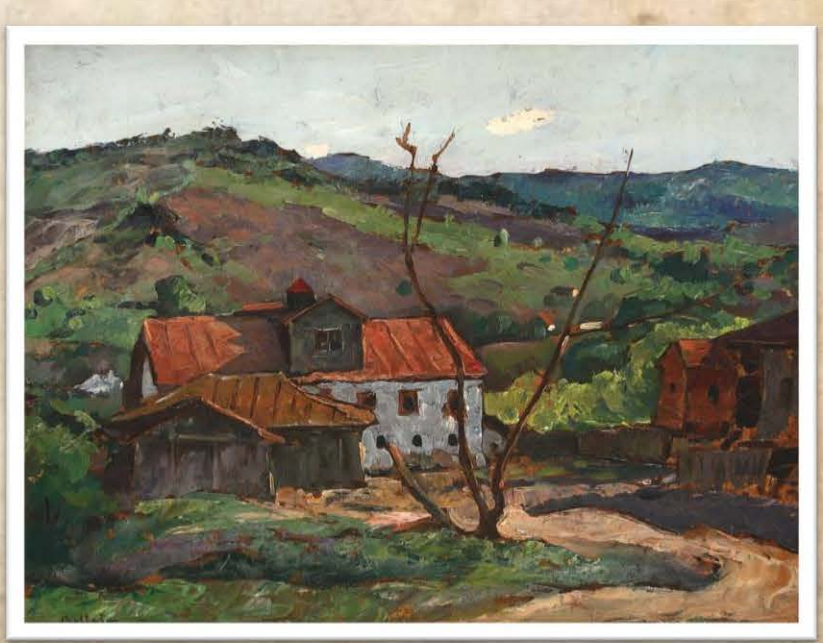

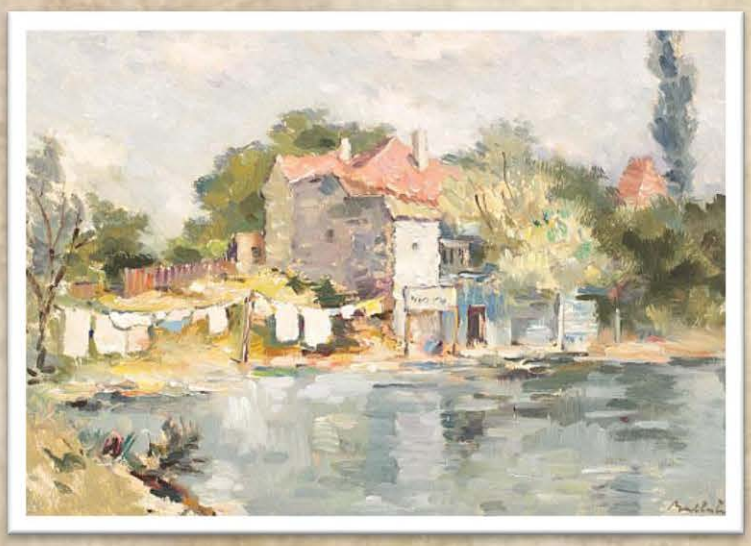

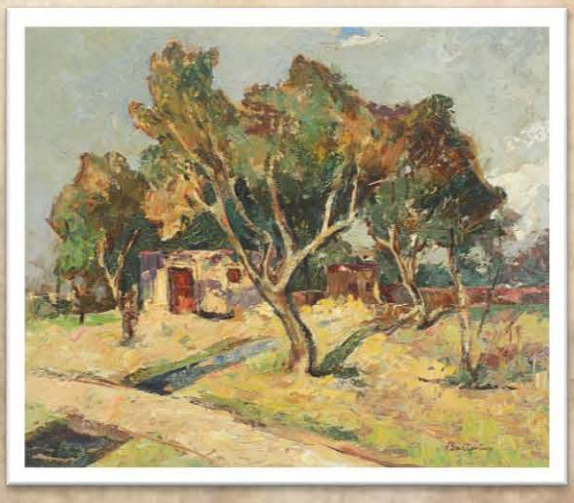

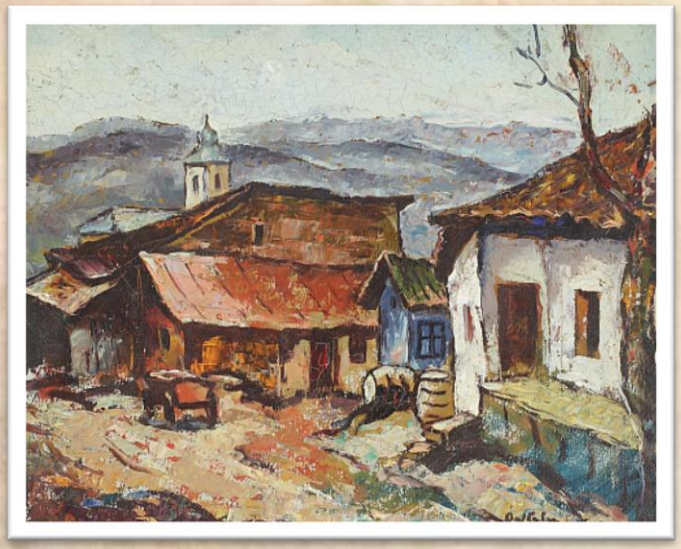

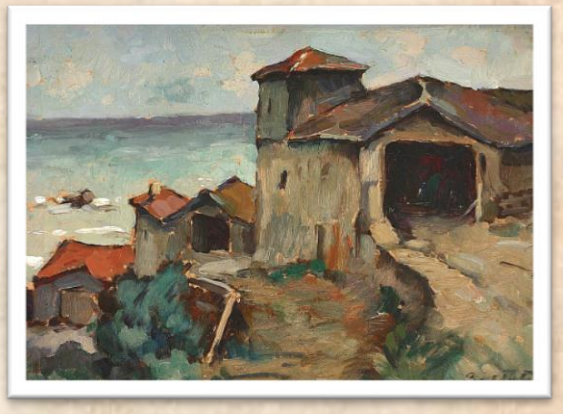

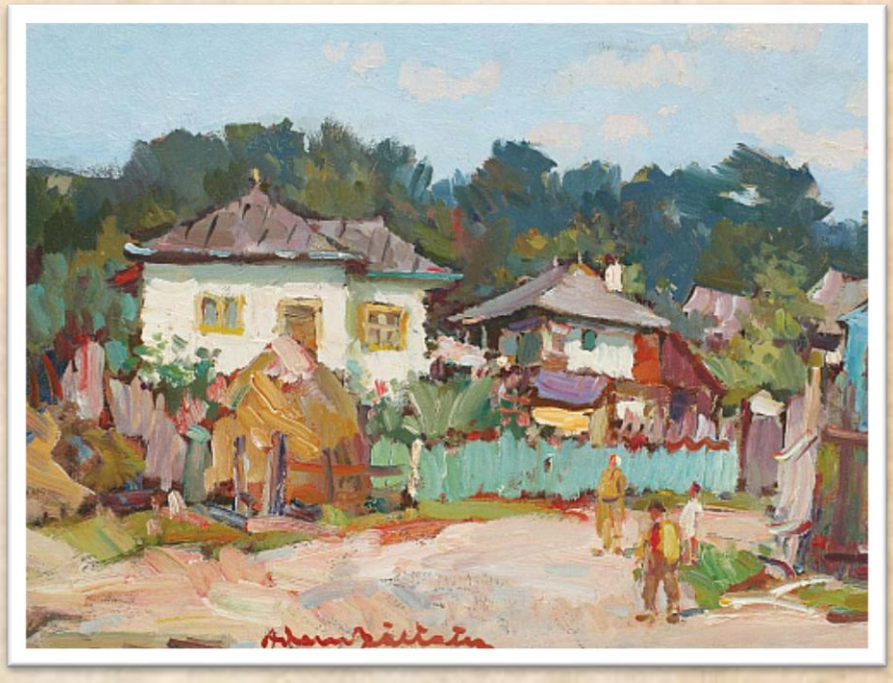

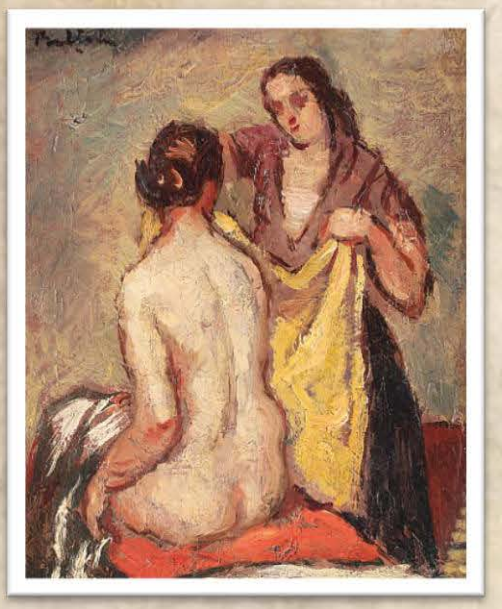

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

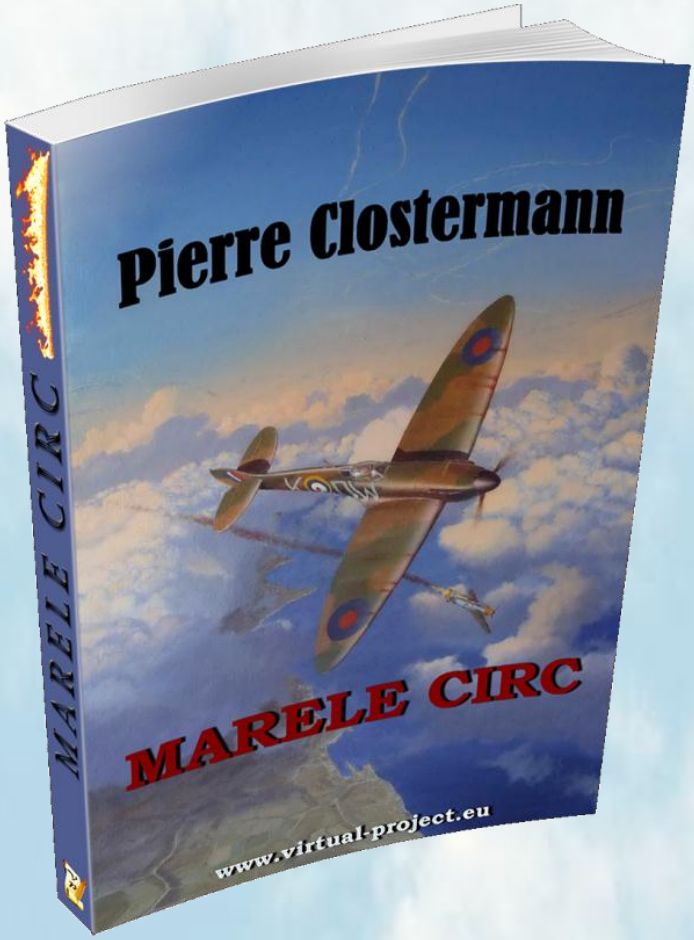

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

EPISODUL 13

• În iadul Flak-ului[1]

Germanii au inaugurat un nou mod de operaţii pentru aviaţia lor de vânătoare.

De când trupele noastre au traversat Rinul, toate aerodromurile lor au devenit întrucâtva neprielnice, deoarece fuseseră bombardate în stil mare.

Luftwaffe nu mai are destule aparate, încât să-şi permită să le vadă nimicite la sol. Acum, Jagd Geschwader-ele şi cei de la Jabo nu mai au un domiciliu fix.

Pentru executarea Planului 1943 de apărare aeriană a Reich-ului, organizaţia Todt construise – de-a lungul malului drept al Elbei – aproape o sută cincizeci de aerodromuri secundare, destinate operaţiilor de vânătoare defensive împotriva raidurilor de zi americane.

Bazele acestea, echipate cu o pistă bună, din bitum ori beton, lungă de o mie sau o mie cinci sute de metri, cu o infrastructură excelentă (hangare şi altele), se dovedeau ideale pentru aplicarea în practică a sistemului de vânătoare încrucişată. În trei sferturi dintre cazuri, ele se găseau destul de departe pentru a fi bombardate. Nu erau niciodată ocupate, decât pentru momente de trecere. Cel mai adesea pustii, ele nu justificau, mai ales în perioada actuală, efectuarea unor bombardamente în toată regula.

Aproape cincisprezece escadre de vânătoare germane, respectiv o mie două sute avioane ultramoderne de vânătoare şi vânătoare-bombardiere, duceau pe atunci o existenţă nomadă între aceste baze.

Eşalonul rulant se muta în timpul nopţii. Mecanicii pregăteau hangarele, iar camioanele-cisterne erau ascunse în pădurile de brazi. Avioanele aterizau în amurg, iar spre ora două din noapte executau, pornind de la noua „locuinţă”, ieşirile lor în misiuni de luptă.

După câteva zile – niciodată mai mult de o săptămână – Geschwader-ul îşi schimba din nou baza.

Datorită acestei metode, germanii reuşeau să ne hărţuiască zdravăn trupele, mai cu seamă dimineaţa şi seara. Un număr crescând de convoaie de aprovizionare, lansate în săgeată spre coloanele noastre blindate, rămâneau pe drum, mitraliate ori bombardate din zboruri razante.

[1] Antiaeriana germană.

Armata terestră s-a plâns tare la Cartierul General al Armatei aeriene Tactice, care nu avea nicio putere: avioanele sale Mitchell şi Boston, supraîncărcate, îşi executau cele trei ieşiri zilnice asupra obiectivelor tactice, iar menţinerea acestei situaţii era anevoioasă. La rândul său Divizia 2 se adresase Diviziei 84, dar unităţile de vânătoare ale acesteia erau staţionate prea departe pentru a putea interveni.

În final, Divizia 83 se trezeşte cu toată treaba în cârca sa; ca de obicei, escadra noastră de *Tempest*-uri fiind aceea care se poate descurca: era echipată cu avioane suficient de rapide spre a nu se lăsa (teoretic) masacrată de A.A.; ea se afla în posesia unei raze de acţiune destul de mari, pentru a putea găsi Geschwader-ele în cele mai depărtate cuiburi ale lor.

•

Primim de la *Intelligence* numeroase amănunte privind noua organizare germană, amănunte care nu ne incântă defel.

Pentru a îngădui piloţilor săi de vânătoare să opereze într-o linişte relativă, Luftwaffe a repartizat cel puţin câte un batalion de flak (A.A.) – sau Abteilung – pentru fiecare aerodrom. Aceste Abteilungen sunt ataşate escadrelor de vânătoare şi cuprind îndeobşte trei baterii de flak automat: una de 37 mm (nouă tunuri pe afeturi simple) şi două de 20 mm (douăzeci şi patru de ţevi pe afeturi duble ori cvadruple).

Abteilung-urile acestea însoţesc Geschwader-ele în deplasările lor şi sunt totdeauna primele prezente pe noile baze.

Aceste formidabile apărări antiaeriene, cu servanţii lor admirabil antrenaţi şi cu armele lor bine echipate, fie – de pildă – cu colimator giroscopic, fie cu vizoare cu corecţie automată, fac ca atacurile să devină foarte primejdioase.

Mereu la pândă, cu relee de pândari experimentaţi, pe o rază de zece kilometri, un Abteilung poate să întindă pe deasupra aerodromului pe care îl apără, o pânză de proiectile trasoare, cu adevărat de nestrăpuns, în numai o fracţiune de secundă. Orice avion prins în zbor razant într-o asemenea reţea de antiaeriană are foarte puţini sorţi să scape de cele două sute cincizeci proiectile, la cea de a doua împroşcare cu cele treizeci de ţevi ale batalionului.

Ne posomorâm. De la întâmplările petrecute la Rheine, nimeni nu mai vrea să aibă de a face cu antiaeriana de aerodrom. În ce mă priveşte, mă simt mereu urmărit de „flak-complex”-ul meu bolnăvicios şi, prin urmare, îmi cam lipseşte înflăcărarea de care aş avea nevoie pentru a ridica moralul piloţilor mei.

•

Primele două operaţii de mitraliere a aerodromului, puse la cale de Divizia aeriană, în urma noilor evenimente, au dat greş: cuiburile sunt goale.

Pentru a permite – în urma acestor eşecuri – o mai rapidă intrare în acţiune între momentul reperajului unui „einsatz” (denumire dată de Luftwaffe noilor

aerodromuri) locuit şi identificat şi atacul ce urmează, P.C. al Diviziei imaginează un nou dispozitiv.

Escadra canadiană de recunoaştere (wing-ul 49) poate să ne înştiinţeze direct, fără a mai trece prin P.C. al Diviziei, asupra unui obiectiv interesant. Curmând orice alte treburi, prevenim Divizia aeriană care ţine în alarmă imediată, la dispoziţia noastră, un grup de *Typhoon*-uri anti-flak.

Noul dispozitiv intră în acţiune în zorii acestei dimineţi. Întrucât escadrilele 56 şi 486 au fost prea fericitele victime ale celor două operaţii recent eşuate, escadrila 3 (a mea) este cea care trece în alarmă imediată.

De neîndurat devine aşteptarea. Poate că niciodată nu am fost mai nervos, iar piloţii mei, care nu prea se simt nici ei în largul lor, – iau repede seama la lucrul acesta.

— *You look as happy, Sir, as a duck who got a brick on is head*... Domnule comandant, observă Wormsley, păreţi tot atât de fericit ca o raţă căreia i-a căzut o cărămidă pe cap!

După ce, în chiar faptul dimineţii, am stabilit ordinea de zbor, entuziasmul nu-şi prea face loc în rândurile celor şapte aleşi. Excepţie face Bay Adams, australianul meu; este netulburat şi n-are frică nici de Dumnezeu, nici de diavol.

Până şi mecanicii încep să se molipsească de nervozitatea aceasta; nu-şi mai găsesc locul. Din două în două minute se deschide uşa camerei piloţilor, iar în pragul ei apare câte un chip îngrijorat rostind întrebarea:

— *Nothing doing, Sir.* Încă nimic?

E ora prânzului. Situaţia devine de nesuportat. Timpul e a furtună. Am interzis cu desăvârşire să se rostească cuvântul „flak” – o liră amendă pentru cei ce arată a fi „flak happy”. În sală ai putea tăia liniştea cu cuţitul.

Ne aflăm în stare de alarmă de la ora 3:55. Se consumă ceai şi ţigări în cantităţi înspăimântătoare. Călcăm peste un covor din mucuri de ţigară.

În cele din urmă, ne închidem, eu şi adjutantul, în biroul meu; stau lângă telefon şi încerc să-mi mai primenesc gândurile scriind părinţilor mei. Rup trei scrisori şi renunţ.

— Adj, iau jeep-ul şi dau fuga la Control, să văd ultimul buletin meteo. Dacă între timp se întâmplă ceva, trageţi o rachetă albă.

Dar abia m-am instalat în maşină, că şi aud ţârâitul telefonului.

Săr ca ars. În *dispersal,* toată lumea e în picioare, privirile grăiesc a nelinişte...

Este wing-ul 49.

Îi dictez lui Ken Hugues:

„*Schwerin Aerodrome – 40 Messerschmitts seen by Spit recco at 11:40, landing. About 100 A/C on base – 15 Arados two seaters – Refuelling point 500 yards S.E. of main hangar. Map 829 GA. II – good Luck*!”[1]

Îmi privesc piloţii.

Tăcere.

— *Well, That's it*![2] oftează filosofic Wormsley…

— Adj, sări iute în jeep, adu-mi pe ofiţerul de la informaţii şi anuarul aerodromurilor germane, volumul II.

Ken Hugues a şi descoperit Schwerin-ul pe harta de perete; aerodromul se află la cincizeci kilometri sud-est de Lubeck. Aveam de parcurs două sute treizeci de kilometri.

Adj, care se înapoiază ca o furtună însoţit de Spy, îmi dă cartea, gata deschisă la pagina 829; Schwerin. Un aerodrom frumos, pe malul unui lac întins, la vest de oraşul cu acelaşi nume.

Execut repede, pe tabla neagră, o schiţă: cele trei piste în formă de triunghi, hangarele, dispunerea probabilă a avioanelor, aşa cum mi-a indicat-o escadra 49.

Nemţii au aterizat la 11:40. Acum este 12:10. Oricum, pentru a face planul avioanelor cu camioanele-cisternă şi pentru rearmarea lor, este nevoie de o oră. Avem exact timpul să dăm peste ei în cuib, înainte de a-şi fi luat zborul, dispersaţi sau mascaţi prin pădurile de brazi.

Împart ultimele instrucţiuni, în timp ce Spy telefonează la Divizia aeriană pentru a anunţa „reprezentaţia” şi a cere *Typhoon*-urile purtătoare de rachete; vom ataca de la nord la sud, simultan, rânduiţi cu toţii – suntem opt – în eşalonul frontal la 200 metri interval lateral. Viteza, 850 până la 900 kilometri pe oră.

Fiecare avion îşi va alege obiectivul în cursul picajului – nicio schimbare de direcţie în ultimul moment. Focul va fi deschis la 1 000 metri, tir continuu până la mică distanţă. Se va sta foarte aproape de sol, se va număra până la douăzeci şi se va degaja în evantai, urcând cât mai mult cu putinţă…

Întâlnirea cu *Typhoon*-urile este fixată pentru ora 13 – este târziu, îmi pare rău, dar nu au cum sosi mai devreme.

Typhoon-urile vor coborî de la 8 000 picioare la 3 000, cu treizeci de secunde înaintea noastră, pentru a face diversiune, şi îşi vor lepăda salva de rachete asupra posturilor de antiaeriană pe care le vor putea repera.

Căci antiaeriană va fi nu glumă!

(Un zâmbet oarecum silit).

[1] Aerodrom, din Schwerin, 40 *Messerschmitt*-uri au aterizat, observate de un Spitfire de recunoaştere. Pe baza aceasta se află aproximativ 100 avioane, dintre care 15 *Arado* cu două locuri. Depozitele de benzină se găsesc la 500 yarzi sud-est de hangarul principal. Planul aerodromului există în anuarul bazelor germane la numărul 829, vol. II. Succes!

[2] Bine, am ajuns şi aici!

— Nu uitaţi că factorul surpriză, viteza şi mai ales razmotul integral, la o altitudine zero, sunt cea mai bună apărare a noastră. E inutil să ne legănăm aripile şi să dăm iluzia că-i derutăm pe servanţii de la antiaeriană; aţi pierde câţiva kilometri de viteză preţioşi şi, pe deasupra, riscaţi să vă loviţi de pământ una dintre aripi.

Un ultim sfat: dacă sunteţi loviţi şi trebuie să vă părăsiţi aparatul, cea mai sigură metodă, o reamintesc, este următoarea: manşa în pântece – aruncaţi cupola – făceţi-vă ghem – aşteptaţi câteva secunde – împingeţi cu putere manşa înainte… aveţi 90 la sută şansa să fiţi aruncaţi afară din carlingă… Fireşte, nu v-o doresc!

— Nicio întrebare?

Înainte!

•

— *Hullo Kenway, Filmstar Leader calling – what about the Typhie-boys*?[1]

Încep să mă neliniştesc. Am trecut de Elba, iar la orizont a şi început să se deseneze, limpede, locul Schwerininer. Nici urmă de *Typhoon*-uri.

Peste câteva minute, plictisit, Kenway-ul îmi răspunde:

— *Hullo, Filmstar Leader, sorry old boy, there is a cock-up about the Typhies. Do your best if you can without*![2]

Veselă treabă, nu avem *Typhoon*-uri anti A.A. Straşnic o s-o mai încasăm!

Cred că glasul îmi tremură uşor când îmi chem patrula, pentru a o rândui în dispozitiv de atac:

— *Attack formation* – Go *Filmstar*![3]

•

Un lac mare albastru, mărginit de brazi, tăiat la mijloc de o peninsulă pe care se înalţă oraşul Schwerin. O bijuterie de orăşel, cocoţat pe stânca lui cu clopotniţe stil Renaştere şi acoperişuri de ţiglă lucitoare.

La vest, un aerodrom frumos, intact, cu clădirile şi hangarele camuflate, aşa cum puţine trebuie să mai fi rămas în Germania.

Ne aflăm la patrusprezece mii picioare şi săgetez fără teamă văzduhul în stânga, de parcă ar urma să ne continuăm drumul.

Scrutez cu atenţie terenul de zbor: micile cruci întunecate ale avioanelor parcate la punctele indicate se conturează clar pe iarba verde-crud a primăverii… Reperez mai ales unul, două, patru ţevi de A.A. a căror umbră se proiectează limpede – sub razele soarelui – în perimetru…

— *Look out Filmstar Leader, at six o'clock*![4]

---

[1] Alo, Kenway, aici Filmstar. Ce se întâmplă cu Typhoon-urile?
[2] Atenţie, Filmstar Leader, ne pare rău bătrâne, Tyfie nu vor fi prezenţi. Faceţi ce e mai bine, dacă puteţi fără ei!
[3] Luaţi formaţia de atac. Filmstar, executarea.
[4] Atenţie, comandant Filmstar, antiaeriană la orele 6!

Într-adevăr, la două sute de metri în spatele formaţiei, răsar cinci ghemotoace mari şi negre de 88 mm…

Bun! Încă cinci minute şi voi ataca. Obiectivul se află în spatele nostru, iar noi suntem cu soarele în faţă.

Mă încearcă o spaimă cumplită care îmi taie răsuflarea. Pe cât lupta împotriva avioanelor de vânătoare m-a lăsat întotdeauna calm – în afară de începuturile ei – pe atât antiaeriana…

— *Drop your babies Filmstar*!

Trebuie să largăm cât mai repede rezervoarele suplimentare şi să ne năpustim…

Pântecele îmi este sfâşiat de crampe până la îngreţoşare – avantajul monolocului este că poţi crăpa de frică, fără ca cineva să bage de seamă.

— *Quick 180° port GO*!

Un viraj rapid de 180° la stânga ne readuce deasupra aerodromului, cu soarele în spate.

— *Diving – full out Filmstar*![1]

Ne aruncăm în picaj…

Tempest-urile mele, toate cele şapte, se află eşalonate la stânga mea, într-o formaţie impecabilă, în ciuda picajului aproape vertical.

— *Smell of flowers*[2] se aude în căşti glasul zeflemitor al lui Bay Adams.

Flak-ul! Dumnezeule, ce mai flak! Tot cuprinsul aerodromului este iluminat de flăcări de la gurile tunurilor de 20 şi 37 mm. Sunt, pe puţin, patruzeci de amplasamente de antiaeriană!

Pe sub noi se întinde un covor de vălătuci albi, iar cei negri, de la tunurile de 37, se înşiruie în salbe regulate de câte opt.

Cumplit A.A.!

Spaima fizică este cel mai groaznic lucru de care se poate suferi – îmi simt inima în gâtlej, sunt tot o apă, năclăit de acea sudoare lipicioasă, ruşinoasă a cărnii care se revoltă. În cizme, degetele crispate, înoată, nu altceva.

Ne afundăm cu disperare în fumul exploziilor şi al trasoarelor… la dreapta… la stânga… pretutindeni se întretaie, îşi înmulţesc în jurul aripilor noastre perfidele fulgere ce te orbesc.

Ne aflăm la o mie cinci sute metri de perimetrul în care aleargă oameni… cincizeci metri altitudine.

— *Lower for Christ's sake*![3]

Mai jos, mai jos, în numele cerului – glasul meu are probabil accente isterice…

Marea suprafaţă de gazon, spintecată de pistele cenuşii, intră parcă în tangaj şi îmi sare în faţă. Zburăm cu nouă sute kilometri pe oră.

---

[1] Să intrăm în picaj, cu motoarele în plin!
[2] Parfum de flori! (expresie imagistică în argoul R.A.F.-ului, spre a se desemna exploziile antiaerienei).
[3] Mai jos, pentru numele lui Dumnezeu!

Cel dintâi hangar… un camion cisternă… şi iată *Messerschmitt*-urile, stângaci cocoţate pe strâmtul lor tren de aterizare – vreo treizeci – cu oameni ghemuiţi pe sub aripi.

Prea la stânga din nefericire. În afara liniei de tragere.

Un grup de *Arado*, vreo douăsprezece, îmi ţâşneşte în colimator. Trag. Trag frenetic, cu degetul nedezlipit de trăgaci.

Proiectilele mele desenează o panglică de explozii ce şerpuieşte printre *Arado*-uri, se caţără pe fuzelaje, loveşte motoarele… Fum… unul dintre avioane explodează tocmai în clipa în care săream peste el, iar *Tempest*-ul meu e înfăşurat în fierbinţi valuri de aer.

Un *Tempest* atinge pământul, iar fuzelajul lui saltă ca o minge în jerba sfărâmăturilor de aripi şi ampenaje hăcuite…

În faţă, alte hangare. Trag o a doua rafală… explozii pe tabla ondulată a uşilor, pe chenarele lor laminate.

— *Look out Red Two*![1]

Dumnezeule, numărul meu 2 ajunge cu o viteză nebunească deasupra mea, în afara controlului. Şi-a pierdut cupola… Având nouă sute kilometri pe oră, la douăzeci metri în dreapta mea, percutează într-un turn de antiaeriană pe care îl taie în două mai jos de platformă. Şarpanta din lemn se zburătăceşte… Un ciorchine de oameni agăţaţi de un tun se prăbuşeşte în gol.

Tempest-ul se zdrobeşte în marginea aerodromului, peste un grup de căsuţe, croind în urma sa o nemaipomenită dâră de lumină; motorul s-a desprins într-un vârtej de flăcări şi de sfărâmături care zboară prin văzduh

Gata… sau aproape.

Un, doi, trei… trasoarele se înverşunează… îmi plec capul şi mă ghemuiesc în spatele blindajului dorsal… voi trişa… un servant de la un 37 mă încadrează într-atât de aproape, încât nu zăresc decât strălucirile exploziilor, fără a mai vedea fumul… o grindină de schije îmi bate darabana pe fuzelaj… douăsprezece, douăzeci!

Trag de profundor şi urc drept spre cer… Antiaeriana continuă.

Privire în urmă spre Schwerin, care se pierde pe sub profundor.

La trei sute metri mai jos, un *Tempest* urcă în zigzag, urmărit cu cerbicie de trasoare.

În apropierea hangarelor, incendii, coloane de fum unsuros împănat de flăcări… un foc de artificii din bombe de magneziu care explodează.

Singuraticul *Tempest* mă ajunge din urmă, îşi leagănă aripile şi reintră în formaţie.

— *Hullo Filmstar Aircrafts, Reform, South of target, angels ten…*[2]

— *Hullo Pierre, Red 3 here. You know, I think the rest had it*![3]

---

[1] Atenţie! Roşu doi!

[2] Alo, Filmstar, adunaţi-vă din nou la sud de obiectiv, la 10 000 picioare.

[3] Alo, Pierre. Aici Roşu trei. Cred că au mai rămas puţini. Ceilalţi au căzut!

Bay îmi spune că restul au fost doborâţi.

Imposibil! Scrutez cele 360° ale orizontului, formidabila piramidă de explozii a A.A.-ului care se înalţă până în nori, pe deasupra Schwerin-ului, şi care, în văzduhul calm, nu se destramă...

Cerul este pustiu.

13:04. Am atacat la 13:03...

Coşmarul a ţinut aproape treizeci şi cinci de secunde, socotind de la începutul intrării în picaj; din opt avioane am pierdut şase!...

Traversăm iarăşi Elba. Nervii mă dor, încep să mă lase, dar tremurul de la încheietura genunchiului încetează. Inutil să mă mai gândesc la ceilalţi. La ce bun?

Încă o misiune. Escadrilele 56 şi 486 le vor executa pe următoarele două. Poate, încă o zi de răgaz...

Iată Rheine...

— *Hullo Desmond, Filmstar over base. May we pancake*?[1]

Scot, printr-un gest automat, roţile. Reduc gazele... Şi iarăşi senzaţia mereu nouă de a renaşte, de îndată ce aud fâşiitul pneurilor pe ciment.

P.C. al Diviziei aeriene ne trimite pe dată fotografii privind operaţia de la Schwerin. Sunt foarte clare. Cel care le-a luat, la trei ore după ce am mitraliat, este un canadian de la escadrila 49. El a fost luat în primire de o A.A. tare năbădăioasă şi fiindcă s-a văzut nevoit să treacă foarte jos, pentru a-şi lua fotografiile oblice, de control, a fost grav rănit.

Printr-un miracol de voinţă şi curaj, a izbutit să vină cu *Spitfire*-ul său *IX* avariat şi cu fotografiile.

Examinăm cu atenţie clişeele. Într-adevăr, mai mare daraua decât ocaua. Pare-se că două *Messerschmitt*-uri au fost distruse de explozia unul camion-cisternă, iar între două corpuri de clădire ale sectorului de montaj al uzinelor *Focke Wulf* observăm un tractor remorcând un alt *Messerschmitt* serios avariat. Singura pagubă importantă adusă nemţilor pare să fie escadrila *Arado* de care m-am ocupat chiar eu şi din care cinci avioane sunt definitiv distruse. Dar nu aceasta fusese ţinta operaţiei, iar compensaţia mi se pare mult prea slabă, faţă de pierderea a şase *Tempest*-uri şi a doi piloţi.

Neînchipuit de mare a fost, într-adevăr, contribuţia antiaerienei. Arăt acest lucru în raportul lunar de operaţii şi, măcar pentru o dată, Comanda Diviziei aeriene ţine seama de observaţiile mele, căci renunţă la acest soi de misiuni.

•

Cu câteva clipe în urmă garda bazei aeriene a arestat, într-o fermă învecinată, unde se ascunsese, un luxemburghez, fost observator în Luftwaffe. Asist la interogatoriu. Sărmanul individ nu se prea simte la largul său şi răspunde imediat la toate întrebările pe care i le pune Abund.

[1] Alo, Desmond, aici Filmstar deasupra bazei. Putem ateriza?

De altfel pare să fie un specimen interesant, căci din august 1943 până la 25 septembrie 1944 a lucrat la Lechfeld, ca observator în escadrila a patra din K.J. 40.

Într-adevăr, Lechfeld era un centru de încercare pentru *Messerschmitt*-urile *262* cu reacţie, iar prizonierul se dovedea a fi un prieten intim al lui Fritz Wendel, pilotul şef încercător de *Messerschmitt*-uri.

Potrivit părerilor sale, performanţele lui *262* sunt următoarele: viteza, maximum 980 kilometri pe oră la 7 000 de metri; viteză de aterizare 340 kilometri pe oră minimum. Pare-se că *262*-ul nu este echipat cu cabină etanşă, căci nu l-a văzut niciodată pe Wendel purtând haine de zbor speciale; totuşi i-a declarat că izbutise să urce până la 12 700 metri.

Toate avioanele de tipul acesta, văzute de prizonierul nostru, purtau pe grila de priză de aer a turbinelor litera V vopsită în alb, urmată de un număr. Nu este în stare să ne spună dacă numărul acesta corespunde cu unul de serie, şi fiindcă s-ar părea că cea mai mare cifră pe care a văzut-o este „V-15”, ne sugerează că ar fi vorba de prototipuri. Într-adevăr V poate foarte bine să însemne: „Versuchs”, adică „serie de probă”.

Găsim, ascunse în efectele lui, un mare număr de documente secrete pe care le trimitem Cartierului General.

•

„Curly” („Cârlionţatul) îşi primeşte astăzi decoraţia Distinguished Flyng Cross şi luăm hotărârea să-l fotografiem cu tot ceremonialul ce se obişnuieşte într-o asemenea împrejurare. Totodată, este şi ziua lui de naştere, astfel că nota rezultată la bar, după sărbătorire, va fi anevoie acoperită cu trei luni de soldă. L-am poreclit „Cârlionţatul”, din pricina capului său rotund, prea de timpuriu pleşuvit – are douăzeci şi opt de ani, dar pare de treizeci şi cinci. Şi pentru că alături de Ken Hugues este cel mai vechi pilot supravieţuitor al escadrilei, îl propun conducător al secţiunii „B”, înlocuindu-l astfel pe Gordon Milne, doborât săptămâna trecută de un *262*.

• Comand o escadră

De curând, doi neozeelandezi au jucat un renghi urât comandamentului administrativ al escadrei.

Aseară, după un „mess-party”[1] furtunatic, organizat cu prilejul plecării lui „Smoky” Shrader, care urmează să treacă la comanda avioanelor cu reacţie

[1] Chef.

„Meteor”, aparţinând escadrilei 616, doi piloţi de la escadrila 486 au şters-o pe tăcute…

Când au ieşit afară, primul obiect ce li s-a oferit văzului, uşor tulburat de băutură, a fost jeep-ul personal al lui Jamieson.

Au sărit înăuntru, au demarat şi s-au dus să facă un tur sub clar de lună, pe drumurile învecinate.

Au început prin a forţa un baraj al gărzii, au încasat, fără să păţească însă ceva, o salvă de pistoale-mitralieră şi şi-au urmat calea, cu toată viteza, spre Belsen…

La jumătatea drumului au luat în răspăr un minunat Buick de Stat major, ticsit cu generali înstelaţi până şi pe la cusături, l-au făcut să valseze cu eleganţă până în primul şanţ, cu conţinut cu tot, îmbrăţişând apoi ei înşişi, cu graţie, un stâlp de telegraf.

Au găsit după aceea mijlocul ca, teferi, să se facă nevăzuţi prin păduri, lăsându-i pe domnii generali, zguduiţi îndestul, să iasă singuri cu chiu cu vai dintre sfărâmăturile „caleştii”.

Fireşte, dandanaua a iscat mare tărăboi, dar cei doi poznaşi nu au putut fi găsiţi; au izbutit să vină peste noapte la popotă, fără a fi mirosiţi şi nu au suflat o vorbă despre toată tărăşenia.

Tacit, dovedind o uimitoare solidaritate, toţi piloţii escadrilei 486 au ştiut să vină cu alibiuri în timpul iscusitelor interogatorii ale poliţiei militare.

Astăzi, către ora prânzului, Jamieson primeşte de la Cartierul General un raport buimăcitor, în care este luat zdravăn în tărbacă şi sfătuit – în chiar interesul viitoarei sale cariere în R.A.F. – să vegheze mai mult asupra comportării piloţilor, astfel încât ei să respecte totuşi un minimum de disciplină.

•

Peste câteva ore de la primirea raportului mai sus amintit, Jamieson trimite după mine şi îmi predă comanda escadrei în locul lui „Smoky”.

Mă primeşte cu graţia unui buldog şi, înainte de a fi apucat să-i mulţumesc, îmi spune că-mi poate împrumuta briciul său, dacă al meu s-a tocit cumva, că treaba frizerului de acolo nu este să tundă câini etc…

După zece minute de asemenea drăgălăşenii monologate, îmi înmânează un dosar gros de douăzeci de centimetri – rapoarte, corespondenţă întârziată – recomandându-mi totodată să nu mă las prea repede ucis, căci s-a săturat până peste cap să tot schimbe, în fiece săptămână „wing-commander flyng”-ul[1].

[1] Ofiţerul navigant însărcinat a comanda eşalonul de zbor al escadrilei.

27 aprilie 1945.

În sfârşit, mi s-a împlinit visul! Sunt comandant de escadră. Şi încă ce escadră – wing-ul 122, aparţinând vânătoarei de elită a R.A.F.-ului!

Dau fuga la croitor, să-mi coasă la epoleţii costumului de zbor cel de al treilea galon plin.

Broadhurst îmi telefonează spre a mă felicita şi mă convoacă la Cartierul său general din Celle.

Pun să se picteze, în mare grabă, pe fuzelajul avionului meu „Grand Charles", fanionul triunghiular al „wing-co", iar capacul butucului elicei într-un roşu aprins.

Peste o jumătate de oră aterizez la Celle, unde sunt primit, cu toate onorurile cuvenite, de către adjutantul lui Broadhurst, care nu-i altul decât vechiul meu camarad din wing-ul 125, Burgess, zis „Bugs".

Se află acolo, aşezaţi pe iarbă în jurul „Flyng-control-ului", aproape o mie de prizonieri francezi, abia eliberaţi de către înaintarea noastră, pe care R.A.F. urmează să-i repatrieze transportându-i cu avionul.

Nefericiţii par să fi pierdut ritmul evenimentelor. Se învârt încolo şi încoace, dezorientaţi, aproape înnebuniţi de grija cu care îi înconjoară englezii. Totuşi, dovedesc că şi-au păstrat o anume trăsătură franţuzească: îşi trec vremea mormăind a nemulţumire, de parcă nu ar înţelege că aceşti soldaţi şi piloţi ai R.A.F.-ului se lipsesc de raţia pe mai multe săptămâni pentru a le oferi ţigări şi dulciuri. Şi-au păstrat însă o ţinută frumoasă. Este adevărat că sunt din trupele de vânători şi că ofiţerii lor, care nu s-au despărţit niciodată de ei, par să-i ţină bine în mână.

În aşteptarea jeep-ului stau de vorbă cu câţiva dintre ei. Sunt neliniştiţi în ce priveşte primirea ce li se va face în Franţa. Mă întreabă ce gândesc despre de Gaulle... În numai câteva minute mă înconjoară aproape o sută de inşi. Maşina soseşte, aşa că le strâng grăbit mâna...

Broadhurst mă primeşte, ca de obicei, cu multă amabilitate şi mă anunţă că regele a semnat recent decretul şi ordinul de zi prin care mi se acordă o baretă a D.F.C. Trecem apoi în revistă situaţia escadrei şi programul viitoarelor operaţii. Se mai cere făcut un efort; germanii au ajuns la capătul puterilor, dar trebuie să se evite, mai ales, încercarea lor de a continua lupta prin trecerea în Norvegia a unor efective destul de numeroase.

Mă invită apoi la ceai, iar către ora cinci mă întorc acasă cu simţământul că aş fi devenit stăpânul lumii...

Pe aerodrom, mulţime mare în jurul avionului meu „Grand Charles", iar soldaţii îşi arată unul altuia, cu degetul, crucile negre însumând victoriile, precum şi marea cruce albă de Lorena de pe radiator.

VP MAGAZIN

Execut în cinstea lor o decolare în stil american, în ciuda pistei strâmte. Apoi, un razmot peste covorul de margarete şi iau direcţia Fassberg.

Dimpreună cu Charlie, Abund şi Rap lucrez până în puterea nopţii, pentru a pune la punct corespondența întârziată; rămân apoi extaziat, cel puţin un sfert de oră, în faţa propriei semnături:

P.H. CLOSTERMANN D.F.C. And Bar
Wing Commander Flying 122 Wing[1]

[1] P.H. Clostermann, cavaler al ordinului D.F.C. cu baretă, comandant al eşalonului de zbor al Escadrilei 122.

Arhitecții speranței

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

EPISODUL VI

X. Ultima călătorie

1

Carl citi scrisoarea lui Vincent către Gregory, apoi privi înregistrările camerelor de supraveghere şi legănă din cap contrariat. Prietenul său era cu nervii la pământ! Avea nevoie de ajutor şi asta cât mai repede, până nu se hotăra să facă o tâmpenie cu adevărat mare. Îi era ciudă pe sine că-l lăsase să ajungă în acest hal. Acum că între el şi Jess lucrurile erau mai bune decât oricând, îşi putea îndrepta puțin atenția şi spre alții... iar Greg era primul pe listă. În ce depresie îl lăsase să ajungă! Să se ia la bătaie pe stradă... bietul Greg!

— Dacă insişti, spuse Vincent, nu am nimic împotrivă! E prietenul tău, îl cunoşti mai bine decât oricine.

— Da, insist, răspunse Carl, chiar insist! Şi insist şi să anulați suspendarea interviului!

— Asta nu se poate, Carl, ştii bine că nu se poate!

— Nu-ți dai seama că e atât de tensionat tocmai pentru că nu ştie? A-i prelungi starea asta, toate îndoielile, toate frustrările... pentru ce? Când în câteva ore, cunoştințele Arhitecților i-ar putea aduce pacea!

— Da, omule, da... i-ar aduce pacea. Dar nu ăsta e mersul lucrurilor! Agentul trebuie să-şi găsească liniştea pe cont propriu înainte de a i se încredința secretele. La fel a fost şi cu tine şi cu mine şi cu toți ceilalți...

— Cu riscul de a-l pierde? Nu ai fost chiar tu cel care ai spus că mai bine înaintăm prematur în rang pe cineva decât să-l pierdem?

— O, ba da, ba da! Am spus şi o repet! Dar una este prematur, alta este inoportun. Prematur nu înseamnă total nepregătit.

— De ce spui că este nepregătit?

— Ei, hai, că e evident!

— Fie cum spui tu. Merită să ne asumăm, chiar şi aşa, riscul să-l pierdem?

— Bineînțeles! Chiar şi riscul de a-şi şterge memoriile în totalitate. E decizia lui, e riscul lui. Dacă decide să i se supună, atunci...

— Putem evita asta atât de uşor!

— Am putea, dar ar fi împotriva regulamentului. De ce să facem o excepție pentru el, doar pentru că-ți este ție prieten? Hai, mi-e şi mie simpatic omul, dar na! Nu atât de simpatic. Nimeni nu-mi poate fi atât de simpatic încât să...

— Atunci poate regulile ar putea fi schimbate pentru toată lumea!

Vincent pufni. Îşi trecu mâna prin pletele albe, apoi ridică din umeri şi spuse încet.

— Carl, mă dezamăgeşti... iarăşi!

Se priviră câteva clipe în linişte. Biroul lui Vincent, scăldat în lumina difuză a dimineții înnorate de ianuarie, arăta sinistru. Sinistru era şi bătrânul pletos şi uscățiv, care nu se lăsa înduplecat. Câtă putere putea căpăta în gura sa cuvântul „dezamăgire”. În situații din acelea, liniştea era de-a dreptul prea zgomotoasă... sub privirea de oțel a Maestrului Arhitect.

— Uite ce e, vorbi acesta în sfârşit, aproape în şoaptă, de ajutat trebuie să-l ajuți! Eşti tutorele lui, eşti prietenul lui şi, pe deasupra, eşti şi Arhitect. Dacă tu nu-l poți ajuta, nu-l poate ajuta nimeni. Un an ar trebui să-ți fie suficient. Dacă nu, perioada se poate prelungi. Şi când va fi gata, va fi Arhitect. Aşa trebuie să fie, nu se pune căruța înaintea cailor, pricepi?

2

Însă dimineață următoare sosi şi, odată cu ea, ceea ce păruse o mare revelație începu să-şi arate fisurile sub lumina lucidității. De fapt revelația nu era o soluție nouă, ci doar o nouă perspectivă asupra a ceea ce gândise el însuşi a fi cel mai bun curs al acțiunii. Iar problemele practice pe care acest curs le ridica, rămâneau neatinse.

În primul rând, trebuia din nou să „fure” o capsulă pentru câteva ore. Asta nu era partea cea mai dificilă a problemei. O mai făcuse deja de două ori, se putea considera versat. În al doilea rând, trebuia să o ia pe *cea*

perfectă cu japca din timpul ei, iar aşa ceva nu ştia dacă mai fusese vreodată încercat. Nu putea să se bazeze decât pe centura de siguranță, căci mecanismele normale nu ar fi fost în veci păcălite să aducă înapoi ceva ce nu fusese trimis. Totdeauna, cei care discutaseră mai în glumă mai în serios despre furtul din alte timpuri, găsiseră ca singură metodă plauzibilă, introducerea obiectelor în gură. Astfel, obiectele ar fi fost perfect înglobate în țesutul viu al călătorului. Dar avea totuşi o şubredă soluție şi pentru problema aceasta, bazându-se doar pe centură, nu pe mecanismele standard. Va lua cu el un manechin, pe care va fixa o centură de siguranță. Sistemul va crede că trimite două persoane în trecut. Acolo va da jos centura de pe manechin şi o va pune rapid pe *cea perfectă*. Nu va fi chiar atât de greu. Centura era, în sine, un mecanism de protecție. Fiecare individ sau echipament care călătorea în timp trebuia să fie asigurat cu un astfel de mecanism, care asigura o protecție suplimentară împotriva depăşirii buzunarului temporal. Ea se programa la un moment cât mai apropiat de cel limită al buzunarului şi, dacă operatorul nu reuşea din diverse motive să inițieze manual procedura de întoarcere la bază, atunci ea declanşa întoarcerea automată. Echipamentele agenților aveau centuri proprii integrate în carcasele lor, nefiind necesară montarea nici unei extensii mecanice, ci doar introducerea parametrică a timpilor de declanşare pe fiecare echipament în parte. Centura pentru persoane era structural similară cu mecanismul de prindere al unei paraşute, având curele care fixau umerii, bazinul şi pieptul, prinse în catarame. Circuitele lor erau complet integrate în aceste curele groase, care încingeau persoana în cauză. Centurile de ultimă generație aveau catarame cu închidere şi deschidere facilă, la o simplă atingere de buton. Va funcționa oare aşa ceva? Dacă nu, nu avea altă şansă... Trebuia să meargă, pur şi simplu trebuia! Şi peste toate, singura fereastră temporală pe care o mai avea, era cea dintre momentul în care el însuşi părăsise timpul celei perfecte data trecută şi momentul în care efectele exploziei deveneau fatale. Iar aceasta era foarte scurtă... trei secunde, poate patru... În fine, chiar dacă presupunea că totul ar fi mers perfect şi ajungea împreună cu *cea perfectă* la Agenție, atunci ce făcea? Cum o scotea de acolo? Probabil că nu chiar greu... i-ar fi la îndemână să o ia cu vehiculul. Trebuia doar să se asigure că, din camera capsulelor până în parcarea subterană, nu erau văzuți. Odată intrați in vehicul, nu i-ar mai fi verificat nimeni. Dar cum să o convingă pe *cea perfectă* să coopereze? Cât de bizar i se va părea ei tot ce urma să i se întâmple? Cum să aibă ea încredere într-un străin care o răpeşte... Aici trebuia să-l ajute tehnologia. Lăsa în seama ei să o impresioneze pe femeie şi să o convingă de bunele sale intenții. Îi va aşeza un translator pe pavilionul urechii, apoi o va imobiliza şi-i va pune centura. Şi-i va vorbi... îi va vorbi tot timpul. Şi, peste toate, rămânea şi marea dilemă: era oare înțelept să o facă acum, sau ar fi fost mai înțelept să aştepte să devină Arhitect? Din păcate, îşi dădea seama foarte bine că ar fi

fost mult mai înțelept să aştepte... dar tot la fel de bine îşi dădea seama că nu mai era în stare... nici măcar câteva zile...

— Hei, iată-te!

Glasul venea de undeva din spatele său. Era al lui Carl.

Scos din starea de meditație în care se deplasa mecanic, Greg îşi întoarse capul spre prietenul său. Când ajunsese la Agenție? Îi răspunse peste umăr, fără să se oprească:

— Da, iată-mă! Uite, nu vreau să te bâzâi, deci...

— Da, în legătură cu asta... aşa e, ai dreptate, ai tot dreptul să fi supărat. Am fost un mare mitocan!

Acum Greg se opri.

— Până aici sunt de acord cu tine.

— Bun! Uite, aş vrea să vorbim un pic... Mai ştii ieşirea aia a noastră la Hiroşima de acum câteva săptămâni?

— Stai să-mi amintesc! Ăăă, aia la care atâta m-ai bătut la cap să te iau şi pe tine, deşi eu voiam să merg singur? Da, parcă îmi amintesc... şi până la urmă te-am luat şi nu ți-am scos dup-aia ochii că uite ce m-ai sâcâit şi alte chestii d-astea, deşi eu chiar nu țineam să am companie!

— OK, meritam şi asta. Da, despre aia e vorba. Ții minte că am vorbit noi...

Şi spunând astea, Carl îl conduse spre un loc de fumat, unde, nefiind nimeni, puteau vorbi nestingheriți. Îi aminti despre discuția lor şi-l rugă insistent ca orice i-ar fi trecut prin cap, să amâne până va ajunge Arhitect.

— Nu înțeleg unde bați, spuse Greg ridicând din umeri.

— Chiar nu înțelegi?

— Nu, repetă cu un zâmbet de copil ce vrea să pară inocent.

— Te cunosc de ceva vreme! Alaltăieri te-ai bătut pe stradă! Cât de atipic ar trebui să te comporți, ca să-mi dau seama că eşti tulburat?

— Nu neg că sunt tulburat. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Nu, sigur că nu înseamnă nimic. Până nu o faci lată, nu înseamnă absolut nimic. Uite ce e, Greg, ca de la frate la frate: Pentru nimic în lume nu încerca să alterezi timpurile trecute sau viitoare! Principiul minimei interferențe e acolo cu un scop. Dacă nu din alte considerente, măcar de dragul prieteniei noastre. Şi a memoriilor tale. Nu-ți cer să abandonezi ideea, îți cer doar să mai aştepți până vei deveni Arhitect! Un an nu e aşa un timp lung. După aia reevaluează situația prin prisma noilor informații. Te rog eu, te rog eu mult! Te asigur: nu poți face nimic acum... decât să-ți pierzi memoriile!

Acesta fusese imboldul, acel ultim argument de care Greg avusese nevoie pentru a se decide: O va face acum, cu orice risc. Orice informații va fi primit ca taină a arhitecților, veneau la pachet cu constrângeri şi condiționări mentale nocive. Trebuia să o facă cu mințile limpezi, chiar renunțând la pachetul suplimentar de informații.

3

Carl nu ar fi crezut niciodată că sunetul picăturilor poate fi atât de plăcut. Melodia apei căzând neregulat pe marmură, împletită cu lumina difuză a încăperii, îi dădea o stare de bine, de împlinire, de linişte. Acum prefera doar să privească imaginile distorsionate prin peretele de cărămizi translucide, care se lăsa străbătut doar de contururi vagi, de lumini şi umbre. Şi să asculte... Suficient, restul putea desăvârşi imaginația. Dincolo de peretele prin care privea, apa aluneca pe trupul ei gol. Jess lăsase uşa deschisă la baie şi făcea un duş fierbinte, aşa cum îi plăcea ei. Cât de puțin îi trebuie unui om ca să fie cu adevărat fericit! Cât de uşor, oo, cât de uşor se pot face oamenii fericiți unul pe altul şi totuşi cât de rar o fac! Ce bine că Jess se întorsese la el! Ce diferență uriaşă putea face un lucru aparent atât de... stupid. De ce o alungase? Cât de cretin putuse fi? Realiza acum că până la ea nu cunoscuse niciodată sentimentul fericirii. Visase la el, îi savurase anticipația, iar acum, că-l cunoştea cu adevărat, era chiar mai bine decât şi-l imaginase.

Linişte. Apa încetă din şiroit. O voce subțire cânta acum în surdină. Da, totdeauna cânta când îşi ştergea trupul, când îşi aranja părul... Îi plăcea să folosească prosoape, mari şi pufoase, parfumate. Uscătorul cu raze îl folosea doar pentru păr.

O urmări cu privirea când ieşi, înveşmântată într-un chimono subțire, vişiniu aprins, ce-i lăsa picioarele dezvelite. Merse spre măsuța pe care o aştepta o prăjitură începută şi mai luă o linguriță, apoi se îndreptă spre birou. Ştia că este sorbită din priviri. Aproape că le simțea dogoarea. Se opri în mijlocul camerei cu spatele la el şi îşi desfăcu cordonul, apoi, întinzând mâna în lateral îi dădu drumul. Uşor ca un fulg, acesta pluti câteva secunde prin aer, apoi se aşează şerpuit pe covorul moale ca puful. Chimonoul îi flutură, căzându-i uşor de pe umeri. Femeia privi într-o parte, dezvăluindu-şi profilul, apoi lăsă chimonoul să-i alunece, mângâindu-i trupul şi apoi aşternându-i-se vălurit, la picioare. Îşi continuă mersul grațios, defilând goală în fața privirilor lui flămânde, până la birou şi deschise computerul.

Pentru o clipă, în mintea lui Carl apăru întrebarea: „sunt manipulat?” însă o alungă. Da, ştia de unde încolțise sentimentul că este îndatorat să-i facă acestei femei dezvăluiri, mărturii ale încrederii sale, însă nu-i mai păsa. Îşi dădea seama că o iubeşte şi chiar nu-i păsa dacă ea avea sau nu capacitatea de a-l controla discret... Cumva, inexplicabil, ştia în adâncul sufletului său că şi ea îl iubeşte şi că orice secret i-ar fi dezvăluit, la ea era mai sigur decât în propria sa minte. Simțea că femeia asta nu avea să-l trădeze niciodată.

Şi Carl se aşează la birou, o luă în brațe şi pe ecranele computerului din fața lor, lucruri menite doar pentru ochii Arhitecților se dezvăluiră. Cu

răsuflarea tăiată, Jess asculta cuvintele lui, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Însă imaginile o confirmau. Tot, absolut tot ce-i povestea, întregul şi terifiantul adevăr, era probat. Cunoştinţele Arhitecţilor erau fascinante!

— Carl, spuse ea într-un târziu, de ce mi-ai spus toate astea? Îți dai seama cât...

— Câtă încredere am în tine?

Femeia zâmbi. Mintea ei încă nu reuşise să digere pe de-a întregul revelația, însă implicațiile sale o speriau.

— Parcă aş vrea să nu fi aflat toate astea, spuse într-un târziu.

— Ai spus că vrei să ştii cum ai fost descoperită.

— Trebuia să mă minți, să-mi spui ceva aşa... Ajungea să-mi spui doar că şi legitimațiile Arhitecților sunt urmărite, sau aşa ceva... Eşti inteligent, găseai tu o explicație.

— Să te mint? Nu mai sunt în stare.

Jess tresări, apoi se aruncă şi-l sărută îndelung. Acum ea era care se simțea îndatorată.

— Dar, de fapt, încă nu am priceput cum m-ați prins...

— Păi... na, ți-am spus doar cum e mecanismul, nu te aştepta să-l înțelegi în amănunt din prima. Eu sunt Arhitect de şase ani şi tot îmi prind câteodată urechile. Hai să o luăm uşor: Nivelurile de securitate pentru care legitimațiile tuturor angajaților, mai puțin ale Arhitecților, lasă urme, sunt cele accesibile de administratorii de securitate sau tehnici. Ei cred că verifică pe toată lumea. Chiar şi noi lăsăm pseudo-înregistrări ca să nu-i facem suspicioşi. Folosind legitimația mea, ei nu te-ar fi prins niciodată, pe tine te-au prins Arhitecții. Administratorii nu au de unde şti că în afara nivelului de securitate supravegheat de ei mai este încă unul, al nostru. Nici voi nu ştiți. Dar noi suntem puțini şi de-aia nu avem cum supraveghea constant şi neîntrerupt un sistem aşa de complex. Noi avem nişte alarme doar ale noastre. Orice călătorie în timp declanşează o alarmă. Nimeni în afară de Arhitecți nu ştie despre ele. Ne administrăm sistemul singuri şi-l ținem secret față de toată lumea. Acuma, dacă alarma este însoțită de codul oficial de călătorie, nu o luăm în seamă. Înseamnă că a fost o misiune programată, legală. Când însă codul de călătorie lipseşte, înseamnă că vreun curios şi-a băgat nasul pe uşa din spate.

— Cred că se întâmplă foarte rar...

— Ha, pufni Carl, nicidecum! Ai fi surprinsă să vezi câți agenți se fâțâie de colo-colo, doar ca să caşte gura.

— Şi-i lăsați?

— Atâta vreme cât respectă principiul minimei distorsiuni, da. Tolerăm chestiile astea. Cu condiția să fie făcute cât de cât cu cap. Dacă vreunul e prins de administratori, atunci... pa!

— Şi dacă nu îl respectă?

— Atunci aproape sigur îşi pierd memoriile.

— Deci eu dacă puneam mâna pe un diamant...

— Fără discuție!

— Ce bine că m-ai oprit! Aş fi uitat că te iubesc!

Şi din nou se sărutară cu pasiune.

— Dar nu poate face rău? Dacă cumva încearcă să schimbe mediul sau persoanele... mai mult sau mai puțin...

— Nu are cum. Sunt ca fantasmele pentru el. Nimeni nu le poate schimba. Îşi pierd doar memoriile şi atât.

Un nou episod de săruturi. Jess nu ar fi crezut că era posibil să se simtă atât de bine în brațele cuiva, dăruindu-i-se total doar prin săruturi. Într-un final întrebă:

— Cum de totuşi m-au descoperit pe mine? Alarma ar fi trebuit să te indice pe tine, că doar folosisem legitimația ta.

— Şi aşa o fi şi făcut. Însă e doar o alarmă. Nimeni nu o ia de bună. Un Arhitect verifică totdeauna vizual. Nici nu se uită la codul ăla.

— Poți să-mi arăți?

Sigur că putea. Şi nici măcar nu-i era greu. Intră din nou în rețeaua Agenției şi accesă fişierele restricționate doar pentru Arhitecți. Imagini începură să se succeadă sacadat pe ecranele computerului personal, care, deşi foarte performant, era totuşi net inferior celor de la Agenție. Carl selectă locul şi timpul, apoi scena îi apăru ca-n palmă. Putea schimba perspectiva după bunul plac, modificând unghiul, distanța față de subiect, luminozitatea... Jess apăru deodată în mijlocul cadrului, în uniforma ei de ghid. Se plimbă câteva secunde în sus şi-n jos, privind spre diamantele împrăştiate peste tot, apoi dispăru subit.

— Asta a fost prima ta escapadă. Vrei să o vezi şi pe a doua?

— Poate mai târziu... Spune-mi doar: cum de ai ştiut când mă pregăteam de a treia călătorie? De unde ai ştiut chiar înainte să se întâmple?

— Ah, simplu! Am pus o alarmă personală pe sistemul administratorilor, să mă anunțe când e folosită legitimația mea şi am aflat când ai intrat în clădire şi în sala capsulelor.

— Nu am fost prea deşteaptă, spuse Jess dezamăgită, şi crezusem că sunt infailibilă!

— Nu ai avut suficiente informații, spuse Carl împăciuitor. Nimeni nu ar fi putut-o face fără a fi depistat... decât dacă ar fi Arhitect.

— Şi chiar şi atunci ar putea fi văzut aici, spuse Jess arătând spre programul prin care Carl îi arătase imaginile din viitor. Ai spus că înregistrează absolut tot...

— Teoretic da, dacă respectivul Arhitect nu ar şi şterge înregistrările după. Dar fără o alarmă, ar fi ca şi când ai căuta acul în carul cu fân. Îți dai seama, să cauți printre milenii de imagini, sute de mii de kilometri pătrați...

Însă în acel moment, un fulger îi lumină mintea: „Hiroshima! Podul Inari Ohashi! 6 August 1945!”

4

„Aşadar, iată-mă din nou aici!” Era miercuri, 29 ianuarie 2319, ora unsprezece seara şi el era din nou gata de misiune. Îi luase doar o săptămână să-şi pregătească toate cele necesare.

Dintr-un noroc chior, o parte din celule erau încă în revizie şi dintre acestea câteva perfect funcționale. Una dintre ele avea doar probleme la sistemul de iluminat, ceva ce, în mod normal, se repară într-o oră, însă datorită fluxului mic de clienți şi a activității încă reduse specifice primei luni a anului, fusese lăsată încă pe linie moartă.

Să facă rost de încă o centură de siguranță pentru persoane îi fusese mai greu decât crezuse, însă asta doar datorită faptului că pornise de la premize greşite. Dorise una din cele moderne, cu catarame care se blochează şi deblochează automat, la o atingere. Asemenea echipamente făceau parte din echipamentul personal al agenților operativi şi, ca atare, fiecare avea doar una, pe care nu o împrumuta. Căutase la echipamente casate, dar acolo nu găsise funcționale decât modele mai vechi de centuri, cu catarame standard, necesitând secunde bune pentru prins. Abia după o zi întreagă de căutări realizase că centura sa era din cele moderne şi o putea utiliza pentru *cea perfectă*, iar pentru sine însuşi nu existau constrângeri de timp, deci orice vechitură funcțională ar fi fost mulțumitoare.

Pentru a-şi delimita spațiul de acțiune, inventase un buzunar de aproape patru secunde, cu raza de un metru în jurul celei perfecte. Cam atât se putea. Trebuia să fie suficient. Va ajunge exact în momentul în care el însuşi plecase data trecută şi va pleca înainte ca valul ucigaş de căldură să ajungă la ei. Îi vor aduce înapoi centurile pe amândoi, căci în câteva secunde nu era omeneşte posibil să inițieze şi procedura de întoarcere. Făcuse eforturi uriaşe să ignore cubul. Nenorocitul de cub, blestematul de paradox! Nu se putea evita nici cum. Căutătorul fusese acolo şi o filmase arzând, apoi se întorsese... Însemna asta că misiunea sa era predestinată eşecului? Iarăşi nenorocita asta de întrebare! Sau poate că, dacă va reuşi, în momentul în care se va întoarce acasă şi va revedea imaginile căutătorului, acestea vor fi schimbate şi-l vor arăta pe el salvând-o? Dar oare n-ar fi trebuit să se vadă pe el însuşi salvând-o pe *cea perfectă* încă de când le descărcase pentru prima dată? Cel mai „logic” aşa ar fi trebuit să fie. Atunci ar fi fost convins de succesul său. Însă aşa, ei bine, ar trebui să fie convins de contrariu. Al naibii paradox, ale naibii întrebări... dar ce-o fi, o fi! Apoi îşi aminti că şterse filmulețul şi parcă asta îi dădu o doză de liniște. Rămânea doar pericolul pierderii memoriilor. Erau doar ale sale în pericol, sau şi ale celei perfecte? Nu conta! În ceea ce-l privea, prefera să rămână fără memorii decât să trăiască cu întrebarea „dar dacă totuşi o făceam?” Nu, vina l-ar fi secătuit. Iar în ceea ce o privea pe ea, oare a uita

atâția ani de suferință, căci în timpul ei era război, nu ar fi fost chiar de dorit? Şi chiar dacă ar fi ținut la amintirile ei, nu merita să le dea la schimb pentru viață? Meritau oare amintirile acelea să fie plătite în focul atomic? Dacă le vor păstra, bine, dacă nu, nu. Ce i-ar mai fi putut face atunci cei de la Agenție?

Era aici, acum, pregătit. Nu avea cu el decât traducătorul, camuflat într-un cercel şi manechinul încins cu centura sa de siguranță. Acest indispensabil şi esențial aparat, de a cărei funcționare atârna succesul misiunii. Procedura standard avea atât de multe niveluri de autentificare, dar nu şi centura de siguranță. Ea era diferită. Fusese concepută să fie eficientă şi rapidă, nicidecum selectivă. În final, nu avea nici o certitudine că centura putea să o aducă pe *cea perfectă* înapoi, dar era cel mai probabil. Manechinul era dintre acelea realizate din materiale ultra-uşoare şi ultra-rarefiate, care nu cântăreau nici cinci sute de grame la dimensiunile unui om. Va fi fost transformat în fum, nu va fi rămas absolut nimic din el, nici măcar o mână de scrum... distorsiunea avea să fie atât de mică pe cât tehnic îi era posibil.

Trecu la treabă. Conectarea rețelelor necesare, verificarea celor de supraveghere decuplate, programarea manuală a buzunarului, toate pe întuneric. Deja erau rutină. Îşi permise chiar un zâmbet la gândul că Agenția îl plătea prea puțin pentru abilitățile tehnice la care ajunsese făcând misiuni clandestine. Apoi programă declanşarea centurii de siguranță, oferindu-şi un interval la limita pericolului: trei secunde şi optzeci şi două de sutimi... Mai mult nu era cu putință. Confirmă toate datele, porni numărătoarea inversă şi gata! Totul era pregătit. Deci, la drum! Luă traducătorul şi-l ținu între degetele mâinii stângi, în timp ce în cea dreaptă ținea manechinul de una dintre curelele centurii, cu degetul deasupra butonului care decupla toate cataramele. Nu avea nici o milionime de secundă de pierdut. Îşi încordă muşchii, îşi eliberă mintea, inspiră adânc şi...

5

Trecerea se petrecu subit, fără ca el să simtă măcar. Bezna camerei se topi instantaneu în lumina dimineții de august. Mireasma parfumului ei, briza domoală a vântului, susurul suav al râului de dedesubt... Nu avea timp pentru ele. Erau doar trăgaciul. Zvâcni sărind înainte şi fu la o palmă distanță de *cea perfectă*. Manechinul căzu inert la picioarele lor. Mâna stângă i se repezi spre urechea femeii, cu traducătorul pregătit, în timp ce dreapta ridică centura desfăcută...

Din înaltul cerului, Little Boy venea! În cădere liberă, ticălosul se grăbea să scalde totul în flăcări, alerga spre pierzania tuturor... Enola-Gay fugea de mânca cerul. Dar Greg nu le dădea atenție. Avea o misiune şi

nimic altceva nu avea voie să-i ocupe nici măcar o infinitezimală părticică a minții.

Traducătorul îi atinse urechea, mâna cu centura îi ajunse la talie. Mâna stângă dădu drumul traducătorului, grăbindu-se să apuce cureaua centurii care trebuia să-i fie trecută peste umeri. Repetase mişcarea de prea multe ori pentru a comite o stângăcie tocmai acum! O apucă, o ridică, apoi trecându-i-o peste umeri celei perfecte...

Bomba venea în picaj, urlându-şi ura în văzduh, vântul adia, râul susura... iar uimirea lui Greg îi opri în gâtlej strigătul de deznădejde! Traducătorul căzuse, centura atârna în mâinile sale... prin trupul celei perfecte... iar aceasta nu reacționa. Puse amândouă mâinile pe umerii ei... îi simțea, îi simțea materiali, dar... neumani. Le lipsea căldura şi finețea trupului omenesc... erau rigizi, tari, ca de marmură... Cât timp trecuse?

În văzduh, bomba se opri încremenită în albastru. Valurile râului înghețară în nemişcare, vântul nu mai sufla. Fluturarea rochiei şi părului celei perfecte împietriră şi ele... Totul în jur era încremenit. Linişte deplină. Timpul nu mai curgea... decât pentru el. Nedumerit, Greg ridică traducătorul şi încercă din nou să-l aşeze pe urechea femeii nemişcate. Micuțul cercel căzu din nou, trecând prin umărul dezvelit al acesteia şi, cu un clinchet, lovi solul. Privi în jurul său. Nimic nu mai mişca, nimic nu mai scotea un sunet... În afară de el. Era prizonier într-un timp înghețat.

Şi secundele trecură... Atingerea de piatră a celei perfecte... lumea lui. Nu simțea nici panică, nici regret. Încercase, nu ştiuse, iar acum... Îşi puse o mână pe piept. Inima îi bătea, regulat. Pentru el şi numai pentru el, cumva, timpul continua să treacă. „Oare câți alții, la fel ca mine, au rămas prizonieri ai instantaneelor temporale? Cum de nu am auzit de nimeni care să dispară astfel?" Începu să se plimbe. „Probabil că cei care-şi pierd memoria... de fapt dispar. Probabil Agenția a inventat doar chestia cu pierdutul memoriei, ca să ascundă disparițiile... Carl ştiuse?" Ce mai conta? „Sau poate chiar acum, un *eu* fără amintiri se zbate în capsulă... Nu, nu *acum*, căci *acum* nu există." Zâmbi. „Cine s-ar fi gândit? Cine s-ar fi gândit că universul se apără în acest fel? Timpul trecut nu putea fi schimbat, căci nu putea fi atins... cine o făcea, rămânea prizonierul clipei în care se atinsese de el" Acum înțelegea. Toate temerile Agenției erau nejustificate. Trecutul nu putea fi alterat. Nu pot exista paradoxuri... „SFÂRŞIT"

XI. Un alt tărâm, un alt nivel

1

Într-un fel sau altul, era cu ea. Într-un timp ciudat, de fapt în două timpuri diferite, într-o intersecție de sisteme, erau împreună. Pe un alt tărâm, la un alt nivel al existenței. „Oare ştiau asta Arhitecții? Despre acest pericol dorise Carl să mă pună în gardă? Dacă da, atunci se înşelase. Şi dacă aş fi ştiut ce se va fi întâmplat, tot aş fi făcut-o!” Nu se putea despărți de ea. Nu putea să se plimbe decât câțiva paşi într-o parte şi-n alta... nu avea putere să o piardă din ochi... Minute trecură. Şi încremenirea rămânea. Stop-cadrul omniprezent cuprinsese întreaga ființă, lăsându-l liber doar pe el. Sau timpul său fusese întemnițat într-un pliu, într-un instantaneu al timpului universal... Linişte...

Însă deodată, încremenirea fu ruptă de un glas. Un glas omenesc şi încă unul cunoscut. Tresări şi primul sentiment fu acela al dezgustului. Trivial, atât de trivial, să audă voce umană aici, chiar şi aici, în închisoarea pe care o crezuse numai a sa.

— N-ai mai avut răbdare...

Carl stătea pe trotuarul opus al podului, încercând să-şi regleze respirația. Fără să-şi dea seama, Greg se aşeză între el şi *cea perfectă*. Rămăsese încă fixat pe ideea de a o proteja, chiar şi de ceea ce nu mai putea pricepe, de orice. Nu apucă să răspundă, când un al doilea glas se auzi. Cel al unei femei.

— E frumoasă!

Greg se întoarse. Toate ciudățeniile care se întâmplaseră până atunci, toate revelațiile, toate noile „adevăruri” nu-l şocaseră atât de mult ca ceea ce vedea acum. La câțiva metri dincolo de balustrada de care stătea rezemată *cea perfectă*, deasupra râului, la aceeaşi înălțime cu el, Jess păşea prin aer. Se apropie cu paşi egali, apoi trecu direct prin balustradă ca printr-o hologramă. Privi către centura care stătea la picioarele celei perfecte, apoi văzu cercelul traducător şi manechinul. Deasupra, încremenit în picajul lui terifiant, Little Boy aştepta să i se dea voie să-şi dezlănțuie iadul de flăcări. Jess privi bomba câteva clipe, apoi continuă:

— Carl, trebuie să-l înțelegi, e doar uman să faci ceea ce voia el să facă!

— Mă aflam oare eu acum aici dacă nu-l înțelegeam? Riscam eu tot doar ca să-l scot pe el din belea dacă nu-l înțelegeam?

Greg simțea că-şi iese din fire. Câte puteau şti aceşti nenorociți de Arhitecți şi țineau doar pentru ei? Câte potlogării puteau face cu timpul? Nu mai conta... îşi dorea doar ca ei să plece amândoi şi să-l lase în pace!

— Nu am nevoie să mă scoți. Lasă-mă aici, să suport consecințele faptelor mele!

Carl legănă uşor din cap.

— Tot nu înțelegi, nu-i aşa? Încă mai crezi în călătoria în timp, nu-i aşa?

Carl purta cu sine un mic computer. Făcu câteva semne cu degetele şi... *cea perfectă* dispăru. Ba nu, acum erau două! Identice, una lângă alta. Carl continuă să se joace cu instrumentul. Little Boy dispăru subit de pe cer. Apoi apa râului Kyobashi... Lumina se diminuă, apoi încet, oraşul dispăru. Nu mai erau nici cele perfecte, nici balustrada, nici... altceva. Jess îi făcu cu mâna şi se dizolvă în aer. După ea şi Carl. Nu mai era decât un spațiu crepuscular în care nu se puteau distinge forme. Apoi, deodată, o mulțime de femei identice cu *cea perfectă*, încolonate ca la defilare, răsăriră de jur împrejurul său. Mulțimea lor se întindea până acolo unde... unde ochiul nu mai poate distinge... pentru o clipă doar, apoi pieriră. Carl se ivi în fața sa, cu computerul în mână.

— Vezi? Pot face orice vreau! E doar o farsă omule! Şi culorile prinseră a se topi în negru, încet, până când totul se scufundă în beznă.

Era linişte şi întuneric. Greg întinse brațele în lateral încercând să pipăie. Găsi o suprafață netedă. Părea un geam... Da, era un geam, cel al capsulei. O lumină se aprinse într-un capăt al sălii, apoi alta şi alta. Întreaga sală a capsulelor se lumină. Jess îi deschise uşa şi Greg ieşi împleticindu-se năuc. Carl tocmai ieşea din altă capsulă:

— Acum înțelegi?

Lumea se învârtea odată cu Greg. Da, acum înțelegea. Totul avea sens... absolut totul. Carl ştiuse.

Însă acum toți trei trebuia să-şi acopere urmele şi să dispară cât mai repede din această încăpere.

2

— Suntem OK, nu-i aşa?

Carl trecu mental în revistă tot ce făcuseră de când îl salvaseră pe Greg: Şterseseră toate înregistrările, curățaseră registrele capsulelor, decuplaseră toate interfețele, strânseseră echipamentele, apoi el singur îl eliminase manual pe spion din celelalte două expediții clandestine. Nimeni nu mai ştia despre ele. Da, erau OK. Plecaseră liniştiți de la Agenție. Nu încercaseră să evite alți oameni, dar nu întâlniseră pe nimeni. Urcaseră toți trei în maşina lui Carl... pe acesta îl aştepta o seară grea...

Acum, erau cu toții în vila sa, Jess şi cu el fiind instalați confortabil în bibliotecă, aşteptându-l pe Greg să se întoarcă cu băutura. Ştia că va trebui să dea explicații. Nu aveau să-l lase în pace pur şi simplu, mulțumindu-se că au aflat cea mai de căpătâi taină a Arhitecților: Întreaga poveste a

călătoriei în timp era o farsă. Nu, aveau să-l descoasă, să-i ceară cele mai nenorocite detalii... şi el avea să li le dea, căci, buni, răi, erau ai lui. Cum se făcea că atât iubita cât şi cel mai bun prieten al său călcaseră pe bec? Pe acelaşi bec! Şi cum de oare el reuşise să-i scoată pe amândoi la liman? Bine că reuşise! Dacă în cazul lui Jess fusese o chestie cât decât standard, cu Greg numai providența îl ajutase. Dacă nu i-ar fi trecut atunci prin cap şi dacă n-ar fi găsit numaidecât imaginile cu el uitându-se hulpav la figurantul căruia îi spunea „*cea perfectă*", nu l-ar fi descoperit niciodată. Când văzuse misiunea din Enola Gay şi când îi înțelesese planul, Carl fusese de-a dreptul uluit. Chiar şi Jess recunoscuse: „Şi eu care mă credeam tare... sunt o ageamie pe lângă maniacu' ăsta!" Şi cam acesta era adevărul. Bine că atunci, în Enola Gay, nu apucase să atingă „bomba", iar acum reuşise el să oprească simularea într-un stop-cadru înainte ca Greg să o atingă pe *cea perfectă*. O atinsese doar în încremenire, ceea ce nu era periculos. Altfel, chestiile astea declanşau mecanisme... şi pa memorii! L-ar fi scos atunci, pe loc, fără îndoială, dar Jess venise cu ideea de a se juca un pic cu simulatorul, de a intra şi ei în decor... şi probabil că fusese instructiv. Greg îi văzuse făcând praf realitatea, ştergând şi adăugând după bunul plac şi asta îl convinsese.

Între timp, Greg se întoarse şi aşeză pe un taburet tava cu două sticle de whisky, două de vin şi vreo duzină de beri... Suficient.

— Şi zici că „*Cea Perfectă*" a mea nu a existat niciodată, spuse el adâncindu-se într-un fotoliu.

— Nu, Greg, nu a existat. E doar un manechin virtual. Nimic din ce vezi, auzi, simți... în celelalte timpuri nu e real. Sunt doar programe. Ei, ridicol?

— Doar programe, repetă Greg gânditor. Nu există călătorie în timp, totul e un program virtual, rulat pe un nenorocit de super-server...

— Tatăl tuturor super-serverelor, spuse Carl, dar da, asta este.

— Totul e inventat practic, desenat de...

— De Arhitecți. Da, noi creăm modelul şi animăm lumea din celelalte timpuri.

— Deci tot ce am văzut în trecut, în realitate s-a întâmplat altfel.

— Mă tem că da. Dar nu în mod esențial diferit. Vezi tu, ca Arhitect, treaba noastră este, printre altele, să ne asigurăm că lumea din trecut pe care o modelăm este cât mai aproape de realitatea faptică. Avem la îndemână toate tratatele de istorie, tot ce a fost vreodată consemnat. Şi noi încercăm să modelăm lumea noastră virtuală cât mai aproape de ceea ce este înregistrat.

— Ca o reconstituire, spuse Jess făcându-i semn lui Carl să-i toarne un pahar de vin roşu licoros.

— Exact, exact! În trecut asta facem: reconstituirea!

— Atunci... *cea perfectă*...

— Nu, Greg! Nu am putea merge într-aşa un grad de detaliere. Reconstituim fidel case, oraşe, natură. Căci avem hărți, planuri, înregistrări video uneori... Dar nu avem posibilitatea de a reconstitui persoane, decât dacă sunt importante, drept pentru care, documentate riguros. Febleța ta făcea doar parte din peisaj. Era o figurantă.

— Una foarte reuşită, completă Jess şi mai privi o dată poza celei perfecte de pe camera lui Greg, cea pe care o surprinsese la prima sa misiune clandestină.

Carl îi turnă vinul, apoi turnă şi pentru ei doi câte un pahar de whisky.

— Mda, făcu Carl plesnind din buze satisfăcut după ce sorbi din pahar. Frank Benoit cred că e autorul. Îi place să bage pe ici pe colo câte o gagică tip Anime. E pasiunea lui... Îți vine să crezi? Tipul ăla obtuz! Are şi el unele pasiuni. Uite, dacă vrei, îl pot întreba cine a fost modelul real, poate-ți face lipeala!

Râseră cu toții, deşi ideea că *cea perfectă* a sa era opera unui oarecare artist îl oripila pe Greg, apoi Carl trecu la ofensivă:

— Sincer, sunt dezamăgit de voi! Ar fi trebuit să vă dați seama singuri de toată schema! Sunteți inteligenți şi ați avut toate indiciile chiar în față!

Cei doi se uitară unul la altul, nedumeriți. O perioadă tăcură amândoi, aşteptând ca celălalt să vorbească... în cele din urmă Jess rupse tăcerea.

— Mai concret dragule!

— Hai să o luăm cu ce vă e cel mai la îndemână ca agenți: De ce noi înşine atunci când călătorim, nu vedem niciodată căutătorii care au descoperit buzunarele? Nu v-ați întrebat niciodată?

Femeia răspunse imediat, semn că se gândise:

— Păi pentru că sunt minusculi şi se deplasează cu viteze foarte mari, bineînțeles. Şi nu fac nici zgomot. Nu exact pentru asta au fost proiectați? Ca să nu fie detectați?

— Corect, absolut corect! Dar reciproca?

Greg rămase cu paharul înaintea gurii, înlemnit. Înțelesese! Jess încă nu.

— Reciproca?

— Da! Noi, cei care călătorim în buzunare, de ce nu suntem reperați de căutătorii care descoperă acele buzunare, călătorind în exact acelaşi timp şi spațiu?

Da, acum înțelesese şi ea. Momentul pentru al doilea indiciu:

— De ce durează călătoriile noastre în timpul nostru la fel de mult ca în timpul buzunarului? Întotdeauna!

Tăcere. Aici nu mai avea ce explica. Bun, mai departe:

— De ce nu este posibilă practic teleportarea?

— Ce legătură are asta cu călătoria în timp, Carl dragule?

— Cu conceptul de călătorie în timp, nici una. Dar noi, chipurile, facem mai mult de-atâta, nu-i aşa?

— Mda, făcu Greg. Țintele noastre sunt dublu determinate în timp şi spațiu. Putem călători din prezent, oriunde în alt timp. Nu suntem limitați la spațiul din care s-a plecat...

— Eh, vezi? Deci practic ne deplasăm şi-n spațiu totodată. De ce nu, atunci, dacă avem această posibilitate, să nu ne deplasăm doar în spațiu, cu diferență temporală foarte mică, de ordinul secundelor?

— Păi, pentru că ne interzice principiul minimei distorsiuni, nu? Hai că de chestia asta nu aveam cum să ne prindem, protestă Jess, că doar prezentul e în intervalul acela interzis, de minim două sute cincizeci de ani trecut, cinci sute viitor... Principiul ne spune că în apropierea prezentului factorii de amplificare tind spre infinit...

— Nimeni nu zice că Agenția nu maschează bine chestiile astea. Dar nici explicația posibilității translatării spațiale odată cu cea temporală nu vi s-a părut aiuristă? Prostia aia cu mulțimea de sisteme de coordonate biunivoce spațiu-timp, selectabile?

Cei doi îl priveau tăcuți, îngânduraţi. De bună seamă că ochii începeau să li se deschidă. Poate că era momentul să abordeze ceva mai abstract:

— Cum de se pot înregistra schimbări ale prezentului concret si ale şirului trecutului?

— Vrei să spui cele care sunt totuşi în limita elipsei prezentului...

— Exact, alea! Atâta vreme cât „schimbarea” s-a produs în trecut, sa zicem acum cinci sute de ani, cum se poate ca noi să avem înregistrarea de ieri, anterioară călătoriei modificatoare spre trecut a pâlniei într-un fel şi cea de azi, ulterioară călătoriei în alt fel? Nu e monstruos de inadvertent?

Greg pufni. Numai el ştia cât îşi bătuse capul cu asta.

— Ți-ai pus problema, nu-i aşa? Ei? Şi de ce dracu’ nu m-ai întrebat niciodată? De ce n-ai întrebat pe nimeni?

Trântind paharul gol pe masă Greg strigă nervos:

— Ca să nu par prost, OK? Ca să nu par idiot! Nu înțeleg funcția aia tâmpită a lui Agent... Na, am spus-o! Nu o înțeleg... sunt prea prost!

— Eşti prost pe dracu’! Proşti sunt ăia care cred că o înțeleg! Aia e o speculație... Şi vrei să ştii ceva? Nimeni nu o cunoaşte. De ce? Pentru că legea în sine nu există! Nu vezi că oriunde cauți găseşti doar tratate despre, forme simplificate, comentarii şi alte trăsnăi? Nu te-ai întrebat de ce?

— Credeam că sunt prea prost să diferențiez ce e şi ce nu e de valoare... autentic... Credeam că nu pot extrage eu esența.

— Nu! Efectiv nu există nimic de valoare! „Autentică” e o minciună, un artificiu matematic pe care să putem sprijină o şi mai mare gogoriță. Îți spun eu, nici dracu’ nu pricepe legea... dar toată floarea matematicii se face că o înțelege, ca să nu pară idioți, la fel ca tine. Hainele cele noi ale împăratului... cum dracu’ merg toate astea mai că nu îmi vine să cred. Bine că n-ai întrebat nimic pe nimeni... ai fi ajuns şi tu Arhitect şi puteam evita tot tămbălăul ăsta...

— Cee? Întrebă Greg holbându-se la prietenul său.

— Da, în momentul în care ridici probleme d-astea Arhitecților, te racolează fără interviuri. E un fel de dovadă a faptului că eşti pregătit.

În cameră se lăsă tăcerea. Doar sunetul cristalin al sticlei atingând uşor gurile paharelor, când Greg turnă încă un rând, se auzi şi după ce ciocniră toți trei, Carl vorbi:

— Agenția face astfel o treabă foarte bună cu personalul. Vedeți voi, nimeni din afară nu are suficiente informații pentru a ajunge la problemele astea, deci când cuiva i se aprind beculețele, acela este deja membru al Agenției. Toți ceilalți matematicieni şi savanți nemembri se încăpățânează să se facă că pricep ceva ce e stupid, doar pentru că ei cred că funcționează... Înțelegi? Cum dracu' să punem la îndoială veridicitatea tezelor lui Agent, atâta vreme cât activitatea Agenției e dovada vie a faptului că ele sunt corecte? Doar când începi munca aici te loveşti de inadvertențe... şi chiar şi atunci cei mai mulți ori nu le văd, ori ca şi tine, preferă să tacă... că doar chestia funcționează, cum să zicem că n-are cum să funcționeze, câtă vreme o vedem că funcționează?

— Atunci, spuse cu glas gâtuit Jess, se ridică întrebarea: „De ce face Agenția lucrul ăsta?"

— Bună întrebare! Asta chiar nu aveați de unde să vă dați seama. Dintr-un motiv foarte simplu... de fapt din două motive: În primul rând pentru că se câştigă extraordinar de bine! O afacere atât de prosperă nu s-a mai văzut!

— Dar e contra oricărei morale, se revoltă femeia. Credeam că vindem ceva autentic, dar de fapt vindem minciuni!

— E un fel destul de frust de a privi lucrurile, dar da, ai putea avea dreptate. Nu arătăm istoria exact aşa cum a fost, ci doar o reconstituim... dar o reconstituim cu cea mai mare precizie posibilă. Nu e o minciună în esență.

— E o minciună, căci oamenii cred că pot călători în timp!

— Şi pot! Îi „ducem" să experimenteze evenimente...

— Disputa asta nu va merge nicăieri, interveni Greg. Amândoi aveți dreptate. Nu mi se pare foarte corect sincer, dar totuşi justificabil.

— Vânzare de iluzii pe bani reali... credem că am depăşit era religiilor, ținu Jess să aibă ultimul cuvânt.

— Ei bine e mai mult de atât, continuă Carl imperturbabil. Şi aici ajungem la al doilea scop al existenței Agenției: Previne alte încercări de călătorie în timp. Adică, atâta vreme cât Agenția există şi toată lumea crede că stăpâneşte arta salturilor temporale, altcineva nu va avea motivația de a încerca să dezvolte tehnologie alternativă pentru un scop deja atins. Ştiințific nu mai are farmec, nu mai există provocarea descoperirii, mai ales că noi lăsăm să se înțeleagă că e al dracului de costisitor şi dificil, ceea ce şi este de fapt. Iar a crede că altă instituție ar încerca să dezvolte tehnologia pentru a ne face concurență, pentru a ne rupe monopolul, e de-a dreptul

absurd, la ce capital avem. Cred că nici nu mai trebuie să spun că noi nu furnizăm tehnologie, cu toate rugămințile şi temenelele tuturor universităților de prestigiu, ci facem tot ce ne stă în puteri pentru a descuraja orice tentativă a vreunui savant... Oricum, toți pleacă pe piste greşite. Se lipesc de gargara lui Agent ca insectele de miere. Şi de-acolo nu mai au scăpare.

— Dar asta e de-a dreptul revoltător, spuse Jess, e sabotaj la nivel mondial!

— Nu, nu e deloc sabotaj, e protecție. Ați auzit de experimentul lui Herman Agent şi Fritz Morell din 2270?

— Sigur, cel care a demonstrat că... Acum nu mai ştiu ce a demonstrat...

— Ei, e altfel decât ați fost învățați. Pe atunci, Herman Agent nu elaborase decât un embrion al teoriei sale, însă un embrion pe care-l credea funcțional. Fritz Morell avea la acel moment modelul fizic al cojilor de sferă-pulsari şi chiar au reuşit împreună la un moment dat să trimită o sondă, undeva... Problema era că habar n-aveau unde au trimis-o şi nici cum ar fi fost posibil să o aducă înapoi. Au repetat de câteva ori experimentul, până când au reuşit să facă praf instalația... şi Morell a fost ucis... şi tot n-au reuşit să afle unde şi când se aflau obiectele. Şi-au dat seama că efectiv sunt imposibil de trasat coordonatele verificabile în complexul spațiu-timp.

— Deci totuşi ceva au trimis prin timp!

— Ceva s-a dezintegrat, nimic mai mult. Au realizat şi ei chestia asta. Dar să revenim la coordonate: Ce coordonate s-ar putea folosi pentru a determina timpul şi spațiul țintă? Care e centrul real de coordonate? Care e originea timpului? Care e viteza reală cu care planeta noastră se mişcă prin univers? Dar soarele? Dar galaxia însăşi? Chestiile astea i-au făcut să realizeze că este imposibil de controlat mişcarea prin timp, chiar dacă ea ar putea exista.

— Faptul că ei doi nu au fost în stare nu înseamnă că...

— Ba da, draga mea, înseamnă. E la fel ca teoria relativității lui Einstein. Cineva poate spune: Dacă până acum nu s-a putut depăşi viteza luminii, aia nu înseamnă că ea nu se poate depăşi, folosind tehnologie superioară, cunoştințe superioare şi aşa mai departe. Dar evident ar greşi. La fel e şi cu experimentul celor doi. Practic au demonstrat că în univers nu există coordonate absolute. Fără coordonate absolute, nu le poți controla pe cele relative şi deci nu poate exista determinare punctuală. Acceptând chestia asta, lui Agent i-a fost foarte simplu apoi să-şi înzorzoneze teoria cu sistemele lui carteziene biunivoce... căci deja nu se mai afla pe teren concret, ci imaginativ. Trebuia doar să emuleze realul şi s-a priceput de minune la asta.

Cei doi ridicară neputincioşi din umeri. Până la urmă, trebuia să accepte lucrurile aşa cum le erau servite şi gata. Pentru Greg asta era cu atât mai dureros, cu cât se vedea acum, după ce aflase că teoria lui Agent,

cea pe care nu o înțelesese, fusese un mare fals, avea dificultăți în a accepta proba contrariului.

— Atunci, continuă Carl, probabil şi sub imperiul sentimentelor negre, pentru că-şi pierduse prietenul în acel experiment, a decis Agent să se asigure că nimeni nu va reitera tentativa sa. A purces deci să-şi complice atât de mult teoria încât ea să devină pseudo-haotică, mergând în paralel cu fondarea Agenției, care să-i cunoască secretul şi să-l perpetueze, protejând astfel omenirea de pericol. Astăzi, motivele încă stau în picioare. Nu a fost găsit sistem de coordonate reale... Poate că, dacă vreodată se va găsi, Agenția va mai face o încercare... dar astea sunt doar... şi Carl făcu un gest larg cu mâna. Deocamdată facem doar ceea ce facem!

3

Jess plecase la culcare. Era aproape trei dimineața şi cei doi bărbați savurau încă berea nefiltrată direct din sticlele dolofane, permanent acoperite de un strat foarte subțire de gheață. Paharele de whisky se odihneau acum cuminți, păstrând câte puțin din lichidul arămiu.

— Doar o nelămurire mai am, spuse Greg într-un târziu.

— M-aş mira... să mai fie doar una.

— Ei, zic aşa, în seara asta...

— Să auzim, spuse resemnat Carl.

— Mda... chestiile alea, ştii tu, nici nu ştiu cum să le zic, ălea care fac iluzia din celulă... ce-s ălea de fapt?

— Credeam că până acum ar fi trebuit să-ți fie şi ție evident. Sunt nişte interfețe non-senzoriale mult mai avansate decât cele de pe piață.

— Asta ar fi fost şi ghiceala mea... dar nu mi-e foarte clar cum e posibil să facă tot ceea ce fac.

— Păi nici eu nu-ți pot explica în amănunt. Doar câțiva Arhitecți le ştiu, cei care se ocupă de revizii... de ce crezi că reviziile durează atât de mult dacă e problemă structurală? Tocmai pentru că sunt puțini specialişti. Pentru treburile astea suntem nevoiți să recrutăm oameni din rândurile administratorilor şi, dintre ăia, puțini se ridică suficient... în fine, ideea e că avem nişte super-interfețe care interacționează virtual cu toate cele cinci simțuri umane. Cât stai în celulă, aproape tot ce vezi, auzi, miroşi şi celelalte, îți sunt trimise în creier. Emițătoarele ți le proiectează oriunde te-ai afla în celulă, nu e nevoie să porți coronițe ca la interfețele non-senzoriale standard. Ale noastre sunt mai şmechere. Pus că suplimentăm şi cu stimuli reali unde e cazul... lumină, sunete, diferențe de temperatură, vibrații. Celulele sunt mare artă şi precizie.

— Aha, înțeleg de ce mi s-au prăjit atunci ochii.

— Da, ăla a fost stimul real. Interfețele non-senzoriale pot provoca dureri cumplite, dar niciodată vătămări fizice. Uneori e nevoie de chestii d-

astea ca să fie senzația veridică. Un țiuit de urechi, o durere de ochi, un miros care persistă în nări... Abia după ce am văzut chestiile pe care le-ai făcut în a doua ta misiune clandestină am înțeles de ce te preocupase şi problema închiderii spontane a unei capsule. Te-a chircit de durere interfața care s-a închis brusc... nu e proiectată să se închidă aşa, pur şi simplu. Şi nici creierul nu tolerează prea bine şocurile astea...

— Şi deci şi pierderile de memorie...

— Da, şi ele sunt cauzate de interfețe. De fapt au apărut ca un efect secundar, pe care nimeni nu a încercat să-l elimine, căci funcționează în favoarea noastră. Când cineva încearcă să producă o violare a principiului minimei distorsiuni, trecând de bariera buzunarului, încercând să fure ceva, sau să interacționeze cu obiecte... interfața o cam ia razna, căci nu e programată să replice asemenea scenarii şi nici nu are cum să o facă. Numim cazurile acestea „paradoxuri”! Ironic, nu-i aşa? Iar chestiile asta afectează creierul persoanei violatoare, afectându-i memoria.

— Şi lucrurile sunt lăsate aşa?

— Da, pentru că, din nou, e convenabil pentru noi. Riscul e ştiut, asumat prin semnarea fişei de instructaj... şi acoperă foarte bine fisurile în teoria călătoriei şi a respectării principiului minimei distorsiuni.

— Atunci eu cum de am scăpat? Sau tu, sau Jess?

— Pentru că noi am comis violări doar în stop-cadru, când interfețele, neavând de replicat dinamicitate, funcționează în alt mod. Nu există paradoxuri decât în curgerea fluentă a aplicației. Ne folosim noi înşine de stop-cadre ca să inspectăm diverse zone şi producem şi violări... fără a risca nimic.

— Dar senzația tactilă?

— Ei da, aici e adevărata artă! Dacă lumină, sunete, căldură, chiar umiditate se pot produce aproape instantaneu în capsulă, obiecte nu pot apărea pur şi simplu. Aici totul e pur non-senzorial! Tot ce atingi e fals, senzația e dată de interfață. Un efort uriaş şi cam nejustificat, dacă ne gândim că e interzis să atingi chestii în alte timpuri...

— Dar când am atins-o pe „*cea perfectă*”...

— Atunci deja oprisem realitatea virtuală în stop-cadru, când ți-am explicat că interfața merge alt fel. De aia ea a părut stâncă la atingere.

— Iar centura şi traducătorul au trecut prin ea pentru că...

— Da, pentru că ele sunt obiecte reale, materiale. Pentru ele „*Cea Perfectă*” nu există. La fel cum nu există nici balustrada... doar solul, cel pe care calci, care e podeaua adevărată a capsulei. Obiectele virtuale există doar pentru simțurile umane. Obiectele virtuale şi cele reale nu pot interacționa. Interfețele nu pot acționa asupra obiectelor reale.

— Atunci cum de opun rezistență?

— Altă iluzie! Nu pot opune rezistență. Interfața îți dă impresia. Dacă te-ai fi sprijinit pe-un copac, ai fi văzut că te-ai fi dus prin el, cu o senzație foarte ciudată... De fapt ai văzut-o pe Jess trecând prin... De ce crezi că le e

strict interzis călătorilor să se atingă de obiectele din buzunare? E permisă doar atingerea solului, iar acesta e din burete cu spongiozitate variabilă, ce poate imita soluri de diferite durități.

— Pricep acuma şi de ce cutia căutătorului nu a fost iradiată... atunci în prima mea misiune, când a rămas în urmă.

— Corect! A introduce generatoare de radiații reale pe capsule e prea periculos şi nejustificat.

— Dar uite, altă problemă pe care o realizez acum: Cum se face că cubul a apărut înapoi la doar câteva secunde după mine?

— Nu „a apărut”. A fost acolo tot timpul, doar că interfața nu ți-a dat voie să-l vezi decât după ce propria lui centură l-a scos din simulare. Interfața acționează şi când simularea nu rulează pentru tine efectiv.

— Fascinant!

— Genial de-a dreptul! Ai observat... nu, nu cred că ai observat, că buzunarele au mereu dimensiuni mai mici decât ale capsulelor? Şi că au tot timpul solul plan? Tocmai pentru a te lăsa să te plimbi pe propriile tale picioare de colo-colo, în realitate, aşa cum o faci şi în mediul virtual, dar nu mai departe de barieră, căci atunci... paradox, pa memorii! Obiectele pe care le „iei cu tine” nu părăsesc nicidecum capsula. Le mânuieşti în mediul virtual exact cum le mânuieşti şi în mediul real. O faci simultan. Ce-i şi mai fascinant e modul în care capsula interacționează cu aparatele tale, mai ales cu camerele de înregistrat. O componentă a interfeței le transmite imaginile de parcă ele însele le-ar captura. Aşa manipulează interfața toate accesoriile, cu condiția să fie special construite pentru aşa ceva. O cameră obişnuită folosită într-o capsulă ar captura doar pereții acesteia... de-asta echipamentele călătorilor în timp sunt toate produse de Agenție, căci trebuie să fie capabile să coopereze cu interfața capsulelor. Cu căutătorii-muscă e şi mai distractiv. Sunt programați să se aşeze în locuri prestabilite din capsulă, iar interfața ți-i ascunde. Între timp, serverul le introduce în memorii imaginile aferente parcursurilor pe care ar fi trebuit să le efectueze.

— De ce?

— Ei cum de ce? Păi... n-ar avea cum altfel.

— Da, înțeleg asta... dar de ce toată corvoada asta cu căutătorii şi spionii, cu căutatul de buzunare şi toate muncile tâmpite pe care le facem ca să găsim buzunare sigure, când de fapt... totul e modelat de voi! De ce atâta efort pentru a găsi ceva ce ştim deja unde este?

— Ei bine, din două motive: O dată pentru că, de fapt, nici noi nu ştim unde se află obiectele. Figuranții, automobilele şi alte chestii de decor mărunt sunt puse oarecum la întâmplare de computer. Ar fi o muncă absolut sisifică să facem noi totul manual. Oh nu, computerul o face! El desenează efectiv realitatea virtuală, noi doar supraveghem, dăm indicații, trasăm linii generale. Computerul creează mediul în detaliu, noi habar n-avem unde va pune butaforia. El urmează diferiți algoritmi de dispersie şi, pe baza instrucțiunilor noastre, implementează, folosindu-se de date

demografice, o împrăştiere statistică uniformă a figuranților. Nici nu-ți dai seama ce complicat e programul care face asta!

— Dar ziceai că *cea perfectă* e opera lui Frank Benoit.

— Nu pot fi sigur... bănuiesc. Prea e frumos creionată şi statică pentru a fi opera computerului. Câteodată şi pe Maeştri Arhitecți îi chinuie talentul. Unii bagă tablouri sau sculpturi proprii în galerii de artă, în locul unor exponate obscure despre care nu avem informații şi care, altfel, ar trebui generate pseudo-aleatoriu tot de computer. Alții fac câte un model vestimentar... Frank ştiu că face figuranți. Chestiile astea sunt tolerate... Un ajutor infinitezimal pe care noi îl dăm computerului...

Un nou rând de beri fu desfăcut. Poate datorită agitației şi suspansului zilei, nici unul dintre ei nu resimțea oboseala... deşi alcoolul le împleticea puțin limbile.

— Şi al doilea motiv?

— Hmm?

— Ai spus că din două motive...

— Din două motive ce? Ah, aia, da... Păi al doilea motiv e... Ăăă... cum poate explica Agenția că ştie locurile sigure dacă nu mimează că le caută? Hai Greg, ce dracu', gândeşte-te puțin! Ne-am da de gol în primul rând față de angajații noştri!

4

Prin fereastră, lumina lunii cădea palid pe covorul moale care îmbrăca podeaua bibliotecii lui Carl, desenând acolo rotocoalele fumului de tutun. Cerul era senin, sticlos, iar aura lată a lunii trăda un ger feroce. În linişte, cei doi bărbați savurau ultimele picături de bere rece. În spațiul Germaniei, berea rece era la loc de cinste în orice anotimp, iar ei doi, ca doi berlinezi respectabili, se conformau. Când era vorba de consum de alcool, cei doi se conformau oricărei tradiții. Carl trăgea liniştit dintr-un trabuc gros, care văzuse vreo zece prinderi şi stingeri la viața sa şi, probabil, cam tot atâtea avea să mai vadă până-şi va fi dat ultimul fum.

— Şi acum ce facem? Spuse într-un târziu Greg.

— Acum ne facem că nimic nu s-a întâmplat. Tu nu ai făcut niciodată misiuni clandestine, noi nu am discutat niciodată chestiile astea. Ai marele noroc că ți-ai ascuns urmele ca un artist. Iar eu am ras şi cele din urmă dovezi. În cazul tău, ăăă, eşti „curat". Peste un an, vei putea chiar să devii Arhitect... Vei fi protejatul meu şi am să am eu grijă. Jess în schimb şi-a ratat ocazia. Pe ea au prins-o şi nu va mai putea ajunge Arhitect decât, eventual, după vreo zece ani...

— Îmi pare rău... Uite, acum sincer, pentru mine nu mai e important să ajung Arhitect... Chiar nu-mi mai pasă deloc.

— Pun astea pe baza şocului. Vei fi un Arhitect bun, Greg! Până atunci, trebuie să te comporți de parcă nu ai şti nimic. Va trebui să joci teatru. Un an, apoi toate cunoştințele acestea vor fi legitim ale tale. Până atunci trebuie să le ascunzi. Biata Jess, va trebui să le ascundă mult mai mult timp...

— Crezi că e omeneşte posibil?

— Sigur că da! Arhitecții nu le ascund toată viața față de ceilalți?

— Dar crezi că ea e capabilă? Sau eu, de altfel...

— Trebuie să fiți! Mâine veți vedea cât de uşor vă va părea să vă faceți treaba ştiind că e joacă.

Va urma...

Keith DOUGLASS

ATTACK DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 6

12

Luni, 18 septembrie
Ora 0400
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Murdock și-ar fi dorit ca îmbarcarea unui pluton SEAL să fi fost la fel de simplă precum urcarea a șaisprezece flăcăi în bena unui camion, dar n-a fost. Doar echipamentul lor a umplut câțiva paleți din avion.

Aprobarea de la CIA a venit în marțea precedentă, iar Murdock a dat imediat liber întregului pluton pentru tot restul săptămânii și week-end. Chiar dacă majoritatea habar nu aveau despre misiunea ce urma a fi executată, asemenea pomană i-a convins că se coace ceva important. Nu prea erau obișnuiți cu recompense și întotdeauna trebuiau să „plătească" pentru ele.

Murdock le-a acordat-o pentru că urmau să intre în regim de izolare până la sfârșitul misiunii, iar cei căsătoriți se cuvenea să-și petreacă ceva timp cu familiile. Iar SEAL necăsătoriți, ăăă…

Chiefs au aranjat să se mute la Niland în cursul nopții, discret. Apoi n-au mai reușit să facă transportul duminică noaptea, așa că au trebuit să aștepte orele mici ale dimineții. Cei căsătoriți au venit cu niște fețe hotărâte, gata de acțiune.

Murdock nu reușea să înțeleagă cum puteau să-i spună persoanei iubite: *„Dragă, trebuie să plec. Nu știu când am să mă întorc, iar tu nu ai să ai vești de la mine. Dacă se întâmplă ceva, va veni cineva să te anunțe, dar nu suna la birou pentru că cel de serviciu s-ar putea să nu știe nimic despre operațiune, sau chiar nici să nu știe că sunt plecat.”*

Trebuia să fie o femeie dată dracului care să suporte așa ceva, de aceea rata divorțurilor din SEAL era atât de ridicată.

Murdock se afla în birou, terminând evaluările oamenilor din Pluton. Scriptologia nu putea fi ignorată. Oricum, ofițerii care se fâțâiau aiurea și-și băgau nasul peste tot nu făceau decât să rasolească o îmbarcare. Razor va veni când totul va fi gata, iar atunci Murdock se va duce să dea o mână de ajutor băieților la încărcarea echipamentului în camioane.

Razor Roselli a năvălit în birou, dar nu pentru a-i spune lui Murdock că Plutonul este pregătit.

— Boss, îl anunță, avem o mică problemă.

— Care?

— Jaybird nu a apărut încă.

— Ești sigur? a întrebat Murdock. Belea mare, mda, totuși eu nu mi-l pot imagina pe Jaybird Sterling ratând o îmbarcare.

— Tot ce știu, este că nu se află aici.

— Dar Doc?

— Este prezent, dar nu știe unde e Jaybird.

Acum Murdock era chiar îngrijorat. Pentru ca Jaybird să rateze vreo acțiune trebuia să fie în închisoare, în spital, sau mort. *Shit*!

— OK, începe să dai niște telefoane. Verifică la arest și la spitalul bazei, apoi închisoarea și spitalele din oraș.

— OK, Boss.

Pe când ieșea pe ușă, Razor mormăia: *„E un om mort. Dacă nu e mort acum, va fi.”*

Au trecut cam cincisprezece minute și Razor a năvălit din nou.

— Dacă puteți crede așa ceva, Jaybird tocmai a telefonat. Se află într-un bloc de apartamente din centrul cartierului italian și are nevoie de un mijloc de transport.

Zâmbetul lui Roselli era terifiant.

— Am să mă ocup personal!

Murdock se gândi că Razor nu e tocmai în cea mai bună formă de nervi ca să se ducă singur, nesupravegheat.

— Luăm mașina mea.

Pe parcursul drumului către centru, Razor păru preocupat, mormăind într-una: *„E mort, aa, e mort,”* ca pe o mantra.

Murdock s-a săturat.

— Uite care-i treaba, spuse. Preferi să ai o durere-n cur, dar care poate fi tratată, sau un plod alintat care nu-și găsește locul în luptă?

Dinspre Razor Roselli era doar o tăcere sufocată.

— Ce-mi place când am dreptate, a chicotit Murdock.

Era un bloc de apartamente de lux. Pe când au intrat în parcare, Murdock și-a dus *pick-up*-ul în fața intrării în hol.

Din cine știe ce motiv, doar de el știut, Razor Roselli și-a ridicat privirea. Apoi a privit în sus încă o dată.

— Așteaptă un minut, *Boss*. Trage pe laterala blocului.

— De ce?

— Parchează acolo, a spus Razor, arătând către un spațiu liber.

Murdock s-a conformat, a oprit motorul, apoi s-a uitat în direcția degetului lui Razor care arăta undeva în sus.

— Cam ce ar trebui să văd? a întrebat Murdock. Apoi: Doamne!

Un om cobora în escaladă liberă, din balcon în balcon, pe fațada clădirii. Murdock a dat jos fereastra portierei și a ieșit pe jumătate afară din mașină, ca să vadă mai bine.

— Știi, nemernicul ori poartă un costum roz mulat, ori e-n curu' gol.

— E Jaybird, nu-i așa? a întrebat Razor cu voce slabă.

Murdock a alunecat înapoi în mașină.

— Îhî, asta-i sigur.

— Asta-i bine, a spus Razor cu evidentă ușurare. Gândul că ar mai exista altul ca Jaybird, care să bântuie pe planeta asta, m-a înfiorat al dracului… din anumite motive.

Murdock a privit din nou afară, prin geam.

— Bună tehnică de cățărare, a spus pe un ton conversațional.

Razor și-a scos și el capul prin geamul din partea sa, dar a regretat imediat.

— Nu pot să cred, a suspinat. E gol pușcă.

— De fapt, a spus Murdock, asta ajută la cățărare. Știi că trebuie să te ții la oarece distanță de peretele de stâncă. Dacă nu ai nici un fel de haine, te depărtezi automat, deci „arma" din dotare nu se va zgâria de perete… Totuși, n-aș vrea să fiu vreun locatar care stă în balcon, acum.

— Eu chiar mă aflu, acum, aici? a întrebat Razor Roselli adresându-se cerului. De ce nu e doar un coșmar? Ce-am făcut ca să merit așa ceva?

— Dar ce n-ai făcut? a întrebat Murdock retoric.

Jaybird a sărit în balconul de la etajul unu, apoi peste balustradă și și-a încheiat cascadoria alunecând pe un burlan de apă. Când a atins pământul a luat în mână ceva ce ținuse în gură tot timpul. Murdock a dat o goarnă cu claxonul și a semnalizat cu farurile.

Jaybird a sprintat către mașină și a încercat să deschidă portiera, dar Razor o ținea blocată.

Sterling a ciocănit în geam, zâmbind larg.

— Hey, *Chief*, mă lași să intru?

— Lasă-l să urce până nu începe să plângă, a spus Murdock. Aș vrea să ne cărăm naibii de aici înainte ca să vină poliția.

— Doar dacă îmi ordonați, *sir*, a spus Razor, în timp ce Jaybird aștepta răbdător afară.

— Consideră că e un ordin, a oftat Murdock.

Razor a deblocat portiera și i-a făcut loc. Jaybird s-a urcat și s-a așezat lângă el[1].

— 'nă dimineața, *sir*, a salutat Jaybird politicos. 'nă dimineața, *Chief*. Îmi pare rău că v-am făcut să veniți până aici.

Razor a început dur.

— Ascultă, băi…

— Vă rog să mă scuzați, *sir*, l-a întrerupt Jaybird. N-aveți cumva vreo pătură sau ceva?

— Nu, i-a răspuns Murdock.

— Păcat, a răspuns Jaybird, punând delicat picior peste picior.

Razor Roselli vorbea neinteligibil cu el însuși.

— Ești gata să ajungi în mijlocul străzii în curul gol, i-a spus Murdock, dacă nu-mi dai imediat o explicație.

— Păi, *sir*… Aseară eram în bar, când am întâlnit-o pe fata aceasta.

— Ca să vezi, mormăi Razor.

— Era una la un milion, a raportat Jaybird. Ședeam și eu la o bere, când fata asta a venit direct la mine. Șatenă, ochi albaștri, țâțe cât niște… Făcu o pantomimă ca să le dea o idee generală asupra dimensiunilor. Înainte de a putea spune eu ceva, sau măcar să-i fi oferit ceva de băut, a spus: „*Te urmăresc de ceva timp. Cred că ar fi bine să vii acasă la mine*."

— Mda, i-auzi, făcu Razor Roselli.

— Nu te grăbi, *Chief*, a intervenit Murdock. Ia uită-te cum e îmbrăcat flăcăul nostru, și judecă singur cum se potrivește povestea.

— Ăă…, dacă o luăm așa…, a mormăit Razor.

— Jur că e adevărat, *Chief*. Eram acolo cu amicul meu Hanson, din *Team*-1. A fost de față și nici lui nu i-a venit să creadă.

— Și tu ce-ai făcut?

— M-am dus acasă la ea, a replicat Jaybird, parcă nevenindu-i să creadă că i se pune asemenea întrebare. Venisem la bar cu mașina lui Hanson, dar ea a spus că mă va aduce ea înapoi la bază.

— Jaybird, spuse Razor plictisit, era o drogată.

— O gagică obsedată de cei din SEAL, a precizat Murdock. Dusă cu pluta.

— Oricum – a continuat Jaybird nerăbdător să se întoarcă la povestea sa – ne-am dus în apartamentul ei. Și pe tot drumul mi-a spus tot ce vrea să facă. Practic mi-a scos

[1] Mașina este o camionetă (tip pick-up), deci cu o singură banchetă în cabină.

hainele de pe mine în lift. Socotesc că e genul de noapte unică de care îți amintești când ai optzeci de ani și încă ți se mai scoală când te gândești la ea, iar dacă făceam tot ceea ce voia dânsa, fotografia mea ar fi ajuns într-un fel de Galerie de Onoare, iar eu aș fi primit o plachetă care să comemoreze evenimentul. Iar dacă aș fi murit, numărul meu de „joc" ar fi fost retras.

— Mai bine zi mai departe, i-o tăie Razor.

— OK, a spus Jaybird, am ajuns în apartament, apoi în dormitor. Ar fi trebuit să vedeți ce tablou avea deasupra patului; Nici nu știu de unde ai putea cumpăra așa ceva. Oricum, nu mai eram în haine și o aveam atât de tare că puteam tăia sticla.

— Și în acel moment, a spus Razor, ea ți-a spus că are nevoie de o sută de dolari ca să-i plătească maică-si factura medicală.

— Eu n-am plătit niciodată pentru sex, *Chief*, a protestat Jaybird.

Roselli îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Eh, nu cu bani, a precizat Jaybird, rânjind. Doar cu mici părticele din inima mea.

— De aia îl sapă gagicile, i-a spus Roselli lui Murdock. E profund.

— Pot să aflu, totuși, povestea asta stupidă? a întrebat Murdock.

— Cum spuneam. Eram goi, în dormitor. Când cineva a început să bată în ușă.

— A-ha, făcu Razor pe un ton glumeț-insinuant.

— Eu am rămas în dormitor, ea s-a dus să răspundă. Era soțul ei.

— De care a neglijat să menționeze până atunci, a adăugat Murdock.

— Probabil a uitat, interveni Razor. E cea mai veche șmecherie de manual. Tu stăteai acolo gol, el avea un pistol, și ți-a golit portofelul înainte de a pleca.

— Ba n-a fost așa, a sărit Jaybird. Aveam acolo un telefon, așa că am apelat baza.

— Bună prezență de spirit, a admis Murdock.

— Apoi am ieșit pe fereastră, a continuat Jaybird. Și am încălecat balconul. Și în timp ce coboram, mă tot gândeam la ce-mi spusese ea. Abia după ce am coborât două etaje n-am mai avut-o sculată.

— Mulțumesc că ne-ai spus-o și nouă, a spus Murdock. Și tot alpinismul acesta l-ai făcut fără haine?

— Au rămas în living.

— Acum te afli în mașină la *lieutenant* cu portofelul și pager-ul, spuse Razor cu suspicios. Dar hainele tale au rămas în living?

— Nu sunt chiar atât de fraier, *Chief*. Oi fi putând fi eu separat de haine, dar nu de portofel și chei. Le-am ținut în dinți când am ieșit pe balcon.

— Nici nu vreau să știu cum ai ajuns cu ele în dormitor, mormăi Murdock.

Jaybird a deschis gura…

— Ți-am spus că nu vreau să știu.

— Da, *sir*.

— Jaybird, a întrebat Murdock cu blândețe, îți amintești cum te-ai ales cu porecla ta?

— Ăă, da, *sir*.

— Spune-mi, a ordonat Murdock.

— Păi… fata aceea și cu mine…

— Sună cunoscut, nu-i așa?

— Noi eram în apă, iar oamenii aceia au venit pe plajă și s-au oprit chiar lângă locul unde ne lăsasem hainele. Așa că a trebuit să înotăm în lungul țărmului și să E&E[2] până la mașina mea…

— În pielea goală, da? l-a întrerupt Murdock.

— Da, *sir*.

— Și ați fost prinși?

— Da, *sir*.

— O dată poți spune că a fost neglijență. A doua oară începe să pară a fi o problemă personală.

— Am înțeles ideea, *sir*. *Sir*?

— Da, Jaybird?

— N-am să scap de povestea asta niciodată, nu-i așa, *sir*?

— Nu, n-aș prea crede, a confirmat Murdock.

Mai ales când au sosit înapoi în bază, iar Razor Roselli l-a mărșăluit pe Jaybird Sterling direct prin cartierul general al SEAL Team-7 până i-a găsit niște haine. Jaybird s-a comportat bine. Parcă era Regina Angliei când își salută supușii.

Totuși, SEAL au cerut o explicație.

13

Luni, 19 septembrie – Marți, 18 noiembrie
Chocolate Mountain
Poligonul Niland
California

CIA ar fi vrut ca toate preparativele misiunii să aibă loc la baza lor de antrenamente de la Camp Peary, Virginia, cunoscută sub numele de Ferma. Murdock, suspectând faptul că ei vor să-l supravegheze mai îndeaproape decât dorea el, s-a folosit de scuza că locuitorii din vecinătatea Williamsburg n-ar fi acceptat cu indiferență

[2] E&E - escape and evade – manevră tactică militară care presupune ruperea contactului cu inamicul și efectuarea de manevre evazive pentru a împiedica urmărirea de către acesta.

exploziile a câte 500 kg explozibil detonate la orice oră. Așa încât, a rămas Niland. Ținutul era potrivit, acoperit cu vegetație joasă, iar înălțimea munților era perfectă antrenamentul cu elicopterul.

Dar unul dintre avantajele de a lucra pentru CIA, față de Comandamentul Forțelor Speciale, era că lucrurile se rezolvau în câteva zile în loc de câteva săptămâni. Murdock a găsit destule de făcut pentru Pluton. În primul rând, fiecare trebuia să fie informat asupra misiunii, chiar dacă numai jumătate de pluton, opt oameni, vor participa direct. Careva s-ar fi putut îmbolnăvi, sau să aibă un accident la antrenamente, prin urmare unul dintre ceilalți trebuia să fie gata pentru a-i lua locul. Desigur, Murdock mai avea și un motiv ascuns în spatele acestui aranjament. A doua grupă de opt oameni, furioși că sunt lăsați deoparte, vor face pe dracu-n patru doar ca să-i demonstreze *lieutenant*-ului că greșește amarnic nealegându-i pe ei. Îi vor presa atât de tare pe ceilalți opt din prima grupă încât lui Murdock nu-i v-a mai rămâne altceva de făcut decât să ridice vocea.

Iar primii opt vor fi Murdock, DeWitt, Roselli, Kosciuszko, Jaybird Sterling, Doc Ellsworth, Magic Brown și Profesorul Higgins.

Odată planul adus la cunoștința tuturor, s-a intrat într-o rutină zilnică. În cursul dimineții făceau un antrenament dur cât timp deșertul mai era destul de rece, apoi continuau cu studierea documentelor. Fiecare om trebuia să memoreze întreaga rută pe care se vor deplasa. De la zona de inserție prin aterizarea elicopterelor, la Baalbek, apoi afară din oraș către zona de aterizare pentru extracție. Fotografiile luate de satelit erau expuse printr-un proiector stereoscopic pentru a reda o vedere 3-D. Murdock a insistat ca fiecare memoreze întregul plan al străzilor din Baalbek. Va fi noapte, nu vor exista indicatoare cu numele străzilor și nici timp pentru a fi căutate, iar ei s-ar putea să fie nevoiți să se abată de la ruta planificată. Nici nu poate fi vorba să te rătăcești pe acolo. Și nici nu poți să te oprești la cea mai apropiată stație de benzină ca să ceri informații.

După-amiezile și le petreceau într-o zonă retrasă din partea de est a Chocolate Mountain. O echipă de la biroul Serviciului Tehnic CIA s-a implicat împreună cu niște contractori civili și echipament greu. În apropierea unei piste de aterizare auxiliare au construit o replică din lemn a depozitului din Baalbek. Orice rus care ar fi observat ceva nou pe fotografiile luate de satelit ar fi crezut că e vorba de un hangar de avioane, pentru că SEAL practicau tot timpul atacul asupra bazelor aeriene. Curioșii SEAL din celelalte plutoane erau încurajați să se gândească la același lucru. Cei din Serviciul Tehnic au înconjurat depozitul cu un gard de sârmă împletită, și cu un drum prăfos, exact ca în cazul originalului.

Serviciul Tehnic era cel care în CIA făcea totul: realizau obiecte inofensive în care disimulau dispozitive de ascultare, fără a lăsa nici un semn, procurau automate AKM[3] și mitraliere PKM rusești, aceleași tipuri de arme ca cele folosite de sirieni, și pe care SEAL

[3] AKM - Автомат Калашникова Модернизированный - Avtomat Kalashnikova Modernizirovanniy – Automat kalaşnikov modernizat – cea mai răspândită armă de asalt; concepție sovietică.

le vor folosi în misiune. Uniformele cu camuflaj deșertic, beretele și însemnele Gărzii Prezidențiale, bocanci și accesorii de echipament erau alocate fiecărui om și împachetate pentru misiunea curentă.

Folosind inițial Humvee-uri și ținte metalice-siluete umane răspândite peste tot, SEAL practicau mecanica tragerii pe timpul pătrunderii și ieșirii din zonă. Totul se executa cu muniție de război – SEAL nu foloseau niciodată gloanțe oarbe.

Șmecheria, ca totdeauna, nu era atât lovirea țintelor. Consta în evitarea împușcării accidentale a vreunuia dintre proprii camarazi în fumul, zgomotul și confuzia luptei. Dacă vroiai să te miști rapid în timpul misiunii, noaptea, trebuia mai întâi să execuți pas-cu-pas fiecare mișcare în timpul zilei. Apoi la jumătate din viteză, apoi la viteză maximă, pe timp de zi. Apoi cu muniție reală, apoi noaptea. Dacă nu exersai, murea cine nu trebuia.

După câteva zile s-au reunit cu ceea ce Army[4] numea Unitatea Aeriană de Operațiuni Speciale.

Unitatea de elită – dotată cu elicoptere – a US Army era Regimentul 160 de Aviație pentru Operațiuni Speciale. A fost formată ca o consecință a misiunii improvizate de salvare a ostaticilor din Iran, când oricine a înțeles că abilitatea de a zbura cu elicopterele în spatele liniilor inamice a fost pierdută după Războiul din Vietnam. Regimentul 160 avea trei batalioane. Primul și al doilea erau „negre”, staționate la Fort Campbell, Kentucky. Al treilea batalion era staționat la Baza aeriană Hunter Army din Savannah, Georgia. Îi sprijinea pe Army Rangers, în particular Batalionul 1 Rangers, de asemenea staționat la Hunter.

Forța de atac care a venit la Niland ca să-l sprijine pe Murdock, era compusă din cinci MH-60K Blackhawk ale Plutonului 1, Compania Bravo, Batalionul 1 din Regimentul 160, toate cele opt MH-47E Chinook ale Companiei Alpha, Batalionul 2, și o echipă de întreținere formată din militari proveniți din ambele batalioane.

Acestea nu erau versiunile standard de elicoptere. Atât Blackhawk și Chinook aveau aceleași dotări electronice, optimizate pentru penetrarea în spațiul aerian ostil în zbor la foarte joasă altitudine: un sistem în infraroșu pentru zborul de noapte, combinat cu vizoare de noapte montate pe casca piloților; un radar de urmărire a terenului conform hărților electronice; pilot automat și ochire automată a țintelor; radar și laser de avertizare, bruiaj în infraroșu, pleavă[5] și rachete luminoase pentru păcălirea oricărei rachete lansate către ei; mitraliere rotative, sistem Gatling cu șase țevi, calibru 7,62 mm, montate în cadrul celor două portiere laterale, gata să deschidă focul asupra orice i-ar fi deranjat; și câteva sisteme de navigație de precizie și comunicații. Ambele tipuri de

[4] Army – Armata Terestră a SUA.

[5] Pleavă – mici fâșii de plastic metalizat menite să bruieze radarul.

aeronave aveau instalații de realimentare în zbor, iar Blackhawk aveau piloni exteriori pentru rezervoare suplimentare și armament.

Forța de atac era condusă de un maior mic de statură și fercheș, purtătorul unei mustăți care nu l-ar fi ajutat de loc în fața comisiei militare de la următoarea promovare. A ascultat cu atenție în timp ce Murdock îi expunea planul apoi a zâmbit larg, gândul la o *Distinguished Flying Cross*[6] fiind evident.

În afara maiorului și a celor doi *first lieutenant*[7], ceilalți piloți aveau grade de *warrant officers*[8]. În timp ce ofițerii piloți trebuiau să urmeze să urmeze calea specifică carierei și să facă mai întâi turul de trei ani al școlii militare de aviație, toți *warrant* zburau de la început. În unități precum Regimentul 160, care era alcătuit numai din voluntari atent selecționați, se spunea că erau cei mai buni piloți din Army.

Warrants erau un gen de oameni care se bucurau să zboare chiar pe deasupra copacilor la viteze de peste o sută de noduri[9] noaptea, în întuneric total, doar cu imaginea de tunel verzui dată de dispozitivul de vedere-noaptea. Așa încât abia așteptau să pătrundă în zbor în Liban, iar apoi să-și aducă fundurile înapoi, în siguranță.

De fapt, ca și SEAL ai lui Murdock, piloții aproape că s-au luat la bătaie după ce maiorul a decis cine va zbura în misiune și cine va rămâne ca rezervă.

Spre deosebire de piloții de elicopter din Air Force, care uneori acționau de parcă siguranța aeronavelor lor scumpe era mai importantă pentru ei decât îndeplinirea misiunii, piloții din 160 erau iubiți de SEAL, Delta și Forțele Speciale. Tot ce aveai de făcut era să marchezi un punct pe hartă, iar 160 te vor duce acolo, și după terminarea lucrării, vor zbura înapoi prin orice fel de condiții meteo, apărare antiaeriană, sau chiar prin porțile iadului, ca să te scoată de acolo. Erau fantastici și mai *prima donne* chiar și decât SEAL. Se numeau pe ei înșiși *Nightstalkers*[10].

În timp ce SEAL se antrenau pentru neutralizarea obiectivului, *Nightstalkers* erau și ei ocupați. Agenția națională de securitate cartografiase electronic locația fiecărui radar și sistem antiaerian din Liban și Siria, iar piloții și-au fixat cu grijă traseul printre spațiile neacoperite. Cartarea cu ajutorul radarelor din satelit le-au dat imaginile radar exacte pe care le-ar fi văzut din carlinga elicopterului. Computerul putea simula exact traseul survolat, ziua, noaptea, sau prin ochelarii de noapte.

---

[6] Distinguished Flying Cross – decorație militară ce recompensează un ofițer sau un subofițer din US Air Forces care se distinge în timpul operațiunilor de luptă prin *„eroism și rezultate extraordinare în timp ce participă la o misiune aeriană”*.

[7] First lieutenant – grad militar în US Army (cod Nato OF-1); echivalent *locotenent*.

[8] warrant officer – grade militare (5 trepte) situate între cel mai mare grad de subofițer și cel mai mic de ofițer; au pregătire tehnică superioară – a nu se confunda cu maiștri militari din Armata Română.

[9] Nod – unitate de măsură a vitezei (1 nod = 1 milă/oră).

[10] Nightstalkers - (în argou) – cineva capabil să zboare un elicopter mai bine decât însuși Dumnezeu!

Piloții dormeau ziua și zburau noaptea, survolând deșertul și canioanele din zona Chocolate Mountain. Nu aveau nevoie de Murdock și SEAL. Elicopterele erau încărcate cu echivalentul greutății vehiculelor și personalului pe care-l vor transporta, iar dacă vreunul va percuta pământul, doar echipajul va fi pierdut. 160 a pierdut mai mulți oameni în zborurile de antrenament decât în Panama, Golf, Somalia și alte locuri nemenționate din jurul lumii, luate la un loc.

Apoi ce-i de la Serviciul tehnic au adus vehiculele misiunii. Mașinile blindate Shorland erau vopsite în camuflajul sirian cu toate detaliile corecte, chiar și cu lansatoarele de fumigene suplimentare pe care le solicitase Murdock.

Shorland-urile aveau același aspect general precum clasicul Land Rover, doar că aveau caroseria blindată cu oțel. Suspensia și cauciucurile au fost ranforsate pentru a prelua surplusul de greutate. În mod normal, Shorland erau dotate cu o turelă cu mitralieră în partea superioară, dar erau prea înalte pentru a încape în cala unui Chinook, așa încât au fost înlăturate. Chiar dacă ar fi păstrat turela, tot nu ar fi fost destul loc pentru cineva să acționeze mitraliera; întregul compartiment urma să fie încărcat cu explozibil. Farurile frontale erau acoperite cu grilaje metalice solide, iar barele de protecție au fost ranforsate pentru a prelua șocurile puternice. Viteza maximă dată de motorul v-8 în patru timpi era de 65 mph. Fiind de producție britanică, aveau volanul pe dreapta. Fiind buni americani, SEAL conduceau absolut nebunește, învățând să schimbe vitezele cu mâna stângă.

Mercedesurile era niște mari sedan-uri negre, cu steguțe siriene pe bara de protecție din față și cu mici lumini ce le luminau noaptea. Sedan-urile erau echipate cu pachetul german GSG-9 de opțiuni pentru protecție: blindaj, cauciucuri cu sistem *run-flat*[11], sisteme supresoare de foc, bare de protecție ranforsate, sirene, și locașuri de tragere. De fapt, erau aproape identice cu cel cumpărat pentru primul comandant al SEAL Team-6, fapt pe care l-a descris în cartea sa ca fiind ceea ce l-a băgat în belele cu birocrații cu grade superioare. Adevărat, dar s-a omis să se spună și că - Mercedesul fiind atât de dichisit – cei din SEAL Team-6 au luat vehiculul militar oficial pentru a merge noaptea în oraș, la petreceri. Cu asta se cam depășise limita, iar alți CO au fost concediați pentru mult, mult mai puțin.

Ca explozibil cu care să fie umplute mașinile blindate, CIA a procurat prima șarjă de producție a Trinittroazetidine, sau TNAZ. Acesta era un produs nou, menit să înlocuiască plasticul C-4, ca explozibil implicit pentru operațiunile speciale. Genera 15% mai multă energie și avea cu 20% mai puțin volum și greutate. Cu ajutorul lui, Murdock spera să dispună de echivalentul câte unei bombe de 1000 kg pentru fiecare vehicul.

La aproape șase săptămâni după sosirea la Niland, după o ultimă repetiție cu muniție veritabilă, vehiculele au fost încărcate în elicoptere și cu toții au zburat la Baza

[11] Run-flat – tip de anvelopă care permite rularea a încă unui număr considerabil de kilometri după ce a făcut pană.

Air Force Edwards. Acolo au început o mișcare ce a cerut săptămâni de muncă și un trafic de mesaje secrete suficient cât să umple o cameră specială cu arhivarea lor.

Elicopterele au fost încărcate la bordul a patru avioane transportoare C-5B, și întreaga forță a zburat la baza Aero-Navală Sigonella din Sicilia.

Au aterizat noaptea, iar Chinook-urile au fost reasamblate în hangare închise.

Noaptea următoare, elicopterele au decolat de la Sigonella și au zburat până pe portavionul USS *George Washington*. Au fost imediat coborâte în hangarul de sub puntea de zbor. Pentru a le face loc, un *squadron* de F/A-18 de pe *Washington* a fost trimis în zbor la Aviano, Italia. Declarația oficială menționa că ele vor acorda sprijin operațiunilor din Bosnia în timp ce *Washington* va face o escală programată la Haifa, Israel.

În realitate, USS *George Washington* se îndrepta cu viteza de treizeci de noduri către țărmul libanez.

Vineri, 10 noiembrie
Ora 0000, miezul nopții
La bordul lui USS *George Washington* (CVN-73)
Estul Mării Mediterane

Plutonul 3 aștepta, bucurându-se de confortul fotoliilor din *ready room* al *squadron*-ului pe care l-au „alungat” de pe navă.

Erau echipați cu uniforme siriene de camuflaj și berete. Bluzele erau croite mai larg pentru a permite purtarea vestelor de kevlar cu plăci ceramice inserate, care – era de sperat – trebuiau să protejeze contra gloanțelor de calibru mic. Două buzunare suplimentare erau cusute la interiorul jachetei de camuflaj pentru aparatele de radio MX-300 și AN/PRC-112(V). Trebuiau să plece peste o jumătate de oră, așa încât fiecare avea echipamentul sirian plin cu încărcătoare și grenade. Pistoalele mitralieră Kalashnikov AKM erau ținute între genunchi. Echipamentul fiecăruia a fost inspectat. Erau gata de plecare.

Nici unul nu purta plăcuțele de identificare sau legitimație – așa cum era prevăzut în Convenția de la Geneva. Nu era nevoie. Având în vedere cât de brutal își trata Guvernul sirian propriul popor, cu siguranță nu s-ar purta cu mănuși cu un SEAL american prins pe când încerca să le arunce în aer tipografia bancnotelor de 100 dolari. Conform celor susținute de Amnesty International, tehnica favorită a sirienilor pentru

interogare era să te așeze pe o cutie din care ieșea un țăruș metalic înroșit în foc ce-ți pătrundea în anus. Singura apărare era să nu-i lași să te captureze.

Murdock a privit prin încăpere. Profesorul Higgins era cufundat în citirea *Războiului Peloponezian*, de Tucidide. Din când în când se oprea ca să-l atenționeze pe Doc Ellsworth cu câte o bătaie pe umăr și un chicotit vesel: *„Două mii patru sute de ani au trecut și nimic nu s-a schimbat! Același rahat!"*

De fiecare dată când făcea asta, creionul lui Doc aluneca peste careul de cuvinte încrucișate pe care-l rezolva. Făcea o față de parcă se pregătea să-i amputeze brațul lui Higgins cu pumnalul de luptă.

Magic Brown și Razor Roselli jucau o partidă de şah pe tabla ţinută pe raniţa lui Magic. Jaybird Sterling, pe un ton șoptit, făcea un comentariu colorat la partidă, ca pentru un meci de fotbal. Magic Brown, care avea puterea intensă de concentrare a unui lunetist de elită, era încântat. Razor Roselli, mai ușor de distras, devenea tot mai nervos. Mai ales pentru că apărarea sa se deteriora alarmant.

Ed DeWitt și Kos Kosciuszko studiau încă o dată harta cu traseul de deplasare.

A doua grupă de opt stăteau pe margine, ca lăsați pe dinafară, dar sperând că vreunul să facă brusc o indigestie alimentară. Dacă asta nu se va întâmpla, dar dacă lucrurile se vor complica în teren, patru dintre ei vor însoți elicopterele Blackhawk la extracție. Ei vor constitui întreaga forță de acoperire disponibilă.

Don Stroh și Paul Kohler de la CIA erau echipați în uniforma kaki a US Navy și încercau să pară încrezători.

Murdock hotărî să-l ia pe Jaybird de lângă Razor.

— Jaybird, vino-ncoa'.

— Da, *sir*.

S-a așezat pe scaunul de lângă Murdock.

— CIA mi-a dat niște informații pe care vreau să le știți și voi. Femeia aceea din vila din Port Sudan. Era căutată de francezi. Se pare că se învârtea prin Paris plantând bombe. Își folosea copilul drept acoperire.

Expresia lui Jaybird nu s-a schimbat.

— Mulțumesc, *sir*, spuse. Dar, știți ceva, chiar dacă ar fi fost o cucoană de la Avon cu catalogul de oferte, tot aș fi doborât-o. N-am fi putut-o lua cu noi și nici nu o puteam lăsa acolo. Politicienii pot face orice reguli vrea mușchiu' lor, dar noi avem de-a face cu lumea reală.

Ridică din umeri.

— Bine că totul e secret, pentru că nimeni în afară de noi n-ar putea înțelege.

Murdock mai degrabă și-ar da demisia din Navy, dacă SEAL ar fi încetat vreodată să-l uimească. Dar știa că așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Se auzi o bătaie în ușă, și apăru un tehnician în vestă albă[12], cu casca cranială și căști mari la urechi. Culoarea vestei indica faptul că respectivul era unul dintre cei responsabili cu siguranța pe puntea de zbor.

— Gata, *gentlemen*.

Primii opt și-au aruncat înăuntru sacii cu echipament, în timp ce ceilalți îi ajutau și le adresau câte un ultim cuvânt de încurajare.

Murdock l-a înșfăcat pe Miguel Fernandez.

— Ține-te aproape de șmecherii de la CIA. Pe tine te chem dacă avem nevoie.

— Am să fiu pe fază, *sir*, a promis Fernandez.

Murdock a dat mâna cu Stroh și Kohler. Aceștia i-au urat noroc.

SEAL l-au urmat pe cel cu vesta albă pe coridorul luminat cu bec roșu de veghe. Au ieșit afară prin ușa metalică etanșă, iar puntea de zbor era întunecată precum o grotă, pe care abia se distingeau siluetele avioanelor amarate, pe fondul ceva mai deschis al orizontului. Puntea de zbor era scăldată în strălucirea luminii infraroșii. SEAL și-au pus cu toții ochelarii de vedere-noaptea, iar puntea a devenit o reuniune secretă pe care doar cei aleși o putea vedea.

Patru Chinook uriașe, cu câte două rotoare, așteptau la marginea punții, cu turbinele în funcțiune. Al cincilea se afla pe unul dintre elevatoare, pentru cazul în care unul dintre celelalte patru devenea indisponibil. Benzile termale de la capătul fiecărei pale realizau un cerc complet de lumină în timpul rotației. Alte asemenea benzi plasate discret pe fuselaj erau singurele precauții anticoliziune. Nu existau lumini de poziție. Pentru semnalizarea pe punte echipajul folosea *stick*-uri cu lumină chimică în locul obișnuitelor lanterne-baghetă.

Raportul meteo indica o zonă de joasă presiune deasupra Libanului; cădea o burniță măruntă, iar plafonul de nori era foarte coborât. O furtună puternică era „pe țeavă”, poate chiar una cu tunete și fulgere. Pentru SEAL, perspectiva meteo era perfectă, dar Murdock a discutat o eventuală amânare cu piloții elicopterelor. Aceștia doreau să continue misiunea. Oricum, ar fi fost puține alte aeronave care să zboare în acest timp, iar apărarea antiaeriană aflată la sol – implicit – ar fi fost mai relaxată. Spre deosebire de alte aeronave, elicopterele evitau să zboare în condiții de lipsă de vizibilitate. Elicopterele din 160 erau printre puținele capabile să facă așa ceva, să execute un zbor în întregime instrumental. Aparatura în infraroșu pentru vederea spre înainte putea vedea într-o oarecare măsură prin nori și ploaie, dar ochelarii de noapte nu.

SEAL s-au răspândit și fiecare i-au urmat pe cei cu veste albe către aeronava desemnată. Murdock și Roselli s-au îndreptat către primul, cel cu Shorland-urile blindate înăuntru.

Jaybird și Doc, către al doilea, care ducea o *limo* Mercedes.

---

[12] Vesta colorată – personalul tehnic de pe puntea de zbor a unui portavion poartă veste de diverse culori, în funcție de specializare.

Magic și Higgins, către al treilea, cu a doua *limo*.

DeWitt și Kosciuszko s-au dus la ultimul Chinook, cu a doua mașină blindată.

În timp ce se apropiau de elicopter, Murdock și Razor au trecut printr-un val de aer fierbinte ce mirosea a kerosen ars. Au urcat prin ușa laterală aflată chiar în spatele cockpit-ului. Unul dintre membrii echipajului semăna cu o imensă insectă datorită celor două tuburi ale dispozitivului de vedere noaptea ANVIS 6, atașat la cască. A asigurat portiera, apoi s-a retras la locul său, fereastra de tragere a mitralierei. El și partenerul de pe partea cealaltă vor sta pe tot timpul decolării aplecați în afară, dând pilotului indicații de direcție referitoare la obstacolele ce ar putea afecta elicopterul.

Mașinile blindate Shorland erau ancorate cu lanțuri de podea. Fuseseră urcate cu spatele, așa încât erau orientate cu botul către rampa de descărcare ca să iasă rapid.

Murdock și Roselli s-au legat și ei în două strapontine aflate pe pereții opuși ai fuselajului, spre partea din față. Amândoi aveau căștile cuplate la sistemul de intercomunicații.

Murdock și-a verificat ceasul. În exact aceeași clipă pasul palelor rotorului a crescut, fuselajul s-a scuturat, și cu toții au fost în aer. Odată ajunși deasupra apei, *păsăroiul* a luat viteză și altitudine mai mare.

Murdock s-a lăsat pe spate, obișnuindu-se cu sentimentul unic al mișcărilor spre înainte, sus-jos, stânga-dreapta, toate în același timp, ceea ce făcea ca zborul cu elicopterul să fie atât de caracteristic.

Au survolat țărmul peste o zonă slab populată a coastei libaneze, între Byblos și Jounie. Murdock a privit peste umăr în afară și a văzut prin ochelari un zid verde-pac. Aproape că auzea vârfurile copacilor zgâriind pântecele elicopterului. El și Razor și-au scos vestele de salvare, pentru că în locul pericolului de prăbușire în apă, a răsturnării și scufundării, singurul pericol prezent era percutarea elicopterului în pământ și explozia instantanee într-o enormă sferă de foc. Puțin mai târziu, elicopterul a început să urce pe măsură ce radarul de urmărire al terenului îl ducea pe povârnișurile lanțului muntos libanez.

Câștigând altitudine, Chinook a fost luat în primire de turbulențe. Au pătruns într-un gol de aer, iar elicopterul a căzut ca un pietroi. Murdock a luat în mod automat poziția de prăbușire, cu capul între genunchi. Apoi au zburat din nou lin, iar Murdock și-a îndreptat spatele la timp ca să-l poată vedea pe Roselli rânjind ca un maniac spre el. Prin ochelarii de noapte îl văzu pe Razor cum mișcă buzele cu grijă, ca să articuleze cuvintele: *„Ți-ai pupat curu' ca de bun rămas?"*.

Traficul radio auzit în căști s-a animat. Un avion-radar E-2C Hawkeye decolat de pe portavion asigura rapoarte periodice despre traficul aerian din zonă, care – cu excepția vreunui ocazional avion de pasageri sau a unei patrule de luptă de F-15 peste nordul Israelului – era inexistent. Elicopterele ascultau doar, și nu vor întrerupe tăcerea radio nici măcar ca să vorbească unul cu altul, cu excepția situațiilor de urgență. De asemenea, supravegheau cu grijă senzorii antiradar. Aceștia emiteau un ton de avertisment atunci când aeronava era lovită de orice fascicul de energie radar, potențial ostil. Se auzea doar *chirp*-ul regulat când AWACS[13] trecea peste ei, dar zburau atât de jos și de încet, încât era discutabil dacă chiar și E-2 cu toată procesarea digitală a semnalelor, putea obține o imagine-ecou de reflectare a lor.

Au zbârnâit printre piscurile lanțului muntos, apoi s-au lăsat să alunece pe pantă către Valea Bekaa.

Principala autostradă libaneză ducea de pe coastă, peste munți la Damasc, Siria. Dar, o ramificație a acesteia se îndrepta spre nord de-a lungul întregii Văi Bekaa, către Homs, în nordul Siriei. Autostrada făcea la dreapta prin Baalbek, iar Murdock voia să ajungă în partea de sud a orașului.

Drumuri neamenajate, prăfoase, veneau de pe povârnișuri către autostrada de pe firul văii. Elicopterele vor ateriza lângă unul dintre acestea unde era destul loc pentru toate și se vor afla la suficientă distanță de cel mai apropiat sat – Majdaloun, populație 610 locuitori – pentru a nu fi auziți.

— Cinci minute, a spus pilotul în intercom.

— *Roger*[14], a confirmat Murdock.

Razor Roselli și-a desfăcut centura de la scaun și s-a apropiat cu grijă de mașina blindată. S-a strecurat prin spațiul îngust dintre aceasta și peretele fuselajului, apoi s-a vârât prin portiera din dreapta, la volan[15]. Murdock a înaintat pe rampa coborâtă a elicopterului. Când acesta va ateriza, el va ieși, va cerceta terenul din apropiere, apoi îl va ghida afară pe Razor. S-a plasat lângă șeful de echipaj aflat pe rampă și a cuplat căștile la intercom.

Putea auzi încordarea din vocile piloților în timp ce elicopterul se apropia de pământ. Copilotul supraveghea solul prin dispozitivul de vedere în infraroșu. FLIR[16] era montat într-o turelă orientabilă aflată în partea din față a elicopterului. Copilotul îl putea

---

[13] AWACS - Airborne Warning and Control System – avion prevăzut cu radar de mare putere pentru supravegherea spațiului aerian.

[14] Roger – termen-cod în traficul radio-fonic prin care se confirmă: *Am înțeles*.

[15] Mașinile Shordland sunt de producție engleză, deci au volanul pe dreapta.

[16] FLIR - Forward looking infrared – sistem optoelectronic ce recepționează imagini în infraroșu.

roti, iar imaginea era proiectată pe un display din cockpit. Îi dădea directive pilotului, care manevra elicopterul. Pilotul nu putea vedea nimic în afară, așa că își ținea ochii pe instrumente.

— Copaci la dreapta, derivăm spre dreapta.

— *Roger*.

— Cinci metri.

— Vino puțin înapoi, avem un bolovan chiar în fața noastră.

— *Roger*.

Murdock îl privi pe șeful de echipaj. Omul încerca să pară nonșalant, dar nu reușea. Murdock și-a ridicat AKM-ul, ținându-l cu țeava în jos. Toate elementele vitale ale unui elicopter erau plasate deasupra fuselajului, și ar fi fost jenant din punct de vedere profesional să tragi accidental un glonte în ele.

— OK, l-am fixat.

— Șapte metri.

— Ține-l fix.

Chinook a atins solul ușor înclinat, apoi s-a îndreptat când s-a așezat pe roți.

Șeful de echipaj a lăsat jos rampa. Murdock și-a scos căștile de la urechi, apoi a sărit afară în ploaia rece a nopții libaneze.

Solul era destul de tare pentru vehiculele blindate. Nu putea vedea nimic, și se îndoia că cineva îl putea vedea pe el. Când s-a urcat din nou pe rampă, șeful de echipaj dezlegase deja lanțurile de ancorare. Murdock i-a semnalat lui Razor să-l urmeze în afară.

A fost o infiltrare ca la carte, fără nici un fel de probleme. Razor Roselli a răsucit cheia în contact, dar motorul a refuzat să pornească.

CARRY ON !

Regele
Piraților

Aventurile de altădată...

REGELE PIRAȚILOR[1]

Partea a patra

Kennedy văzu că Roberts voia să se coboare pe uscat şi începu să scoată strigăte şi să povestească negrilor că aceia erau tâlharii de mare care voiau să le răpească averile, să le dea foc caselor şi că de aceea să nu-i lase să se coboare pe uscat.

Zgomotul din ce în ce mai mare al negrilor dovedea că tâlharii reuşiseră să atâțe poporul acela sălbatic împotriva foştilor lor tovarăşi; ceata de negrii salută în curând cu o ploaie de pietre şi de săgeți pe piraţii ce se apropiau pe ponton.

— Îmi pare foarte bine că s-a întâmplat aşa, murmură Barthelemy. Doi dintr-odată: şi pe trădători şi pe negrii. Vrea Dumnezeu cu noi astăzi. E ziua morții! Trageți, băieți!

Tunurile de pe ponton se descărcară, împrăştiind moartea printre negri, căci obuzele deschideau drumuri largi prin ceata lor. Cei patruzeci de oameni debarcară, apărați de focul ucigător, spre a se lupta cu zece mii de negri.

Kennedy şi tovarăşii lui îi îndârjiră pe calabari la o luptă deznădăjduită; aceştia năvăliră, setoşi de sânge, cu lăncile întinse şi aruncând mereu săgeți asupra piraților.

Doi, trei piraţi căzură, ceilalți înaintau, liniştiți, în rânduri, trăgând mereu fără greş asupra celor care păreau şefii negrilor.

Când negrii văzură că războinicii lor cei mai viteji cădeau loviți de gloanțe nevăzute, înainte de a fi în stare să lovească cu topoarele în rândurile duşmanilor, începură să se retragă îngroziți. Îşi părăsiră colibele şi alergară spre o stâncă înaltă, unde nu puteau îi urmăriți. În fuga lor, îi luară pe sus şi pe Kennedy şi tovarăşii lui.

Se suiră pe stâncă, de unde nu mai era chip să fie coborâți.

Roberts înaintă cu o bucurie sălbatică pe câmpul de bătaie, călcând peste cadavre. Le numără pe toate. Toți căzuseră jertfă pentru logodnica lui.

— Ne-a binecuvântat Dumnezeu! murmură el. S-a mai populat iadul cu opt sute de negri!

— Stăpâne! spuse Skudamore, trezindu-l pe căpitan din gândurile lui însângerate, ne-au fugit duşmanii de sub nas. Nu există decât un singur mijloc să-i omorâm pe trădători acolo unde sunt acum!

[1] Foileton interbelic apărut într-o ediţie de buzunar in 1941- fără autor.

— Care e acest mijloc?

— Degeaba ți l-aş spune, căci nu l-ai folosi. Împuterniceşte-mă pe mine să pot face o jumătate de oră tot ce cred că e bine şi-ți făgăduiesc să-ți aduc capetele trădătorilor, fără să fi jertfit măcar un singur om din ai noştrii.

— Aş vrea să văd şi eu minunea asta!

— Ai s-o auzi. N-ai ce vedea. E o simplă viclenie pe care n-ai s-o poți învăța de la mine. Întoarce-te pe corabie şi aşteaptă-mă!

Barthelemy fu uimit de aceste vorbe îndrăznețe. Sufletul îi era cuprins de un fel de amețeală din pricina sângelui vărsat. El se lăsă convins să se întoarcă pe corabie şi să îngăduie doctorului să facă tot ce voia.

Când Skudamore fu sigur că Roberts nu mai putea să vadă ce se petrecea pe țărm, dădu ordin piraților, să pornească spre locuințele părăsite ale negrilor şi să le omoare familiile fără de sprijin.

Tâlharii urmară ordinul, scoțând chiote de bucurie; negrii de pe stânca înaltă văzură cum li se ucideau nevestele, cum li se omorau copii, şi când nu mai există nici o ființă viețuitoare în colibe, talharii le dădură foc şi fumul se ridică până sus, la negri.

Atunci Skudamore înaintă şi le strigă:

— Ați văzut, negrilor, cum v-am omorît familiile şi voi veți avea, până la urmă, aceeaşi soartă, dacă nu vă predați şi nu ne dați pe prietenii noştrii pe care i-ați târât cu voi!

Kennedy pricepu vicleşugul şi începu să înjure.

— Să nu-l credeți, spune minciuni. Nu suntem prieteni, nici nu ne cunoaştem!

— Kennedy, nu fi laş! zise Skudamore dojenitor; de ce vrei să tăgăduieşti că, după cum ne-am învoit, i-ai ademenit pe boii aceia, ca să-i putem noi omorî. Fii viteaz, şi cu ajutorul bravilor tăi tovarăşi împiege-i în cuțitele noastre; un pirat face cât o sută de negri! Nu tăgădui ce eşti!

Negrii începură să înconjoare, cu strigăte amenințătoare, pe Kennedy şi pe tovarăşii acestuia, care se apărau înfricoşați.

— Oameni viteij, nu-l credeți pe diavolul acela! Nu-l cunoaştem, nu l-am văzut niciodată! E duşmanu nostru cel mai înverşunat!

— O, Kennedy, ne faci mare ruşine, cum poți să ne renegi astfel? Dar nu poți tăgădui că nu eşti de-ai noştri, de vreme ce şi tu ai un steag negru ca şi noi! Dacă nu ne-am văzut niciodată, atunci de unde ştiu că pe umărul tău stâng este tatuat un eşafod care ți-a fost pus cu fierul roşu pe când erai ținut în butuc la Dower?

Negrii îl apucară numaidecât pe Kennedy, îi smulseră haina de pe umăr, şi când se convinseră de adevărul spuselor doctorului îl aruncară jos, iar unul din ei ridică toporul pe când altul îi puse piciorul pe cap ca să, nu-l poată ridica.

— Să, nu îndrăzniți să-i atingeți vreun fir de păr din cap! urlă, Skudamore, prefăcându-se furios.

În clipa următoare toporul se lăsă în jos şi capul lui Kennedy se rostogoli pe stânci. Apoi şi capetele celorlalți.

După o jumătate de oră, Skudamore se întoarse la Roberts şi arătând spre ponton, zise:

— Acolo sunt capetele trădătorilor...

*

Sosise vremea vânturilor alizee. În fiecare zi veneau veşti despre noi naufragii. Elementele cerului şi ale mării erau într-o veşnică luptă, în faţa căreia toate micile certuri ale oamenilor amuţeau.

Deocamdată nu se mai auzea nimic despre Barthelemy. Corăbiile engleze şi olandeze ştiau foarte bine că navele lui erau ancorate în portul capului Corso. Dar cine ar fi îndrăznit să pornească pe mare pe o vreme atât de rea, să-l caute pe dracu'? Chiar şi celui mai curajios pirat îi tremura inima, când vedea că cerul şi marea se schimbau într-o întunecime în care numai fulgerele se mai întrezăreau. Ar fi trebuit să fie diavol, nu om, acela care ar fi pornit la luptă pe o asemenea vreme, în mijlocul fulgerelor, tunetelor şi urletului mării.

Barthelemy se odihnea pe coastele capului Corso, piraţii lui beau, petreceau, dădeau ospăţuri, ce alta ar fi putut face pe o asemenea vreme înfricoşată, când marea arunca în fiecare dimineaţă la ţărm noi sfărâmături de corăbii?

În timpul acesta guvernele îşi adunau în linişte corăbiile, armându-le împotriva îndrăzneţilor piraţi, care aveau curajul să se lupte cu toată lumea; numai în portul Whydahi se aflau gata unsprezece corăbii care aşteptau pe „Regele Solomon" cu optzeci de tunuri şi pe „Rândunica" cu o sută zece tunuri, pentru ca îndată după încetarea vânturilor alizee să pornească spre a-l birui pe Roberts.

*

* *

Era o vijelie cumplită. Marea îşi rupsese parcă zăgazurile, norii cei negri se lăsaseră atât de jos încât atingeau aproape valurile. Apa era albă, plină de spumă, pe care valurile uriaşe o aruncau spre nori.

Orizontul era învăluit într-o pânză de nori albaştri ca scrobeala, străbătuţi neîncetat de fulgere. În fund de tot se zărea o corabie care se lupta cu valurile; pânzele erau înfăşurate, părând astfel nişte cruci.

Era „Regele Solomon".

Mândra galeră de război, cu trei catarge şi cu trei rânduri de punţi părea în mijlocul valurilor o casă înaltă cu aripi. Toate ferestrele şi toate ochiurile pentru tunuri erau bine închise şi înţepenite.

Ploua cu găleata. Păsările albe şi negre zburau în jurul corăbiei croncănind, valurile aruncau din când în când în aer câte un rechin care se uita, lacom cu ochi reci, nemişcaţi la corăbierii înfricoşaţi.

Toată lumea avea de lucru; în mijloc sta căpitanul Trahern. Marinarii cei mai îndrăzneţi se urcară să strângă şi să lege pânzele iar alţii se munceau să ridice catargul de rezervă în locul celui rupt de furtună. În altă parte câţiva asudau mişcând mereu pompele de apă; la cârmă erau patru oameni, care trebuiau să-şi încordeze toţi muşchii, când vreun val puternic lovea în prora corăbiei.

În clipele de linişte cârmacii vorbeau între ei.

— Ce furtună! Nu cred să ajungem sănătoşi în vreun port!

— Mai, mai era să rămânem în cer, aşa de sus ne-au ridicat valurile!

— Doamne sfinte, ajută-ne! Numai de nu ne-o trăzni şi pe noi, că prea fulgeră mereu!

— Staţi băieţi, vedeţi colo, în vârful catargului, focul sfântului Elm? întrebă Philips, cârmaciul, pe tovarăşii săi.

— Sfinte Gheorghe, nu ne părăsi! Pe fiecare catarg străluceşte ca o flacără de lumânare! şoptiră cu toţii, plini de groază.

— E rău de noi! Focul sfântului Elm nu arde decât pe corăbiile hotărâte pierzaniei. Ia uitaţi-vă cum joacă!

— Băgaţi de seamă! strigă acum căpitanul către cârmaci. Dar era prea târziu; pe când aceştia se uitau la flacăra electrică care apăruse pe vârfurile catargelor, se apropia un val colosal, parcă un şir întreg de munţi s-ar fi pus în mişcare. Orice sforţare de a întoarce acum corabia rămase zadarnică. Colosul de apă se apropie, mai înalt decât cel mai înalt vârf de catarg. Oamenii se apucară de balustrade şi de frânghii. Deodată corabia se ridică repede până în vârful valului înalt ca un turn, apoi se lăsă pe o coastă, prăbuşindu-se în apă cu catargele în jos, şi peste ea trecură valuri după valuri.

După câteva clipe galera se afla iar în poziţie normală, udă, toată, ca o curcă plouată. Oamenii se scuturară de apă şi se apucară iar de lucru.

— Ia vedeţi, focul sfântului Elm tot mai e în vârful catargului! strigă Philips. Dacă n-ar fi un foc drăcesc s-ar fi stins de atâta apă ce a dat peste el.

— Şi păsările astea simt ceva, că ne urmăresc peste tot, fără de încetare.

— Jack spune că astă-noapte a văzut corabia fantomă.

— E adevărat, Jack?

— Dacă n-aş fi văzut-o, n-aş fi spus. Voi dormeaţi, eu singur eram la cârmă. Deodată vine spre noi din depărtare o corabie.

Părea că nici nu pluteşte pe apă şi mergea împotriva vântului. Umbre de oameni se mişcau pe ea, iar căpitanul se învârtea de colo pâna colo ca o nălucă.

Speriat la culme, îi strigai, dar atunci corabia a pierit din ochii mei. Am auzit totuşi foarte lămurit prin vâjâitul vântului şi zgomotul valurilor vorbele diavolilor şi zgomotul pânzelor ce se loveau de catargele acelui vas-fantomă.

— Semn rău!

Cârmacii se uitau la orizontul înourat, înfricoşaţi de povestirea camaradului lor.

— Ia uitaţi-vă colo, strigă Philips, arătând în depărtarea cenuşie; jur pe sfântul Gheorghe că e vasul-fantomă.

Camarazii, cu răsuflarea oprită, urmară cu ochii direcţia degetului lui. În clipa asta cerul fu brăzdat de un fulger şi toţi se închinară.

— Iat-o!

— Ce vedeţi? întrebă căpitanul observând spaima oamenilor săi.

— Căpitane, e vasul-fantomâ... răspunse în cele din urmă, unul din ei tremurând.

Trahern luă ochianul şi privi cu băgare de seamă obiectul arătat.

— Nu e nici un vas-fantomâ! răspunse el după o clipă.

— Dar ce alta poate fi, domnule căpitan? Se poate să existe vreun om care pe aşa furtună să pornească pe mare cu toate pânzele întinse? Uitaţi-vă ce repede se apropie de noi! Puţin îi pasă de valuri şi zboară ca o pasăre.

— Nu e un vas-fantomă, repetă căpitanul, ci sunt piraţi!

— Diavoli împieliţaţi! mormăi Philips.

— Desigur că e Barthelemy, spuse Trahern. Ce păcat că nu ne putem apropia de

el căci l-am prinde numaidecât. Dar cine se poate lupta pe-o asemenea furtună?

Corabia piraților se apropia repede de „Regele Salomon”. Din când în când o acopereau valurile dar peste o clipă era iar deasupra şi-şi urma drumul.

— Ce nebuni! exclamă Trahern. Se pare că vor neapărat să se apropie de noi.

— Aia nu sunt oameni, spuse Philips. Dacă nişte oameni ar voi să străbată astfel valurile, s-ar duce dracului cu corabie cu tot!

Corabia piraților părea că urmăreşte chiar corabia engleză. Acum era în aceiaşi linie cu ea, fiind împinsă de la spate de acelaşi vânt. Dar sforțările piraților erau mereu zădărnicite de bătaia valurilor care, conduse parcă de o putere divină, aruncau cele două corăbii când într-o parte când într-alta; odată le aduse chiar la o bătaie de puşcă dar în clipa următoare le aruncă iar la o depărtare de jumătate de milă.

Dacâ ar fi oameni s-ar ruga lui Dumnezeu în asemenea momente! spuse Philips. Dar pe ăştia nu-i sperie nici măcar vijelia asta! Ah, cum a căzut trăznetul între corăbii! Nu vrea Dumnezeu să-i lase să se apropie de noi!

Corabia piraților strânse deodată toate pânzele, iar puțin după aceea pontonul cel mare fu lăsat în apă. Pe el se coborâră douăzeci de piraţi şi începură să vâsleascâ spre „Regele Solomon”.

Corabia de război avea două sute de oameni armați şi optzeci de tunuri; Trahern nu putea înțelege ce voia acel număr restrâns de oameni de la el. Valurile aruncau pontonul încoace şi încolo, dar fiecare mişcare a vâslelor celor douăzeci de flăcăi îl făceau să se apropie de galeră, cu toată vijelia.

Acum înaintâ pe ponton un om uriaş şi ducând la gară, tubul acustic, strigă cu o voce adâncă, tunătoare:

„Căpitane Trahern, Roberts Barthelemy îți cere să te predai, fără nici o condiție împreună cu tot echipagiul „Regelui Salomon”.

Uriaşul care vorbea era Skyrme.

Trahern dădu o comandă oamenilor săi şi înfuriat de obrăznicia piraților, porunci să se îndrepte tunurile asupra lor.

Artileriştii îi răspunseră că toate tunurile erau ude.

— Minciuni, strigă Trahern, sunt doar totdeauna acoperite!

— Cine nu ascultă, va fi omorât fără de milă! răsună vocea lui Skyrme şi mai puternică. Marinarii se uitară unii la alții, speriați.

— Ce holbați ochii, ticăloşilor? strigă iar Trahern. Puneți mâna pe arme şi zdrobiți pe câinii aceia obraznici!

— Ce? Parcă ăştia nu sunt oameni muritori, cu care să te poți lupta şi pe care să-i poți omorî? strigă Philips. A mai auzit cineva ca un diavol să moara; Eu nu mă lupt cu diavolii!

Zicând acestea, aruncă armele jos.

— Nici noi, nici noi! se auzi din toate părțile şi toți marinarii descărcară armele în aer apoi le aruncară. Trahern se văzu părăsit.

— Nu vă este ruşine să aruncați armele în fața unei puteri de zece ori mai mică? Băieți, fiți cu minte, vedeți nu sunt fantome!

Dar nici o putere din lume nu i-ar fi putut face pe marinari să îndrepte armele împotriva piraților care întinseseră cângile şi se fixaseră de galeră.

— Voi apăra atunci singur corabia! spuse căpitanul desnădăjduit şi punând mâna pe o carabină, o descărca în rândurile piraților.

Nu nimeri însă pe nimeni căci chiar oamenii lui îi dădură mâinile în lături şi-l opriră de a mai trage încă o dată asupra tâlharilor.

După un minut piraţii erau stăpâni pe „Regele Solomon”.

Personalul corăbiei nu îndrăzni să li se împotrivească. Piraţii aveau o faimă atât de mare încât oamenii obişnuiţi îşi pierdeau cu totul mintea în faţa lor şi chiar aici, unde marinarii erau de zece ori mai puternici, nu li se opuse nici o împotrivire.

Dacă n-ar fi documente care să confirme aceasta, nici nu ne-ar veni a crede că douăzeci de piraţi, pe un mizerabil ponton, în mijlocul celei mai teribile vijelii, au fost în stare să cucerească o corabie de război, care avea optzeci de tunuri, două sute de oameni înarmaţi şi un căpitan viteaz.

Cele unsprezece corăbii din portul Whydahi nu aşteptau decât să înceteze vânturile alizee şi să sosească „Regele Solomon” pentru a porni împotriva lui Roberts.

Vânturile alizee erau în toi, când Roberts sosi în portul Whydahi, având la remorcă pe „Regele Solomon”.

Pe fiece catarg al corăbiei „Royal Fortune” fluturau steaguri negre; între cele două pânze era întins un steag pătrat, pe care se afla fixată o figură oribilă: un schelet străpuns de o lance, cu picioarele încrucişate şi cu inima însângerată pusă la picioare.

Pe steagul „Copoiului” era zugrăvit un om cu zale roşii, având în mână un paloş în vârful căruia se afla un craniu. Pe catargul principal flutura steagul sfântului Gheorghe.

În mijlocul urletului furtunii se auziră bubuiturile infernale ale tobei şi zgomotul trompetelor orchestrei de pe „Regele Solomonu la care se adăuga, şi cântecul piraților care urlau cât îi ținea gura.

Astfel intrară în port.

De la primele împuşcături se predară toate cele unsprezece corăbii.

Roberts îi adună pe toți căpitanii pe coverta corăbiei „Royal Fortune” şi îi pofti la un ospăț straşnic, la care luară parte, după puțină codire. Unul singur, anume Fletcher, făcu excepție, declarând hotărît că nu se aşează la masa tâlharilor, nevoind să bea şi să ciocnească cu ei. Barthelemy îi permise să se aşeze cu spatele la masă, cum dorea el.

Spre sfârşitul mesei, când vinul începu să deslege limbile, Roberts se mai înveseli şi le oferi căpitanilor să le dea corăbiile înapoi în schimbul a patru kilograme praf de aur.

Căpitanii se declarară numaidecât gata să dea acest tribut de răscumpărare, dar Fletcher refuză şi aceasta; el spuse că nu primeşte graţia tâlharilor şi el nu-şi răscumpără corabia vânzându-şi onoarea. Piraţii n-aveau decât să facă cu el ce voiau.

Vorbea ca un adevărat englez.

Roberts porunci numaidecât să se dea foc corăbiei lui Fletcher, să ardă cu toate mărfurile de pe ea.

Asphlant se duse să îndeplinească porunca, dar se întoarse curând, spunând că

marfa din corabie nu era compusă decât din optzeci de sclavi negri şi cum nu ştia dacă putea să dea foc şi negrilor, venise să întrebe ce să facă cu ei.

Ochii lui Roberts avură o strălucire infernală.

— Ce să faci cu negrii? întrebă el scrâşnind din dinți. Să-i aruncați în apă, să învețe să înoate!

Asphlant nu răspunse nimic ci plecâ să îndeplinească porunca. Oaspeții continuară cheful.

Din când în când petrecerea lor era întrerupta de câte un urlet sfâşietor care făcea să amuțească pentru o clipâ cântecele şi paharele să râmână în aer; dar în clipa următoare petrecerea pornea mai departe. Orgia se sfârşi printr-o iluminație. Era corabia lui Fletcher, care ardea şi lumina cu flăcările ei în chip măreț portul.

Negrii fură legați doi câte doi iar marea era plină de rechini; de câte ori era o pereche aruncată în mare, valurile se înroşeau numaidecât; la fiecare strigăt de groază, Roberts golea un pahar, urlând:

— Încă unul, pentru coliba din Hispaniola! Negrii pieriră cu toții dar Roberts tot nu se îmbătase.

Târziu noaptea, căpitanii se despărțiră de el, dorindu-i fericire şi sănătate.

Roberts le dădu tuturor chitanță de primire a tributului de rescumpărare care suna astfel:

Noi, cavalerii norocului, confirmăm prin aceasta că am primit patru kilograme de praf de aur de la căpitanul corăbiei ca tribut de răscumpărare, în schimbul căruia i-am eliberat corabia. Dată azi 13 Ianuarie 1772, în portul Whydahi şi prevăzută cu sigiliul şi iscălitura noastră.

Roberts Barthelemy. Henry Glasby.

Furtuna se potoli. Urmă o noapte liniştită. Luna răsări şi împrăştie pe mare o lumină magică; Roberts sta pe coverta corăbiei sale, cu brațele încrucişate şi se uita la cerul înstelat.

Cât vin, cât sânge vârsase ca să se amețească, dar în zadar. Nici vinul şi nici sângele nu-i redase liniştea şi uitarea.

O, nu mai venea uitarea, acea amorțeală dulce a sufletului; în locul ei era aducerea aminte, era ecoul dureros al trecutului.

Stelele au o putere magică asupra sufletului, când omul le priveşte multă vreme; îl fură şi îl duc unde vrea, unde se teme să se ducă.

Ce văzu Roberts în stele? îşi văzu în ele anii lui cei tineri, în culori frumoase şi se deosebeau aşa de mult de aceia de acum, parcă era un vis.

Şi aşa era. Vedea în jurul lui pe cele trei fete care îi făceau coroane din flori de câmp şi-l încununau, sărutându-l cu drag, râzând vesele. Palmierii murmurau încetişor, legănându-l cu şoaptele lor. Şedeau împreună în coliba cea mică şi bunica le spunea poveştile înfricoşate, aventuroase ale unor războinici celebri.

Fetele se uitau fricoase la ferestrele întunecate prin care începea să se vadă noaptea care se lasa, pe când focul din sobă se stingea încet, iar inima lui William se umplea de dorințe nelămurite, de a se lupta cu acele primejdii necunoscute şi de a-şi face un nume celebru, ca şi eroii pe care îi proslăveau poveştile.

Palmierii murmurau încetişor, legânându-i în şoaptele lor.

Magică era luna. Nopțile cu lună ale Sudului sunt mai strălucitoare decât zilele nordului. Ghemuită la pieptul lui, gingaşa logodnică şoptea „Cât de mult te iubesc şi cât aş vrea să trăim şi să murim împreună!”

William lăsă capul pe piept şi i se părea că e cel mai fericit om de pe pământ.

Palmierii murmurau, legănându-i în şoaptele lor. Fata şedea afară, pe malul verde, năframa-i albă fălfăia în vânt. Acolo aştepta în fiece seară corabia pe care se depărtase iubitul ei; îl aştepta cu dor, îl aştepta cu jale; cum i se umplea inima de bucurie când vedea vreo pânză apropiindu-se. În depărtare i se părea că recunoaşte catargele şi cu sufletul străbatea de o sută de ori distanța dintre ea şi vas; pieptul îi sălta nebun, sufletul îi ardea da dor şi de bucurie.

— Ce corabie o fi aceea? se auzi vocea groasă răguşită, a lui Moody.

Roberts se cutremură speriat din visările lui şi se uită aproape furios la pirat.

— De ce corabie vorbeşti?

— De aceea, pe care o priveşti neîncetat de o jumătate de orâ şi ale cărei pânze mari s-au ivit colo, la orizont.

De-abia acum observă Roberts corabia, ale cărei contururi îl porniseră pe el pe calea visurilor. Ea părea că se apropie repede de golf.

— Hei, băieți, înaintați cu „Copoiul”! strigă Roberts: repede, flăcăi!

— Astăzi nu mai vrem! strigă unul de pe cealaltă corabie; să se ducă „Royal Fortune”. Voi ați băut destul, dar noi n-am băut nimic şi pe inima goală nu se luptau nici măcar sufletele bunicilor noştri!

— Ce vorbă e asta?

— Ne este ciudă că astăseară n-am mai avut nici rom, nici zahăr, pe când pe „Royale Fortune” până şi peştii au băut punci?

— Oameni mizerabili, fac eu oare zahărul şi romul ce mi le cereți mie? Dacă vi s-au isprăvit, procurați-vă altul! Dacă zăriți vreo galeră portugheză să ştiți că pe ea e şi zahăr şi rom cât voiți. Căutați-vă una şi beți până vă veți sătura!

În timpul acesta galera se apropiase atât de tare încât la lumina strălucitoare a lunii, i se puteau număra pânzele. Dar la un moment se întoarse şi păru că vrea să se depărteze.

— După ea! urlă Roberts, Vedeți, a dat cu ochii de noi şi o ia la sănătoasa! Skyrme, repede la treaba, să n-o scăpăm! Sus, sus, la vânătoare, flăcăi!

Câțiva oameni de pe corabia „Royale Fortune”, săriră, lacomi de pradă, pe puntea „Copoiului”, care împins de un vânt prielnic, începu urmărirea necunoscutei galere. „Copoiul” se apropia tot mai mult de ea şi în cele din urmă se pierdură amândouă la orizont.

Galera aceasta era „Rândunica”, corabia de război engleză cea mai de temut. Era sub comanda a doi din cei mai viteji căpitani: unul era David Oyle, celălalt Rolls.

După ce Barthelemy se făcu stăpân pe toate corăbiile ce fuseseră trimise împotriva lui „Rândunica” porni singură să-l caute şi să-l birue.

Ajunsă în port, recunoscu de departe corăbiile piraților şi voi să se arunce numaidecât asupra lor; mai întâi însă trebui să înconjoare un mare banc de nisip numit „bancul francez”.

Şi cum piraţii crezură că schimbarea aceasta de direcţie însemna o fugă, porniră în urmărirea ei.

„Rândunica” porni atunci mai departe, atrăgând după ea, la larg, pe „Copoiul”şi când fură destul de departe ca detunăturile tunurilor să nu mai poată fi auzite din port, încetini mersul ca să fie ajunsă.

Deodată piraţii ridicară, în mijlocul urletelor, steagurilor lor negre îu vârful catargelor şi se apropiară ca o săgeată de „Rândunica”.

La pintenul corăbiei sta Skyrme cu cangea pregătită.

— Barthelemy şi moartea! urlă ceata de piraţi.

Atunci se descărcară cu o detunătură înfricoşată toate tunurile corăbiei engleze, aruncând un foc nimicitor în rândul piraţilor şi învăluind „Copoiul” într-un nor de fum.

Când fumul se împrăştie, tâlharii tot mai stăteau locului îngroziţi, de parcă focul care se revărsase asupra lor le luase minţile.

Pe covertă zăceau cadavre oribil mutilate iar steagul cel negru fusese doborât. Numai Skyrme sta cu fruntea sus şi nu-şi pierduse minţile.

— La lucru, ticăloşilor! urlă el. Ce holbaţi aşa ochii? Ridicaţi iar sus steagul şi daţi cu cangea!

Piraţii ridicară repede steagul şi Skyrme comandă cu vocea lui tunătoare „înainte!”

Tunurile engleze traseră o a doua salvă asupra lor. Steagul căzu iarăşi, dar odată cu el căzu şi Skyrme. Un obuz îi tăiase amândouă picioarele.

Tâlharii năvăliră asupra cârmaciului, îl siliră să întoarcă şi întinseră pânzele ca s-o ia la fugă.

— Nu vă lăsaţi urlă Skyrme, agăţându-se de catarg. Să vă fie ruşine! înaintaţi asupra corăbiei, năvăliţi pe covertă şi împrăştiaţi moartea!

Piraţii prinseră atunci curaj şi cu ultima energie împinseră corabia lor, asupra „Rândunicii” şi fură cât pe-aci să o prindă cu cângile lor când răsună o a treia salvă care le sfărâmă catargul principal şi-l aruncă în apă cu toate pânzele.

Erau pierduţi. Nici nu mai puteau să se lupte.

— Aruncaţi steagul în apă ca să nu cadă în mâinile duşmanilor! mai spuse Skyrme horcăind. Daţi-vă jos în camera cu praf de puşcă şi descărcaţi revolverele în el!

Cinci piraţi năvăliră numaidecât cu pistoalele încărcate, sub covertă şi după o clipă se auzi o pârăitură grozavă şi din mijlocul corăbiei ieşi o coloană înaltă de fum.

Dar la atâta se mărginiră stricăciunile. Pulberea fusese prea puţină şi nu reuşise să nimicească corabia. Cei cinci piraţi zăceau în cameră, arşi pe corp, negrii de tot; fuseseră prefăcuţi de-a dreptul în diavoli. Explozia îl aruncase jos pe cârmaci care, parcă n-ar mai fi avut altă grijă, ţipa cât îl lua gura, după pălăria lui care căzuse în mare.

Englezii puseră numaidecât stăpânire pe corabia sfărâmată care era acoperită de cadavre şi de răniţi.

Aceştia fură ridicaţi şi îngrijiţi, legânduli-se rănile.

— Să nu mă atingeţi! strigă Skyrme cu o furie drăcească şi apucând două săbii începu o luptă deznădăjduită, cu toate că era întins pe jos. De-abia reuşiră vreo

câțiva soldați viteji să-l dezarmeze pe uriaşul ologit.

După ce-l legară, ca să i se poată îngriji rănile, îşi rupse cu fiarele dela mână bandajele, îşi sfărâmă cu o ultimă rămăşiță de putere cătuşele şi muri.

Ca să-i treacă plictiseala, Barthelemy cuceri în timpul acesta o corabie ce venea din India.

Căpitanul corăbiei, Jonathan Hill, era un om vesel. Urmând invitației piraților se aşează cu ei la masă; după primul pahar se tutuia cu toții şi după al doilea pahar făcu cu ei rămăşag că se vor îmbăta cu toții, dar el tot treaz va rămâne.

În timpul chefului fiecare băutor trebuia să-şi cânte cântecul favorit; Jonathan cântă chiar două sau trei.

— Acum cântă-ți şi tu cântecul, Barthelemy! zise el în cele din urmă, întorcându-se spre şeful piraților.

— Eu nu pot cânta! răspunse acesta rece.

— Ei, ei, ai fi putut şi tu să înveți măcar vreunul din cântecele al căror erou eşti tu şi pe care le ştie toată lumea; de pildă:

„În depărtare zboară albul porumbel,
Vulturul negru fuge după el;
Cel dintâi este iubitul meu,
Celălalt este şeful piraților.”

Barthelemy se înfioră.

— Unde ai auzit cântecul ăsta?

— Hei, fiățioare, l-am auzit de la o fetița minunat de frumoasă, cum nici nu-ți poți închipui; păcat că iubea pe altul!

— Spune, când? Unde ?

— Ei, a fost o aventură, ciudată. Ancoram tocmai pe coastele Hispaniolei, când negrii din San-Domingo s-au răsculat. Debarcasem cu încă, vreo douăzeci de tovarăşi că să luăm apă dulce, când auzii din depărtare strigăte.

„Ia să vedem ce-i acolo!” spusei eu oamenilor mei. Să dăm ajutor dacă e nevoie! şi punând mâna pe puşti, năvălirăm într-acolo.

Trei fete coborau în goană, colina, urmărite de trei cete de negri. Mizerabilii se apropiau tot mai mult de ele. Fetele nu puteau alerga repede căci târau un jeț în care se afla o bătrână.

„Pe ei! strigai eu. Să le scăpăm pe fete! Şi poruncii numaidecât să se tragă asupra negrilor. Aceştia se zăpăciră şi înainte ca ei să-şi vie în fire, le luarăm între noi pe sărmanele femei şi pornirăm în goană, mâncând pământul, spre luntrile noastre.

Trebuie să ştii, că fetişcana ceea frumoasă era uşoară ca o păsărică şi aş fi putut s-o duc în brațe până la capătul pământului.

— Spune mai departe... şopti Barthelemy cu o voce ce de-abia se înțelegea.

— Nu-i aşa, că te interesezi şi tu când e vorba de o fată frumoasă? Şi fetişcana se gândea la tine, fii sigur. Ea ți-a făcut cântecul acela şi nu te prea lăuda.

Avea nu ştiu unde un iubit, care plecase în lumea largă şi se temea mereu ca el să nu cadă în mâinile tale. De câte ori se ruga, cerea lui Dumnezeu să-l scufunde în

mare pe Roberts Barthelemy.

Cât de mult îl iubea fata pe tânărul plecat! Dânsa întrebă pe toți corâbierii cu care ne întâlnirăm dacă n-au văzut galera pe care plecase William, dacă nu vorbiseră cu el. Mi se sfâşia inima de durerea ei. În Dublin am părăsit-o. Nu ştiu dacă de atunci l-o fi găsit pe iubitul ei...

Pe când vorbea, căpitauul Barthelemy se făcu din ce în ce mai palid, se uita fix înaintea lui, pe figura lui trecu un zâmbet rătacit.

— A înebunit căpitanul! Ia uitați-vă cum râde! şoptiră, tâlharii, sculându-se îngroziți.

— Ce ai, frățioare? întrebă Hill, bătându-l pe Roberts pe umăr; acesta se înfioră la această atingere şi o melancolie adâncă i se întipări pe față.

El se ridică şi luându-l pe Hill de mână, îl trase deoparte, îl luă de braț şi spuse cu o voce înăbuşită:

— Căpitane, asta e cea din urma zi a mea. Ştiu, simt că astăzi o să cad. Ai să mă-întrebi de ce? Asta e treaba mea. Şi piratul are superstițiile lui.

Corăbierul ştie dinainte că se va îneca, dacă-l întâlneşte pe strigoiul mării. Şi eu am văzut un a semenea strigoi. L-am întâlnit astăzi. Nu ştiu era, ce fel, dar azi voi cădea.

În cămara „Regelui Solomon" e praf de aur în valoare de zece mii de livre sterline; dacă voi cădea să-ți iei aurul - ca despăgubire pentru bunurile tale prădate.

Hill îl măsură pe pirat din cap până în picioare apoi se apropie de ceilalți.

— Căpitanul vostru este aşa de ameţit încât nu ştie ce vorbeşte!

După o oră cea mai mare parte dintre pirați erau pe sub mese; deabia doi, trei se mai țineau pe picioare, luptându-se pentru o prinsoare pe care o făcuseră cu Jonathan, când se auzi vocea cârmaciului.

— Vine o corabie! Pânze mari!

Strigătul acesta trezi pe vreo câțiva tâlhari, care uitându-se într-acolo, recunoscuseră corabia pe care o vânaseră în noaptea precedentă.

O spaimă fără de nume îi cuprinse pe toți, îi treziră repede din somn pe tovarăşii beți, le arătară corabia oare se apropia, apoi alergară să dea de veste lui Roberts.

Roberts observă spaima de pe fețele lor. El spuse liniştit, cu sânge rece:

— E desigur corabia portugheză de ieri, după care s-a luat „Copoiul". O fi fugit de el şi îndreptându-se încoace, s-a băgat între două focuri.

— Stăpâne, nu e corabia portugheză, răspunse cu voce tremurătoare un pirat; înainte să dezertez şi să viu la tine, am servit pe ea, o cunosc, e „Rândunica".

— Ei şi? zise Roberts zâmbind batjocoritor. Chiar dacă ar fi ea, onorabilii mei prieteni ar fi prea fricoşi să dea piept cu ea?

— Corabia are o sută zece tunuri şi o construcție din cele mai bune.

— N-are a face. Cine sunt căpitanii ei?

— Unul se numeşte David Oyle, celălalt e Rolls.

— Rolls! repetă Roberts înfiorându-se. Va să sică presimțirea mea era adevărată. Sus, flăcăi! Bateți tobele, ridicați steagul, întindeți pânzele şi pregătiți-vă la luptă! Să nu vă temeți de nimic, zeul războiului e cu noi!

Tâlharii puseră în grabă mâna pe arme; artileriştii se aşezară la tunuri, iar Roberts se retrase în cabina lui ca să se îmbrace.

Curând după aceea se urcă iar sus.

Pe cap îşi pusese o pălărie mare cu o pană lungă, roşie care era fixată de pălărie cu o cataramă de rubine; peste costumul presărat cu pietre prețioase îşi aruncase pe umeri un şal persian, iar la gât purta un lanț gros de aur de care atârna o cruce strălucitoare de diamante; în brâu avea pistoale împodobite cu perle. Astfel apăru el, mândru împodobit, ca un mire care se duce la nuntă.

Ochii tuturor tâlharilor se îndreptară asupra lui căci fiecare avea credința că şeful lor nu era în toate mințile.

Barthelemy îi făcu semn lui Moody să se apropie şi-i şopti la ureche:

— Bătrâne tovarăşe, nu presimți că ora aceasta va fi mai grea decât toate prin câte am trecut până acum? Trebuie să ne ținem tare. Vom încerca să trecem, cu toate pânzele întinse prin fața duşmanului, primind şi răspunzând la împuşcaturile lui.

Dacă ne sfărâmă catargul, vom căuta să scăpăm la mal; dacă nu reuşim, ne agățăm de duşman şi sărim cu el în aer.

— Foarte bine! murmură bătrânul pirat, ținându-şi pipa între dinți.

— Încă ceva, Moody. Dacă cumva o să cad să-mi aruncați cadavrul în mare. Vreau să mă odihnesc în fundul apei.

Piratul dădu din cap şi mormăi: Foarte bine!

Apoi se duse la postul lui. Roberts scoase sabia şi ridicând capul cu mândrie, strigă:

— Ridicați ancora!

Ancora fu ridicată, pânzele fură întinse, amândouă corăbiile se apropiau cu steagurile fâlfâind în aer.

Când fură pe aceiaşi linie se întoarseră ca să fie față în față. „Rândunica” trase întâi; şaizeci de tunuri detunară deodată.

„Royale Fortune” suportă bine salva; nici o pânză nu fusese găurită; numai trei pirați căzură.

— Pe ei! strigă Roberts. Norocul e cu noi! Şi ca răspuns la salva „Rândunicii”, se sloboziră şi cele patruzeci de tunuri ale piraților. Corabia duşmană se aplecă tare într-o parte.

În clipa asta răsună o singură detunătură de pistol de pe coverta „Rândunicei” şi Roberts căzu mort pe un tun.

Glontele îi trecuse tocmai prin inimă.

Cârmaciul Stephenson îl văzu căzând şi neobservându-i rana, îi strigă:

— Nu te lăsa jos, căpitane, ci înfruntă primejdia şi luptă-te, cum se cuvine unui bărbat!

În clipa asta sângele izbucni din pieptul lui Roberts.

Văzând asta, Stephenson lăsă cârma şi se aruncă deznădăjduit asupra corpului lui Roberts, izbucnind în suspine şi strigând: „A murit! A murit!”

— Strigătele acestea înlemniră pe tâlhari, tocmai în clipele cele mai primejdioase.

O spaimă fără seamăn îi cuprinse şi toţi alergară, ţipând, spre cadavrul căpitanului lor.

Moody îi împinse la o parte şi ajuns lângă cadavru, îl apucă repede şi-l aruncă peste balustradă în mare.

Odată cu Roberts se stinse îndrăzneala piraţilor. Ei nu se mai gândiră nici la luptă, nici la fugă. Uitând tot, aruncară în această clipă armele, şi se predară. Nici unul nu ştia ce făcea.

Numai Skudamore nu-şi pierdu cumpătul. Pe corabia duşmană zărise figura lui Rolls, şi punând mâna pe un fitil aprins, porni în fugă spre magazia cu pulberea de puşcă.

Acolo însă dădu peste Henry Glasby care sta în faţa uşii cu sabia scoasă.

— Ce cauţi aici? strigă Skudamore.

— Am venit să te opresc pe tine! răspunse Glasby, zmulgând fitilul din mâna doctorului şi stingându-l.

— Hei, Asphlant, Moody! strigă Skudamore. Aici e un trădător. Daţi-mi ajutor să pătrund în magazia de pulbere.

Ţipetele lui produseră o mare vâlvă între piraţi. O parte din ei voiau să arunce corabia în aer, cealaltă parte se împotriveau; pe când cele două grupuri se certau, Glasby turnă apă peste pulbere şi când piraţii puseră, în cele din urmă, mâna pe ea, nu o mai putură întrebuinţa.

După o oră, fură toţi prinşi, aproape fără luptă.

*

Am băut spuma din cupă; n-a mai rămas decât drojdia pe fund, să o golim şi pe aceasta.

În zăpăceala luptei, căpitanul Hill îşi eliberă corabia şi luând aurul tâlharilor, se retrase la o parte, în tăcere.

Piraţii prinşi fură legaţi chiar în corabia lor şi duşi la capul Corso.

Nici măcar această nenorocire nu-i deprimă, nu le înfrânse cerbicia.

Răniţii nu se lăsară bandajaţi. Când fură puşi în fiare, îşi apăsară lanţurile pe rănile dureroase, însângerate, şi muriră înjurând, neîmpăcându-se nici cu Dumnezeu, nici cu oamenii.

Ceilalţi cântau cântece sălbatice şi-şi îndârjiră santinelele, bâtându-şi joc de ele.

Cântărind în mână raţia de pâine, unul din ei zise râzând: „Vreţi să ne lăsaţi să pierim de foame ca să faceţi economie de frânghie; pâinea asta uscată o să ne facă să slăbim în aşa hal încât ne veţi putea spânzura, fără îndoială şi de un fir de aţă.

Erau legaţi doi câte doi. Unul începu să cânte şi să se roage; cel legat de el îi dădu un brânci.

— La ce bun te rogi?

— Ca să intru în rai! răspunse celalt domol.

— Ce? În rai? Hehei, de mult l-ai pierdut, cu noi împreună. Ne ducem de-a dreptul în iad. Căpitanul ne aşteaptă; şi noi vom intra acolo, cu rândul, după grad, şi când

vom ajunge în portul iadului, îl vom saluta cu treisprezece salve. Ura, trăiască Barthelemy şi norocul lui!

Sărmanul păcătos pocăit nu încetă să se roage şi să cânte, cu toate înjurăturile tovarăşilor săi, până când aceştia se adresară, foarte serioşi, cu rugămintea către căpitan să-i scape de omul acela.

Cei mai primejdioşi dintre pirați fură ținuți arestați pe „Rândunica”. Printre ei era şi Asphlant şi Moody.

Aceştia se vorbiră să evadeze din carcera lor, să-i omoare pe cei doi căpitani şi după aceea să adune o bandă de pirați încă şi mai puternică.

Unul dintre ei însă crezu că trădând planul, îşi va scăpa pielea, în pofida celorlalți. Tâlharii răuşiseră chiar să-şi pilească lanțurile când fură descoperiți. De-atunci trebui să fie păziți şi ziua şi noaptea.

Skudamore fusese lăsat pe „Royal Fortune”. Îi era îngăduit să se mişte liber pentru a putea îngriji pe piraţii răniți, aceia care se lăsau.

Într-o noapte, Skudamore îi convinse pe pirați să se elibereze cu ajutorul lui şi să moară mai bine în luptă decât să fie executați. În clipa evadării conspirația fu trădată şi ca ea să nu se mai poată repeta, cum ajunseră corăbiile la capul Corso, tribunalul de război se întruni să-i condamne pe pirați.

Ei fură împărțiți în două clase: într-una intrară ofițerii, în cealaltă plebea. Cei dintâi puseseră lucrurile la cale, ceilalți le îndepliniseră numai. Clasa ofițerilor fu numită în batjocură, camera lorzilor.

Afacerea camerii lorzilor avu un sfârşit rău de tot.

Toți fură condamnați la moarte; printre ei erau Moody, bătrânul pirat, apoi Asphlant, Sympson, lordul cel nobil şi Skudamore.

Numai unul fu achitat. Henry Glasby.

Se ştia, din spuse, că el avea un caracter nobil; mulți îi datorau lui viața sau averea; de multe ori voise el, cu primejdia vieții, să fugă de la pirați dar fusese prins. Tribunalul îi dădu drumul.

În sfârşit avea să-şi revadă logodnica!

Vestea sfârşitului faimoşilor bandiți se răspândi în toată lumea. Mulți, foarte mulți alergară să mulțumească lui Dumnezeu că eliberase marea de flagelul acela. Trei fete tinere cutreierară pe rând toate bisericile din Dublin, înălțând rugăciuni la cer, că le ascultase rugămințile şi scufundaseră în mare pe înfricoşatul rege al piraților. Ele adăugau în şoaptă: „Păzeşte pe iubitul nostru William şi adă-ni-l înapoi!”

... Roberts Barthelemy zăcea la o sută de stânjeni sub apă, între mărgeanuri şi scoici.

SFÂRŞIT

EXPEDIȚIA SINDBAD

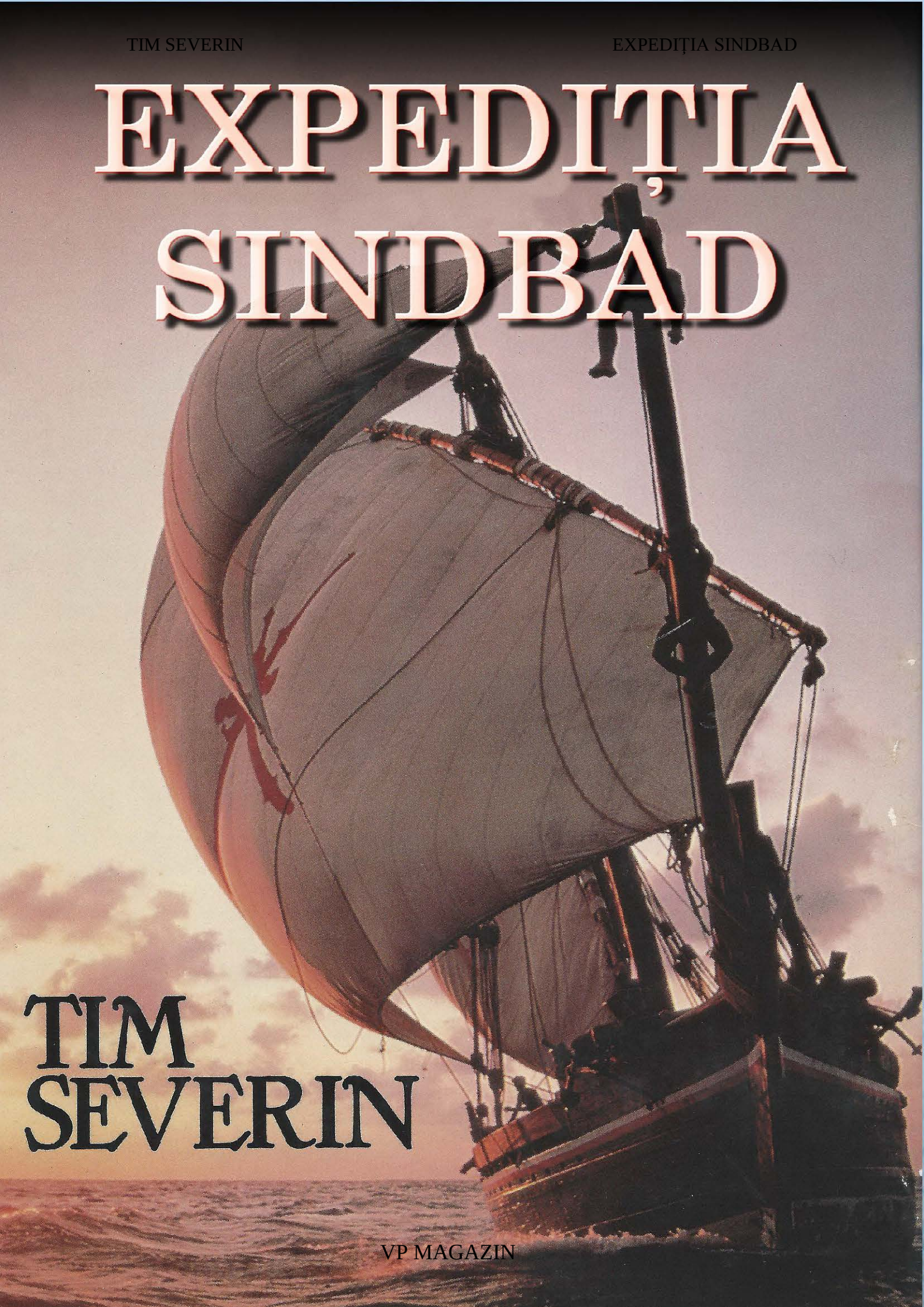

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

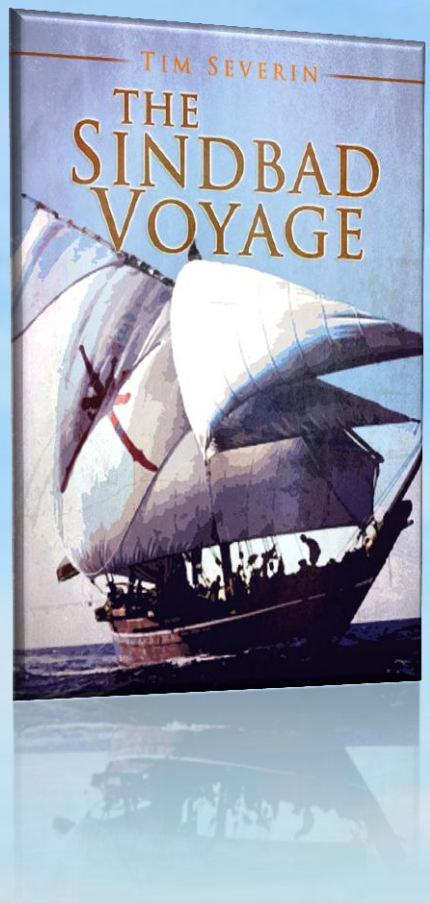

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

CUVÂNT ÎNAINTE

Fondurile necesare Expediției Sindbad au fost asigurate prin bunăvoința Majestății Sale Sultanul Qabus bin Said, iar forul tutelar oficial a fost Ministerul Patrimoniului Național şi al Culturii. Excelența Sa Sayyid Faisal al Said, titularul acestui minister, a acordat un sprijin permanent acțiunii noastre cutezătoare. Arareori i-a fost dat unei expediții să primească un ajutor atât de susținut şi din toată inima şi sper că succesul călătoriei recompensează într-o oarecare măsură o asemenea generozitate remarcabilă care confirmă cunoscuta tradiție arabă.

Au fost necesari aproape cinci ani pentru a plănui şi realiza călătoria şi pentru a prezenta rezultatele în cuvinte, fotografii şi film. În timpul acestor cinci ani o singură persoană a îndeplinit cu deosebită competență munca unui întreg colectiv, şi aceasta a fost Sarah Waters. Ea a fost centrul vital al acțiunii; toate lucrările de birou au fost executate pe masa ei de lucru. Singură s-a ocupat de telexuri, a organizat şi expediat proviziile pe mare, a luat legătura cu avioanele şi a păstrat contactul cu familiile membrilor echipajului. Toți cei implicați în Expediția Sindbad şi eu în special îi rămânem profund îndatorați.

Gulf Air, compania de transport aerian din Bahrain, Oman, Qatar şi Emiratele Arabe Unite a transportat materialele şi echipajul în mod gratuit. Iată un alt exemplu al mărinimiei arabe. Intreprinderea Petroleum Development Oman a pus

la dispoziția noastră toate resursele sale tehnice pentru pregătirile frenetice din ultimele momente înaintea plecării, acordând totodată şi un fond necesar pentru începerea filmului călătoriei. Darul acesta a fost imediat urmat de unul similar oferit de British Bank of the Middle East. În timpul călătoriei am fost bucuros să descopăr că o organizație bancară similară din Hong Kong şi Shanghai a fost în măsură să ne pună la dispoziție condiții pe care Sindbad însuşi le-ar fi invidiat. Ospitalitatea şi ajutorul băncii au atins culmea la Hong Kong, unde banca a activat chiar ca agentul nostru local.

Nu am putut include în această carte despre încercarea noastră temerară decât o selecție din personajele şi evenimentele care au alcătuit un proiect atât de complex ca Expediția Sindbad. Sper că selecția pe care am făcut-o oferă o imagine exactă şi distractivă a călătoriei şi nu va dezamăgi pe nimeni din cei care au fost poate omişi. La sfârşitul cărții există o listă cuprinzând numele unora dintre persoanele care au luat parte la proiect. Chiar şi această listă este departe de a fi completă, dar dă o idee de cât de mult ajutor şi entuziasm sunt necesare pentru a se construi o navă medievală arabă şi a străbate mările cu ea până în China. A fi căpitanul acestei nave a constituit pentru mine o experiență de neuitat şi sper că prin această relatare a Expediției Sindbad cititorii mei se vor bucura de reuşita noastră tot atât de mult ca şi mine.

NOPȚILE ALBE

Rechinul a înghițit desigur momeala de cum s-a lăsat înserarea, cu o noapte înainte, pentru că era total vlăguit când, în primele licăriri ale zorilor, am observat firul de sârmă al undiței întins. Cu un chiot de triumf, mai mulți oameni au alergat la parapetul navei, au apucat undița şi au început să o tragă repede. Când rechinul lung de vreo 2 metri, de forma unei torpile, a ieşit la suprafața apei, a început să se zvârcolească cu disperare, ca şi cum s-ar fi sufocat în aerul străveziu. Apa era înspumată în jurul vietății care se balansa în mod sălbatic. Undița nefiind suficient de puternică să-l tragă afară din apă pe verticală, a fost împinsă cu grijă spre animalul care se zbatea o prăjină cu un cârlig grosolan la capăt. Cârligul a alunecat pe pielea udă, lucioasă, căutând o deschizătură vulnerabilă, un ochi, un orificiu de respirație sau gura. Dar n-a găsit nimic. Smucindu-se cu o răbufnire finală de panică, rechinul şi-a aruncat întreaga greutate a trupului pe prăjină, tocmai când se afla peste undiță, firul întins a plesnit sub tensiune şi animalul a căzut în apă, a rămas o clipă la suprafață şi apoi, cu o rostogolire lentă, s-a cufundat în adâncurile oceanului.

— La naiba! s-a auzit o voce, mă bucuram că voi mânca rechin proaspăt la grătar pentru micul dejun.

— Ați văzut peştele remora fixat pe burta rechinului? întrebă altcineva. Trebuie să fi avut cel puțin vreo 10 centimetri lungime.

— Mă întreb de cât timp îl tragem după noi, spuse un al treilea. Cred că era un rechin care mănâncă oameni. Grupul de lângă parapetul navei începu să se împrăştie. M-am gândit în sinea mea, pe când stăteam şi îi urmăream, că erau

cam ciudați, după orice criterii i-ai fi judecat. Culoarea pielii varia de la negru ca abanosul până la o roşeață puternică provenită de la soare. Cei mai mulți erau goi până la mijloc şi toți desculți. Vreo câțiva purtau şorturi, majoritatea însă aveau o pânză legată în jurul şoldurilor. Cam jumătate dintre ei erau cu barbă şi aceasta, împreună cu turbanele şi cu pumnalele de la brâu, le dădea un aer pirateresc, aşa că mă minunam din nou de natura romantică, aproape ireală, a anturajului meu. Să fi fost oare cu adevărat în secolul al XX-lea sau îmi închipuiam că mă aflu într-un timp străvechi? În ciuda faptului că simțeam sub picioare lemnul solid al punții, totul părea un vis. De jur împrejur se întindea până departe spre orizont o mare tropicală, de un albastru puternic, marcată de siajul navei. În fața noastră câteva păsări agitate dădeau târcoale şi scoteau țipete ascuțite, în timp ce scrutau adâncurile cu speranța de a prinde strălucirea vreunui peştişor pus în mişcare de trecerea noastră. O adiere caldă a musonului umfla în curbe grațioase cele trei vele distincte, de formă triunghiulară ale corăbiei, care se unduiau deasupra capului meu. Cea mai mare dintre vele era de dimensiuni uriaşe, o bucată imensă de pânză ținută sus de un singur catarg tot atât de lung cât şi corabia, care se înclina foarte tare spre spate. În mijlocul fiecărei pânze se afla o emblemă strălucitoare, purpurie, două săbii încrucişate şi un pumnal încârligat, ceea ce însemna că nava aparținea unui sultan arab, în timp ce pavilionul țării fâlfâia pe catargul său, prins la cârmă, în spatele meu.

Îmi răsunau în urechi zgomotele permanente ale unei mari corăbii tăindu-şi drum pe apă, fâşâitul interminabil al parâmelor, şuieratul valului de prova prins şi amplificat de vela mare, care-l trimitea înapoi asemenea unui imens reflector sonor, şi murmurul blând al lemnului.

Ochiul meu urmărea cum se întrețesea complicat greemen-tul, apoi trecea mai departe în lungul copastiei către prova navei, unde vârful lung şi subțire al bompresului țintea spre est, coborându-se şi ridicându-se ritmic pe valurile de hulă, în timp ce nava îşi urma drumul înainte.

Cunoşteam prea bine fiecare bucățică din acest vas, fiecare fibră a parâmelor şi totuşi nu încetam să mă minunez cât e de elegant şi plin de grație. Era o navă arabă comercială clasică, desprinsă parcă direct din paginile *Nopților arabe,* era unică. Singura navă din lume de acest fel, atât de deosebită, ne purta pe noi, cei douăzeci care formam echipajul, peste cele şapte mări[1] spre China. Totul părea mult prea fantastic pentru a fi adevărat, o fantezie, un miraj, şi m-am trezit gândindu-mă la momentul precis când această aventură extraordinară începuse să capete formă.

Încolțise cu trei ani în urmă, la capătul unei călătorii diferite pe o mare îndepărtată şi mult mai rece şi într-o ambarcație mult mai mică. La acea vreme, împreună cu trei tovarăşi, mă apropiam de coasta Newfoundland într-o barcă mică, deschisă, făcută din piei de vită. Scopul acelei călătorii era de a verifica dacă fusese posibil pentru călugării irlandezi să fi ajuns în America de Nord,

[1] Arctica, Antarctica, Pacificul de Nord şi de Sud, Atlanticul de Nord şi de Sud, Oceanul Indian (toate notele din acest volum aparţin traducătoarei).

aproape cu o mie de ani înaintea lui Columb. Mica noastră ambarcație era imaginea fidelă a bărcilor originale din piele de vită folosite de călugării irlandezi. O numisem *Brendan* în onoarea celui mai faimos dintre sfinții irlandezi navigatori, Brendan, eroul unei saga populare medievale, care povesteşte cum el, împreună cu călugării săi, a traversat oceanul către un pământ îndepărtat. În acea zi din iunie 1977 era evident că, excluzând accidentele posibile, tovarăşii mei şi cu mine vom dovedi că saga lui Brendan era probabil bazată pe adevăratele călătorii irlandeze în Atlanticul de Nord din secolul al VI-lea. Deşi nu dădusem încă cu ochii de coasta Americii de Nord, simțeam deja în mod distinct mirosul pădurilor de pin şi ştiam că într-o zi sau două aveam să demonstrăm că o barcă din piele putea traversa Atlanticul. Aşa că în acea clipă gândurile mele se îndreptau spre contribuția pe care ar fi putut-o aduce cunoştințelor noastre în materie de explorări şi navigație timpurie alte călătorii experimentale.

Expediția Brendan demonstrase că tehnica construirii unei ambarcații după una străveche era un instrument de cercetare folositor. Ne învățase cum şi din ce materiale fuseseră construite bărcile de altă dată, din piele şi cum erau manipulate, totodată ne arătase cum putea fi pentru marinarii din acele timpuri viața într-o barcă deschisă făcută din piele.

Ceea ce mă atrăgea era ideea de a folosi aceeaşi tehnică pentru a cerceta un alt erou, aparent mitic, legat de mare. Dacă Brendan rezistase probei noastre, nu mai exista oare încă un personaj de legendă, la fel de vestit, ale cărui fapte cutezătoare ar putea de asemenea să fi fost inspirate de călătorii reale făcute de către oameni adevărați? Şi în acea clipă am avut şi răspunsul. De ce nu m-aş ocupa de cel mai faimos marinar din toate timpurile, cunoscut tuturor copiilor care au citit *O mie şi una de nopți,* un bărbat al cărui nume este sinonim cu călătoriile pe mare; de ce să nu cercetez legenda lui Sindbad Marinarul?

Chiar acolo unde mă aflam, la 50 de mile depărtare de coasta Newfoundland, aveam destule cunoştințe despre extraordinarele călătorii pe mare ale arabilor, pentru a mă întreba dacă Sindbad ar putea fi ceva mai mult decât o simplă legendă. Curând după ce a luat ființă islamismul, în primul sfert al secolului al VII-lea, arabii s-au lansat într-o expansiune geografică impresionantă. Armatele lor au înaintat pe uscat, ajungând în Maroc şi Asia Centrală, iar pe mare, corăbiile lor au atins coasta Zanzibarului şi a Chinei. Negustorii arabi au stabilit cea mai întinsă rețea de comerț maritim pe care lumea a cunoscut-o vreodată, o rețea care nu şi-a putut găsi asemănarea timp de 700 de ani, când globul terestru a fost pentru prima oară înconjurat pe mare de nave europene. Arabii sunt în general considerați a fi un popor al deşertului, acesta modelându-le viața şi cultura. Fapt numai în parte adevărat, căci arabii au dat lumii şi pe cei mai cutezători şi iscusiți marinari pe care i-a cunoscut istoria. Cu douăsprezece secole în urmă, marinarii arabi porneau în lungi călătorii şi puteau trece 3-4 ani până se întorceau la familiile lor. De fapt, unii dintre arabi se simțeau pe mare tot atât de bine ca şi în deşert, iar filosofia lor ar fi putut fi înțeleasă de călugării irlandezi. Călugării lui Brendan scriseseră că ei căutau

„un deşert pe apele oceanului”, înțelegând prin aceasta că umblau după o experiență spirituală în vastele spații ale mărilor. Tot aşa şi arabii au luat calea mărilor animați de aceeaşi filosofie a devoțiunii care i-a ajutat să traverseze marile deşerturi. Au pornit încrezători în destinul pe care Allah avea să li-l hărăzească şi atât cei plecați pe uscat cu caravane de cămile, cât şi cei aflați pe corăbii foloseau aceleaşi stele pentru a fi călăuziți pe căile lor, crezând că stelele fuseseră aşezate acolo pentru acest scop. Când navigam pe *Brendan* nu trebuia decât să-mi îndrept privirile în sus pentru a-mi da seama de moştenirea primită de la arabi în domeniul călătoriilor pe mare; dintre stelele importante folosite de marinari, cele mai multe purtau nume arabe, pentru că savanții arabi au fost aceia care au dezvoltat arta astro-navigației.

Aşa că la prima ocazie am început să cercetez mediul lui Sindbad Marinarul. Poveştile lui apar în O *mie şi una de nopți,* colecția tradiționalelor povestiri folclorice care au fost prima dată publicate în Europa la începutul secolului al XVIII-lea, după ce fuseseră descoperite în manuscris în Siria de către un om de litere francez, Antoine Galland. Acesta a reuşit să transcrie şi alte istorisiri care circulau în Orientul Apropiat, povestiri mult mai vechi decât manuscrisul. Niciunul dintre oamenii de litere n-a încercat însă să afle de când datau. Poveştile din O *mie şi una de nopți* au fost adunate din mai multe surse, unele din India, altele din Persia şi multe din lumea arabă. Ele au îost transmise pe cale orală de-a lungul mai multor generații, iar cele mai vechi par să fi fost în circulație de cel puțin cinsprezece secole. Grupul de poveşti cunoscute sub denumirea de *Călătoriile lui Sindbad al Mării,* aşa cum îl numeşte versiunea arabă, se presupune că au fost create pe când Harun Al Raşid era calif de Bagdad, între anii 786-809 ai erei noastre. Este mai probabil ca aventurile să fi fost compilate de către un singur autor pe la sfârşitul anilor 800 şi începutul anilor 900, folosind o mare varietate de surse, incluzând cărți arabe de geografie, cărți de călătorie şi povestiri marinăreşti.

S-a văzut curând că poveştile despre Sindbad erau strâns legate de vârsta de aur a geografiei arabe, care a înflorit între secolele al VIII-lea şi al XI-lea. Când am comparat locurile vizitate de Sindbad în aventurile lui cu țările descrise în primele cărți arabe de geografie, a fost evident că multe din aventurile lui Sindbad au avut loc în țări descrise de geografii arabi în textele lor. Într-adevăr, în unele cazuri, cărțile de geografie şi poveştile despre Sindbad folosesc fraze aproape identice pentru a descrie unele trăsături particulare. Este interesant faptul că geografii arabi au obținut multe din informațiile lor despre țări îndepărtate întrebând marinarii întorşi din lungi călătorii. Aşa că, sau locurile unde s-au desfăşurat aventurile lui Sindbad al Mării erau împrumutate din primele cărți arabe de geografie, sau autorul poveştilor a folosit aceleaşi surse. Există o carte de povestiri marinăreşti năzdrăvane, *Minunile Indiei,* scrisă în secolul al X-lea, care cuprinde o mare parte din materialul poveştilor lui Sindbad. Se dădeau şi numele unor căpitani care întreprinseseră lungi călătorii. Să fi fost Sindbad unul din aceşti căpitani? A existat oare Sindbad cu adevărat? S-ar putea ca cercetările mele să nu răspundă la aceste întrebări, dar cel puțin aş încerca să stabilesc în aceste aventuri o linie de separare între

adevăr şi ficțiune şi să mă străduiesc să descopăr cât de mult s-au bazat călătoriile lui Sindbad pe înfăptuirile reale ale marinarilor arabi.

Ca să realizez aceasta ar trebui să-mi lărgesc cercetările şi să cuprind toate sursele relevante pentru poveştile lui Sindbad. Ar trebui să experimentez arta navigației arabe timpurii pentru a descoperi cum îşi guvernau arabii navele. Aş avea de învățat despre natura vechiului comerț maritim arab şi de confruntat poveştile despre Sindbad cu alte poveşti arabe. Pe scurt, Sindbad Marinarul a reprezentat simbolul întregului fenomen extraordinar al călătoriilor pe mare ale arabilor de altădată, autorul aventurilor lui Sindbad folosind acest personaj, fie el real sau imaginar, ca un pretext pentru a scrie toate întâmplările luate din multe surse. În O *mie şi una de nopți,* Sindbad întreprinde şapte călătorii. De fiecare dată naufragiază pe o insulă pustie, astfel încât, împotriva dorinței lui, ajunge să fie propulsat într-o aventură. Povestitorul are astfel posibilitatea să transforme materialul într-un adevărat serial şi să țină trează atenția cititorului episod cu episod. Eu îmi propun să inversez procesul şi să fac o singură călătorie, să văd cum se pot lega împreună diferitele elemente din poveşti şi să le situez în raport cu marile zile ale expansiunii maritime arabe. Un lucru era evident: recitind *O mie şi una de nopți,* se vedea clar că majoritatea locurilor menționate în poveştile despre Sindbad se află situate pe calea spre est; pornind din Golful Arabiei. Şi nu putea fi o coincidență că această cale maritimă constituia tocmai marea realizare a navigației arabe de altădată, nu mai puțin decât o călătorie de 6.000 mile din Ceylon şi Asia de Sud-Est spre legendarele porturi din China.

În acest stadiu începusem să-mi dau seama de aspectul descurajator al unui asemenea proiect. Această călătorie nu avea să fie făcută, ca Expediția Brendan, într-o barcă deschisă, de dimensiuni destul de reduse pentru a putea fi construită cu ajutorul a câtorva prieteni. Călătoria pe urmele lui Sindbad era mult mai ambițioasă. Implica activități de cercetare, de proiectare, apoi construirea unei corăbii de dimensiuni normale. Erau necesare un loc pentru construcție, un port de unde să pornească şi un echipaj care să o navigheze. La bord trebuia să transportăm materiale de rezervă suficiente pentru a putea menține pe mare o corabie de la începutul Evului Mediu, timp de cel puțin opt luni de călătorie, având hrană şi apă suficientă pentru fiecare etapă a călătoriei. Şi nu ar fi avut rost să întreprind un asemenea voiaj, atâta timp cât nu aş fi putut ține o evidență riguroasă a celor văzute, aşa că asta însemna un fotoreporter, un operator cinematografic şi un operator de sunet. Se cerea de asemenea să găsesc oameni care să ştie să navigheze o corabie arabă şi mai putea fi necesar să învăț să vorbesc puțin araba... lista era nesfârşită. Trebuia de asemenea să recunosc că această aventură comporta un risc. Cercetările mele au dezvăluit faptul descurajant că în prima parte a acestui secol unul din zece vase arabe nu a reuşit să acosteze în traversarea Oceanului Indian şi a dispărut în adâncuri. Şi în timpul lui Sindbad un drum în China era considerat atât de periculos încât un căpitan care se întorcea teafăr era socotit un navigator excepțional. O călătorie izbutită în China putea face pe cineva bogat pentru tot restul vieții, dar şansele unei asemenea încercări erau foarte reduse.

Multe nave nici nu se mai întorceau în porturile lor, iar pierderile erau imense. Hotărâtoare în Expediția Sindbad erau nu numai ajutoarele materiale masive, ci şi faptul că cine ar fi investit bani în aşa ceva ar fi trebuit să aibă o mare încredere în vas şi în echipaj.

Încercând un sentiment de îngrijorare, am lăsat la o parte problema găsirii fondurilor necesare pentru călătorie şi m-am concentrat asupra tipului de navă care ar fi corect din punct de vedere istoric, pentru acest proiect. Din fericire, problema navelor arabe a atras atenția unor istorici navali şi existau mai multe studii competente privind aspectul primelor nave arabe. Lucrul cel mai important era faptul că specialiştii considerau că forma vaselor arabe s-a schimbat mult după primele explorări europene conduse de Vasco da Gama în 1498 în Marea Arabiei. Curând după aceea arabii au început să copieze modelul navelor europene cu pupa dreaptă, în timp ce primele nave arabe aveau extremități identice, putând înainta în ambele sensuri. Singurul tip de navă arabă oceanică cu extremitățile identice care poate fi văzut frecvent în Golful Arabiei este nava pe care arabii o numesc *boom*. Aceasta se potrivea aproape perfect cu ceea ce aveam în minte: era un vas de comerț, conceput să fie propulsat cu vele. Forma corpului său părea să se fi schimbat foarte puțin de-a lungul timpului. Exista însă o dificultate - unii istorici ai construcțiilor navale considerau că acest tip de navă *boom* a apărut în secolul al XIX-lea. Cu alte cuvinte este o ambarcație modernă şi deci nu corespunde scopului meu. Eram descumpănit. Acest tip *boom* părea să ofere o soluție foarte simplă pentru o navă comercială de cursă lungă astfel încât trebuia să fi avut o lungă istorie. Era o navă simplă, elegantă, încăpătoare, un vas comercial ideal. Dar cum puteam verifica dacă a existat înaintea sosirii europenilor în mările arabe? Vechile texte arabe cuprindeau câteva referințe vagi despre ambarcațiile lor, care erau folositoare pentru a stabili dimensiunile, modul de realizare şi aşa mai departe, dar nu existau informații precise despre forma cocii. Am găsit câteva desene făcute de artişti arabi ale unor vase arabe vechi. Aceste imagini păreau asemănătoare cu navele de tip *boom* mai mult decât cu alte vase pe care am putut să le identific, dar erau mult prea stilizate şi nu-mi puteau fi de mare ajutor. Cine ar fi putut desena un vas arab din perioada pre-europeană? Şi cine are fi putut avea ochiul specializat pentru un asemenea desen? Era clar că nu putea fi vorba decât de un alt marinar, cineva care văzuse navele arabe înainte de a fi sub influența europeană, iar locul cel mai indicat pentru a cerceta erau arhivele portugheze, căci portughezii au fost primii europeni care au înconjurat Capul Bunei Speranțe şi au pătruns în apele arabe. Am consultat primele hărți ale Oceanului Indian făcute de portughezi, şi am găsit răspunsul pe care îl căutam: pe spațiul liber de pe o hartă din 1519 a Oceanului Indian era desenată o întreagă flotă. Unele dintre nave erau caravele portugheze, identificate prin crucile creştine de pe vele. Existau însă şi vase cu semilună pe vele... şi cele mai multe dintre aceste erau nave de tipul *boom*.

Aşa că *boomul* era o corabie veche şi reuşisem astfel să fac cu prudență un pas mai departe în proiectul meu. Toate micile ambarcații arabe desenate pe vechea hartă aveau vela mare triunghiulară, aşa cum e caracteristic chiar

pentru un vas arab de azi. Asemenea vele sunt imense. Vergile care susțin velele sunt adesea tot atât de lungi ca şi nava însăşi şi pentru a modifica direcția navei, schimbând murele dintr-un bord în altul, este necesar a deplasa întreaga velă cu tot mecanismul ei dintr-o parte a catargului în cealaltă, operație care pare periculoasă şi delicată. Cât era de periculoasă această operație aveam să ne dăm seama mai târziu, echipajul meu şi cu mine.

Dar până atunci exista o problemă majoră care se cerea rezolvată: nava mea trebuia construită fără un singur cui. Aceasta era într-adevăr o performanță. Vechile texte arată, în mod clar, că primele corăbii arabe nu erau încheiate în cuie, scândurile fiind cusute unele de altele cu sfoară din coajă de nucă de cocos. O asemenea corabie părea prea şubredă pentru a străbate oceanul. Totuşi, toți vechii autori erau de acord că această metodă extraordinară de construcție reprezintă trăsătura caracteristică a unei corăbii arabe. Unii au găsit chiar şi explicații. Se spunea că o corabie astfel cusută era mai flexibilă, aşa că atunci când lovea un recif de corali nu se despica, ci se îndoia, scăpând teafără. Unul din primii călători susținea că arabii îşi coseau corăbiile pentru că se temeau că în fundul mării există un mare magnet care făcea să iasă cuiele din cocă când vasul trecea peste el. Pentru mine aceasta suna ca o poveste marinărească şi mă întrebam cine păcălea pe cine. Dar Marco Polo însuşi, un observator eminent, precis şi de încredere, remarcase cocile cusute ale navelor din Marea Arabiei, deşi ele nu l-au impresionat în mod deosebit. Iată ce a scris:

„Corăbiile lor sunt foarte proaste şi multe dintre ele se scufundă pentru că nu sunt încheiate în cuie din fier, ci cusute cu sfoară din coajă de nucă de cocos. Ei înmoaie cojile până când ajung să aibă consistența părului de cal, apoi le transformă în sfoară şi cu aceasta sunt cusute corăbiile... ceea ce face să fie periculos să călătoreşti cu asemenea corăbii. Să mă credeți pe cuvânt că multe dintre ele se scufundă, pentru că Oceanul Indian este adesea furtunos.”

Nici istoricii navali moderni nu sunt mult mai încurajatori. Ei au scris despre vase arabe care în furtuni se sfărâmă în bucățele, despre oameni scoțând mereu apa din santine, despre vase naufragiate, răsturnate, şi cum constructorii de vase arabe au renunțat la cusut, pentru că aceste corăbii cusute nu puteau să reziste la şocul produs de tunul de pe punte şi se desfăceau. Era o poveste lungă şi tristă şi chiar dacă nu țineam seama de prevestiri, cum ar fi putut cineva să se apuce de fapt să coasă împreună scânduri de lemn gros pentru o navă care să traverseze oceanul? Cum s-ar fi putut aceasta realiza? Citisem că fibra de nucă de cocos este considerată a fi cea mai slabă dintre toate fibrele naturale şi părea o acțiune temerară să te îmbarci într-o călătorie reprezentând o cincime din înconjurul pământului pe o corabie prinsă cu o sfoară pe care ai fi ezitat să o foloseşti la legatul unui pachet. Mi-am amintit totuşi cum experiența mea cu barca din piele *Brendan* m-a învățat să nu resping temeinicia vechilor texte. La urma urmelor şi *Brendan* era tot o barcă cusută. Bucățile din piele de vită au fost cusute împreună cu sfoară din cânepă. Criticii susținuseră că nici sfoara, nici cusăturile nu ar putea să reziste imersiunii în apa mării şi totuşi *Brendan* a

supraviețuit Atlanticului de Nord şi ciocnirilor cu ghețarii. Ştiam astfel că cele mai imposibile şi ilogice lucruri descoperite într-un text vechi pot fi adevărate şi că oricare afirmație în acest sens trebuie să fie notată, examinată, dacă se poate chiar supusă unei verificări practice. Se putea face deosebirea între o navă care pluteşte şi o navă care se scufundă. Ştiam de asemenea că dacă cineva cercetează stăruitor, poate descoperi un exemplu modern a ceea ce este la prima vedere o tehnică de construcție navală de altădată. Locul cel mai sigur pentru a căuta urmele unor nave arabe cusute era pe coasta Mării Arabiei.

Aşa că m-am dus în sultanatul Omanului, o țară în colțul de sud-est al Peninsulei Arabe, a cărei existență a fost împletită din cele mai îndepărtate timpuri cu marea. Omanul se află la răscrucea căilor maritime ale lumii arabe. Navele în drum spre India, Africa sau Golful Arabiei trebuie să treacă pe lângă Oman, iar marinarii din Oman sunt vestiți pentru iscusința lor. Navele Omanului au gonit pe portughezi din Oceanul Indian. Cu navele sale Imperiul Oman s-a întins cândva de pe țărmurile Persiei până în insula Zanzibar. Mai important este faptul că Omanul a păstrat vie moştenirea călătoriilor arabe pe mare, căci până în 1970 țara a rămas izolată de lumea din afară. Opt ani mai târziu nu era totuşi uşor să aranjezi o vizită în Oman, de vreme ce sultanatul avea încă o politică foarte strictă în privința vizitatorilor din exterior. Pentru a pătrunde în Oman era necesară o viză specială care se acorda numai celor care aveau un motiv foarte bine întemeiat să vină acolo. Ajutat de ambasadorul Omanului la Londra, am cerut viza şi, la sfatul acestuia, am scris ministrului Patrimoniului Național şi al Culturii, la Mascat, capitala Omanului, solicitând sprijinul necesar pentru a cerceta corăbiile tradiționale. A urmat o inevitabilă întârziere până când cererea mea a ajuns de la Londra la Mascat, a trecut de la un minister la altul, s-a întors şi în cele din urmă mi-a fost aplicată viza pe paşaport la Londra. Aşa că abia câteva luni mai târziu am venit pentru prima oară în țara care avea să-mi devină cămin în următoarele douăsprezece luni şi unde călătoria lui Sindbad s-a transformat în mod categoric din vis în realitate.

Chiar din primul moment, când am sosit la aeroport, am avut o premoniție încurajatoare. Aeroportul Seeb, aflat în afara Mascatului, strălucea. Se întindea curat, învăluit în tăcere. Totul în jur sclipea: cărucioarele pentru transportul bagajelor aşteptând înşiruite să ducă valizele la avion, pardoseala de marmură a sălii de sosire, ferestrele turnului de control al aeroportului, nasturii uniformelor în stil britanic ale poliției regale din Oman de la biroul de imigrare. Pretutindeni domneau calmul, ordinea şi un înalt grad de eleganță. Este drept că sergentul de la biroul de imigrare care mi-a examinat viza arăta puțin cam ciudat cu urechile perforate sub banda în pătrățele albe şi negre a chipiului său imaculat, dar uniforma lui bine călcată ar fi constituit mândria oricărui polițist. După ce mi-am luat bagajele, m-am suit într-un taxi şi m-am dus la cel mai ieftin hotel din Mascat. Nu a fost greu de găsit, căci în ghidul meu nu erau trecute decât cinci hoteluri în întreg sultanatul. În următoarele zece zile m-am aflat într-o curioasă stare de abandonare. Din politețe am telefonat la Ministerul Patrimoniului şi al Culturii, să le spun că am sosit şi să le mulțumesc că au fost de acord cu vizita mea. Dar cum atunci nu vorbeam încă araba nu am reuşit să

mă fac înțeles. Am bănuit de altfel că cererea mea de viză fiind veche, fişa ajunsese probabil la fundul dosarului, aşa că am fost lăsat de capul meu şi, mulțumit, am bătut plajele Omanului căutând corăbii tradiționale arabe.

Peisajul era spectaculos. Cât cuprindea ochiul, la malul mării se înălțau stânci impresionante care ar fi încântat pe orice geolog. Uneori mineralele din structura acestor stânci le dădeau un colorit deosebit - mov închis, cenuşiu, verde ca măslina. Verdele palmierilor din grădini contrasta cu auriul gresiei şi a calcarului de-a lungul pârâiaşelor mărginite de bolovani. Casele satelor, de un galben deschis, acoperite cu un strat de lut uscat, erau construite cu atâta ingeniozitate la poalele dealurilor încât ai fi zis că sunt nişte colonii de coral atârnate de stânci prin legături viabile. La fiecare punct strategic satele şi trecătorile erau păzite de fortărețe crenelate şi turnuri de observație. Pe ziduri sau în piața satului fâlfâia drapelul roşu, alb şi verde al sultanatului. Parcă întreaga țară ar fi aşteptat o procesiune medievală.

Pe plaja de nisip care se întindea pe kilometri întregi la nord-vest de Mascat am găsit un tip de barcă care părea să nu se fi schimbat de două mii de ani. Se numea *shasha* şi era făcută din nervurile principale ale frunzelor de curmal. Aceste frunze erau tăiate într-un anumit anotimp, curățate, apoi uscate şi legate la amândouă capetele cu o sfoară, formând o legătură ca un fel de cadă mică. În această ambarcație jumătate plută, jumătate barcă stă un singur pescar. Acesta vâsleşte spre larg ca să-şi pună năvoadele sau cursele pentru prins peşte până când frunzele de palmier devin prea încărcate cu apă şi grele şi atunci trebuie să se întoarcă la țărm, să-şi tragă luntrea mică pe plajă şi să o lase acolo să se usuce. Spre marea mea surprindere am dat peste un bătrân care tocmai făcea o nouă *shasha.* El curăța frunzele de palmier cu un cuțit curbat, împletindu-le pentru a realiza cadrul şi făcând apoi un lat pentru părțile laterale ale acestei curioase coci.

Am aflat mai târziu că bătrânul era unul din cei mai buni constructori de *shasha* şi la el veneau pescari de pretutindeni să-şi comande o asemenea luntre. Despre reputația sa mi-a vorbit după mai bine de un an nepotul lui, pe când eram la jumătatea drumului în Oceanul Indian. Acest nepot îşi părăsise plaja liniştită ca să devină un membru al echipajului meu pentru a naviga întregul drum spre China.

Tot pe această plajă am descoperit şi o corabie arabă cusută, prima de acest fel pe care o vedeam. Era o epavă răsturnată pe o parte. Scândurile care formau coca, stând de mult timp în bătaia soarelui, ajunseseră albe cenuşii, iar cusăturile erau căscate. Dar şi acum era încă o ambarcație care arăta extraordinar. Cu o lungime de aproape 9 metri, avea forma unui pumnal. Coca goală, lungă şi subțire, cu pescaj mic, se termina cu o prova ascuțită, ca pintenul unei străvechi galere. Pupa era ridicată în sus, la vreo 3 metri de la bază în forma unei curbe flamboaiante. Examinând-o îndeaproape, am constatat că pupa şi prova, ca şi puntea de sus, erau cusute. Corabia fiind foarte veche, cusăturile fuseseră de multe ori refăcute, firelor originale din nucă de cocos li se adăugaseră metri întregi de sfoară de undiță, fire vechi de nailon, chiar şi sârme electrice. Era o corabie numită *bedan,* una din acele ambarcații

de coastă folosite altădată pentru pescuit şi transport de-a lungul țărmului Omanului. Azi aceste corăbii arareori mai sunt utilizate, pentru că au nevoie de un echipaj de 10-12 oameni pentru a le vâsli. Totuşi aveam să găsesc coci de *bedan* în fiecare sat pescăresc şi să dau peste acelaşi model de cusătură, aceleaşi noduri şi aceleaşi împreunări şi la alte tipuri de bărci, nu numai în Oman, dar şi de cealaltă parte a Mării Arabiei, pe coasta Malabar a Indiei.

Pe aceeaşi porțiune de coastă se află şi oraşul Sohar. Acolo am găsit chiar o încântătoare urmă a lui Sindbad Marinarul. Pe vremea marilor călătorii ale arabilor, Sohar se număra printre porturile principale ale lumii arabe. Istakhri, geograful arab din secolul al X-lea, afirmase că era „oraşul cel mai populat, cel mai bogat din Oman şi nu poți găsi pe coasta Mării Persiei şi nici în întreaga lume a Islamului un oraş cu mai multe clădiri frumoase şi mărfuri străine decât Sohar". El arăta că oraşul era sălaşul multor negustori care făceau comerț cu alte țări, în timp ce contemporanul său Al-Muqaddasi descria Sohar-ul ca fiind „calea de acces spre China, depozitul Estului". Aşa că părea cu atât mai curios să descoperi că lui Sindbad Marinarul îi mergea vestea ca fiind din Sohar. Era una din acele afirmații pe care nu este posibil să le verifici. Nu există nicio dovadă scrisă în sprijinul ei, ci doar aserțiunea că Sindbad Omul Mării era de origine din Sohar.

Aşa după cum arată textele, Sindbad era fiul unui negustor bogat. După moartea tatălui său, Sindbad a risipit nebuneşte toată moştenirea primită, ducând o viață de chefuri împreună cu prietenii lui. Când întreaga avere s-a topit, şi-a vândut ultimele lucruri care îi mai rămăseseră şi s-a apucat de comerț, pornind pe mări ca un negustor cutezător. În O *mie şi una de nopți* se spune că Sindbad a trăit şi a făcut comerț la Bagdad, pe atunci metropola lumii arabe şi capitala califului Harun Al Raşid. Dar califul însuşi era o figură strălucitoare de dimensiuni semi-mitice, încât se ajunsese ca povestitorii de mai târziu să atribuie domniei lui Harun Al Raşid toate marile întâmplări şi minuni, incluzând evident şi isprăvile lui Sindbad Marinarul. De aceea mi s-a părut foarte curios ca Sindbad să fie asociat în Oman cu Sohar de către oameni care habar nu aveau de coincidența că acest oraş ajunsese o comunitate arabă negustorească de primă importanță tocmai atunci când poveştile despre Sindbad au fost probabil adunate. Să fi însemnat oare aceasta că Sindbad Marinarul a fost un negustor din Sohar ale cărui fapte cutezătoare şi reşedință au fost mutate cu un secol în urmă în capitala semi-legendarului Harun Al Raşid? Sau Sindbad era un locuitor din Sohar care s-a dus să trăiască la Bagdad?

Răspunsul se poate afla de fapt în procesul de făurire a miturilor, în felul în care însăşi figura lui Sindbad a fost modelată de către povestitori. Probabil că Sindbad întruchipa mai multe persoane. Este foarte posibil să fi existat un negustor arab cunoscut despre care circulau poveşti de călătorie. Treptat, treptat, călătoriile şi faptele cutezătoare ale altora i-au fost atribuite tot acestuia şi astfel a căpătat contur figura eroului. Aceasta este dezvoltarea normală a ciclului unei poveşti. Sunt luate faptele unei persoane reale, apoi exagerate, înfrumusețate şi completate cu isprăvile altora, până când toate sunt

prezentate ca o poveste continuă. Aşa au fost create călătoria lui Ulise şi parcursul maritim al lui Brendan. Este foarte probabil că acelaşi procedeu a dus la făurirea voiajurilor lui Sindbad al Mării, la care s-au mai adăugat experiențele negustorilor din Sohar care făceau comerț prin țări străine.

Acele prime zile când am tot bătut plajele din nordul Omanului au produs un efect ciudat asupra mea. Mi se părea că oscilez în timp între secolul XX şi cu câteva sute de ani în urmă, în Evul Mediu. Motivul acestei senzații atât de ciudate era faptul că țara însăşi oscila între trecut şi prezent. Cu vreo opt ani în urmă, sultanatul fusese una din țările cele mai arhaice şi izolate din lume. Omanul a fost condus timp de 38 de ani de un sultan aspru, conservator, care nu vedea niciun merit în invențiile moderne. El s-a dovedit a fi un conducător autocrat şi în mod deliberat a rupt țara de lumea din afară. În sate, locuitorii habar nu aveau despre electricitate, automobile sau lumea de dincolo de triburile lor. Chiar şi în capitală se trăia ca în timpurile biblice. Dacă cineva ar fi încercat să pătrundă în oraş după asfințit, găsea poarta principală încuiată pentru noapte, din ordinul sultanului. Cine se afla în interiorul zidurilor cetății, dacă ar fi umblat prin oraş după ce se lăsa înserarea, trebuia să fie întovărăşit de o escortă cu o lanternă care lumina chipul călătorului.

Acest somn istoric a durat până în 1970, când a venit la tron un sultan nou şi tânăr. Sultanul Qabus era dinamic, educat în străinătate; el a decretat că sosise timpul ca țara să se modernizeze. Următorii câțiva ani au fost surprinzători. Cu fonduri din descoperiri relativ modeste de rezerve de petrol s-au construit şosele superbe prin munți şi spitale în fiecare oraş. S-a instituit un sistem de educație începând cu şcolile primare, pentru toți, deoarece întreaga populație era analfabetă. În timpul bătrânului sultan existau trei şcoli, două oficii de poştă şi douăsprezece paturi de spital pentru o populație estimată în mod variat între 750.000 şi 1.500.000, căci de fapt nimeni nu ştia numărul exact, pentru că niciodată nu se făcuse vreun recensământ. Opt ani mai târziu numărul şcolilor şi al paturilor de spital crescuse de o sută de ori şi se înființase şi o stație terestră pentru legături de radio şi televiziune prin satelit. Contrastele între vechi şi nou erau adesea surprinzătoare. De-a lungul unui drum prin Oman puteai vedea un şir de cămile străbătând o vale secată, fiecare animal fiind încărcat cu povara de lemne, mânate de un membru al vreunui trib, cu o privire sălbatică, care mergea înainte, cu paşi mari, cu o puşcă în mână; dintr-o dată spectacolul putea fi acoperit de un convoi masiv de camioane de patruzeci de tone cărând pe şosea traverse de beton către un loc unde prindea viață un nou proiect de construcție. Sau puteai admira splendoarea unui vechi fort oman cu uşi din lemn imense, duble, ferecate, în timp ce prin ambrazuri soarele trimitea fâşii de lumină ca într-un film, iar mai apoi văzduhul învăluit în tăcere să fie străbătut de zgomotul motoarelor cu reacție ale avioanelor de război aparținând aviației sultanului, care apăreau deasupra palmierilor şi se ridicau cu iuțeală în înaltul cerului, oferind observatorului imaginea armoriilor regale pictate pe fuselaj.

Mi-am dat seama că exista în Oman o anumită stare de mişcare tumultoasă. Întreaga țară vibra cu încredere şi vigoare. Avea aspectul unui loc unde viața

părea că nu se aşezase încă într-un făgaş cu un ritm obişnuit. Mai presus de orice era un loc plin de eleganță. Locuitorilor Omanului le plăcea eleganța şi parada. Fie că era vorba de eşarfele de un roşu strălucitor ale uniformelor soldaților sultanului, sau de arcurile de triumf ridicate de-a curmezişul drumurilor pentru a sărbători ziua națională, toate aveau în ele ceva teatral; ceea ce le plăcea omanilor era în primul rând să producă efect. În costumele lor naționale erau într-adevăr magnifici: *dishdasha,* o robă din bumbac de un alb imaculat, era purtată cu un turban colorat legat în nenumărate feluri şi un cordon din argint gros, lucrat în filigran, de care atârna pumnalul în argint *khanja.* La acestea se mai adăuga uneori, pentru a completa ansamblul şi o pelerină învolburată cu franjuri aurii din cea mai fină lână.

M-am dus să arunc o privire şi în portul Sur, lângă capul Ras al Hadd, extremitatea estică a Peninsulei Arabe. Aici, în cele mai îndepărtate timpuri, a fost construită şi, menținută o flotă de vase comerciale din lemn care plecau în Golful Arabiei, spre est către porturile Indiei, iar în sud către Zanzibar. Mai mult de o sută de nave stăteau ancorate lângă bancul de nisip din Sur, aşteptând ca musonul să-şi schimbe direcția şi să aducă un nou anotimp bun pentru comerț. Corăbiile şi marinarii din Sur erau vestiți până la Kuwait, Bombay şi Dar es Salam. În oraşele din oazele situate în regiunea nisipurilor de la Wahiba, care se întinde în spatele oraşului Sur, încă se mai află case impunătoare construite de familii îmbogățite din comerțul cu condimente cu Africa de Est sau ale căror corăbii aduceau regulat cherestea şi mirodenii de pe coasta Malabar din India. Departe, în satele de la munte, se găseau oameni care vorbeau nu numai araba ci şi swahili, limba din Africa de Est, unde corăbiile din Sur întreprindeau regulat călătorii anuale. Apoi totul s-a schimbat. Schimbările politice din Africa de Est au dus la închiderea porturilor din Tanzania pentru corăbiile arabe. Prosperitatea creată de petrol a făcut ca cei din Oman să nu mai fie obligați să facă față greutăților vieții pe mare pentru a-şi asigura existența şi curând după aceea guvernul din India a impus taxe prohibitive şi controale severe pentru export, încât nu mai merita să se navigheze până la Bombay pentru a face negoț. În mai puțin de o decadă întreaga flotă comercială din Sur a dispărut, vândută sau scufundată şi nu a mai fost niciodată înlocuită. Oraşul a rămas într-o stare de lâncezeală.

O vizită la Sur reprezenta aşadar o experiență destul de neconcludentă. Pe malurile strâmtorii care leagă laguna de la Sur cu marea, unde altădată se construiau zeci de corăbii comerciale, am văzut că erau în lucru doar vreo zece bărci mici pescăreşti. Constructorii de nave din Sur mai foloseau încă şi acum instrumentele lor tradiționale - tesla, ferăstrăul şi burghiul - şi îşi construiau navele după ochi, fără a mai consulta niciun plan al vreunui arhitect naval. Activitatea lor de acum nu era decât o palidă umbră a gloriei construcției de nave din Sur-ul de altădată, pe când meşterii făureau marile *baghlahuri,* vase de comerț din lemn care puteau încărca până la patru sute de tone, tot atât de impunătoare şi de masive ca şi galioanele spaniole. Mai putea fi văzută la Sur o ultimă navă de tip *ghanja,* foarte asemănătoare cu o *baghlahă,* proptită pe picioare de lemn în apa puțin adâncă a lagunei. Fusese aşezată acolo de către

fiul unei familii prospere de negustori, ca un monument în memoria tatălui său. Era o navă într-adevăr minunată, de la prova împodobită cu un cap de pasăre, de-a lungul punții imense, până la pupa sculptată cu grijă în formă de castel. Dar nava nu avea să mai pornească pe mări niciodată. Scânduiile erau despicate. La fiecare flux apa se ridica şi se lăsa în cală. Aceeaşi privelişte tristă, dezolantă, putea fi văzută pe întreaga coastă, un adevărat cimitir de vase abandonate asemenea unor pagini desprinse dintr-o carte cu poze a navelor arabe. Arabii nu folosesc cuvântul *dhow* - deşi este un termen potrivit, fiind poate de origine din Africa de Est - pentru a descrie vasele arabe în general, ci se referă la fiecare navă după desenul şi forma ei speciale. Ici era o *sambukă* avariată, care odinioară naviga spre Bombay, colo o *kotia* indiană în care mişunau crabii, epavă a unei nave cu prova turtită, o ciudată corabie rapidă despre care cineva mi-a spus că fusese folosită altădată pentru trafic de arme de la Yemen şi apoi părăsită la Sur. Bâtlanii se cocoțau pe lemnul putred, privind mai bine de acolo apa puțin adâncă. Dispăruse până şi vechea vamă. Clădirea în care locuia sultanul când venea la Sur rămăsese acum pustie. Uşa mare dublă de la intrare era pe jumătate acoperită de o dună, iar vântul aduna din ce în ce mai mult nisip în jurul pereților exteriori.

Am plecat cu micul vaporaş de lângă vama părăsită peste apa strălucitoare albastră până la Al Aija, orăşelul de pe partea cealaltă a golfului. La vreo 90 m o mică moschee spoită, frumoasă în simplitatea ei, se ridica în fata debarcaderului, o plajă asemenea unei semilune mărginea golful, unde odinioară se afla adăpostită flota din Al Aija. Aici era în lucru o singură ambarcație, o *sambukă.* Lucrul mergea bine, după toate regulile, dar nu existau decât trei lucrători. Doi de fapt erau nişte ajutoare, al treilea se vedea că era meşterul. Avea o înfățişare minunată, evident cu mult sânge african în vine, şi mă salută cu un surâs încântător. Vorbea cu tovarăşii lui swahili. L-am urmărit fascinat mai bine de o oră cum lucra, nebănuind pe atunci că familia lui de constructori de nave avea să-mi asigure un membru al echipajului, pe cel mai tânăr.

Cu o zi înainte de plecarea mea din Oman am primit un mesaj din partea ministrului Patrimoniului Național şi al Culturii. Ministrul în persoană mă întreba dacă aş vrea să țin o conferință în fața câtorva invitați despre Expediția Brendan. Mi-am închipuit că probabil unul dintre consilierii săi i-a povestit despre călătoria mea pe urmele lui Brendan. Din fericire aveam cu mine o copie a filmului expediției, pe care plănuiam să-l prezint la Londra în drumul meu înapoi în Irlanda. Ministrul, un membru al familiei conducătoare a Omanului, a sosit prompt împreună cu prietenii săi, s-a aşezat în primul rând, aşteptând cu răbdare. Mă gândeam că situația era cam bizară: iată-mă pe punctul de a descrie o călătorie de cercetare pe urmele unui sfânt irlandez, într-o barcă de piele, pe apele unei mări de gheață, unui auditoriu format din musulmani purtând *dishdashauri,* turbane şi pumnale. Pe ecran urmau să apară scene filmate între ghețarii din Groenlanda, în timp ce aici în Oman era o temperatură de 40°. Cei prezenți au ascultat cu interes şi când expunerea mea s-a terminat, fiecare a ieşit din cameră, lăsându-mă să meditez asupra întorsăturilor

neaşteptate pe care le poate lua viața.

Dimineața următoare era ultima pe care o mai petreceam în Oman. Când m-am dus să-mi plătesc nota la hotel, funcționarul mi-a spus că fusese achitată de către ministru şi că eram rugat să mă duc să-l văd. M-am îndreptat spre biroul lui. Acolo mi-a pus tot felul de întrebări amănunțite asupra cercetărilor şi a proiectului meu privind călătoria pe urmele lui Sindbad. Mai apoi mi-a mulțumit pentru conferință şi mi-a oferit o veche sabie splendidă din Oman. Gestul său m-a emoționat foarte mult. Cu o intuiție specifică, ministrul ghicise darul pe care l-aş fi apreciat în mod deosebit. Seara, cu sabia în valiză şi cu o scrisoare din partea sa prin care mă autoriza să o scot din țară, eram în drum spre casă, în Irlanda.

Sosisem de două săptămâni în Irlanda, când iată că în aceeaşi zi am primit două telegrame. Amândouă erau din partea ministrului din Mascat şi întârziaseră datorită ciudățeniilor sistemului poştal irlandez. Amândouă telegramele aveau acelaşi conținut. Sultanul aprobase proiectul meu şi eram rugat să mă întorc în Oman pentru a-l discuta. Douăzeci şi patru de ore mai târziu mă aflam în biroul alteței sale Sayyid Faisal, ministrul Patrimoniului Național şi al Culturii.

— Sunt bucuros să vă pot spune că am vorbit Maiestății Sale despre proiectul dumneavoastră, iar Majestatea sa l-a aprobat, începu ministrul, Ministerul Patrimoniului Național şi al Culturii va sprijini acest proiect.

Nu ştiam ce însemna a sprijini sau ce implica, aşa că am tăcut. Ministrul a continuat:

— Dorim ca acest proiect să aparțină Omanului, iar nava să fie din Oman şi să navigheze sub pavilionul Omanului. Țara noastră are o lungă şi vestită istorie ca popor de marinari. De fapt a fost primul stat arab care a trimis o navă în SUA, asta se întâmpla în 1840. La anul vom sărbători a zecea noastră zi națională, iar nava trebuie să fie gata până atunci.

— Când este ziua națională? am întrebat.

— Sărbătorile vor dura o săptămână şi încep la 18 noiembrie.

Am făcut un rapid calcul mintal. Aveam numai 15 luni pentru a găsi materialul necesar, sarcină care ştiam că putea să fie extraordinar de dificilă, a construi vasul, a selecționa echipajul şi a efectua încercările necesare pe mare. Era într-adevăr un program foarte strâns.

— Alteță, i-am răspuns, cred că voi reuşi să am nava gata până atunci, dacă nu apar piedici importante. Noiembrie ar fi un timp bun pentru a începe călătoria, căci atunci vânturile sunt favorabile.

— Prea bine, spuneți-mi de ce veți avea nevoie şi vom face tot ce vom putea ca să vă ajutăm.

Probabil că păream încă destul de perplex, căci nu aveam idee ce fel de ajutor intenționa ministrul să-mi dea cu aprobarea sultanului Qabus pentru Expediția Sindbad. Sayyid Faisal desigur că şi-a dat seama de uimirea mea, pentru că a repetat oferta că această călătorie avea să fie sprijinită de minister. Totuşi rămăsesem confuz şi lucrurile nu-mi erau limpezi. Cu cât încerca să-mi explice mai mult, cu atât eram mai nelămurit. Întrevederea noastră părea că

ajunge la un punct stânjenitor.

— Vreți o scrisoare privind aranjamentul? a sugerat în fine ministrul.

„Orice”, m-am gândit, „numai să fiu lămurit”.

— Da, vă rog, Alteță.

A deschis sertarul biroului, a ales o foaie de hârtie cu en-tete-ul său ministerial şi mi-a întins foaia goală peste birou.

— Poate ați vrea să concepeți scrisoarea pe care să o semnez apoi, spuse el.

Dintr-o dată m-am luminat. Cu sprijinul sultanului Qabus, Ministerul Patrimoniului Național şi al Culturii se oferea să-mi plătească întreg costul călătoriei. Generozitatea era într-adevăr uluitoare. Nu cerusem acest ajutor, mi se oferise, pentru că istoria navigației Omanului era foarte dragă poporului său. Ministrul îmi acorda încrederea să construiesc o corabie pentru națiunea sa şi apoi să navighez cu ea până la capătul cel mai îndepărtat al Asiei. O asemenea încredere şi generozitate erau mai mult decât aş fi visat. Se părea că lumea *Nopților arabe* continua să existe.

Va urma...

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

VP MAGAZIN

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Dunei

VP MAGAZIN

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 8

Pentru a cunoaşte starea multiversului înainte şi după Zeul Tiran, imaginaţi-vă o clepsidră. Rolul lui reprezintă ideea antică a unui buştean cheie, fiind în acelaşi timp buşteanul ce blochează râul şi eliberatorul valului după aceea. Istoria a făcut loc viziunii lui, a devenit ca o piramidă inversată care duce la Zeul Tiran, aşa cum trecutul devine ceea ce el eliberează în sus în grămada de nisip. Fiinţa lumii a ţinut aproape de această exactă formă a viitorului în care trăim acum. Iar agenda ascunsă este mai evidentă decât ar bănui mulţi: viitorul lui este executat de noi, într-un mod care ne găseşte producându-ne noi înşine trecutul. Zeul Tiran devine punctul nul geometric la intersecţia a două piramide opuse, care-şi croieşte drumul prin viitor în timp ce este ancorat în baza sa, umanitatea, şi deschis celui mai mare potenţial al nostru.

Lecturile Sheeanei pentru ghola Muad'Dib.

Deşertul sudic era căminul unor furtuni de nisip de neimaginat după standardele pierdutului Dune. Aici pe acest Spirit al Dunei, deşertul sudic se întindea la marginea largii mări sudice de dune, unde terenul deschis permitea vânturilor să crească în viteză până devastau granițele vestice cu furtuni de nisip constante. Sheeana şi două duzini de surori făcuseră această zonă o casă constantă în cadrul unei agende pe care o construise pentru ele. Deşertul sudic era casa celor mai activi viermi de nisip şi

surselor multor erupții de mirodenie. Iar Marea Dunei era locul unde Tleilaxu fuseseră foarte ocupați de cel puțin câteva săptămâni.

Sheeana se gândea la originile ei Atreides mai mult decât o făcuse vreodată când era Bene Gesserit. Aici, în inima deşertului, monitorizarea progresului viermilor de nisip o făceau constant conştientă de destinul ei, atât personal cât şi istoric. Surorile care o urmau ştiau că avea o viziune, iar mirodenia ingerată constant de toate permitea liniilor să se estompeze întrucâtva, amestecând dorințele ei cu dorințele lor. Ea le ghida în această frontieră nebunească aşa cum un sculptor modela lutul ud.

Talentul a fost mereu în oameni. Trebuia doar să ne întâlnim cu Mirodenia ca să eliberăm ceea ce era încuiat.

Muad'Dib schimbase totul. Muad'Dib dăduse naştere el însuşi Zeului Tiran, o prăbuşire neaşteptată a programului de selecție al Bene Geserit. Acesta era deja un motiv suficient pentru a o rupe cu calea Bene Gesserit.

Rebecca este Bene Gesserit, aici ea poate continua munca lor aşa cum au făcut mereu Bene Gesserit. Apoi, Murbella se va descurca bine adunând bucățelele. Murbella este propriul ei soi de artist, gena sălbatică cere ca ea să fie aşa.

În deşert, visele veniră la Sheeana. Aveau să acapareze momentul, şi ea nu ştia dacă erau imaginare sau reale. Se văzu împreună cu Murbella, dincolo de bula multiversului care adăpostea Spiritul Dunei. Sheeana nu-şi putea da seama dacă vedea visul sau era creat de ea. Şi cu acest gând, ca şi cum ar fi fost într-un vis, era alături de Murbella şi în contact cu dilema ei...

Pentru Murbella era o vreme de contemplare în miezul unei crize. Cei cu Multe Fețe încălcau din ce în ce mai mult ultimele sectoare umane ale Vechiului Imperiu. Câte surori fuseseră pierdute în timpul asalturilor lor neobosite? Faptul că recurgeau la orice mijloace, arzătoare de planete sau arme bionice, pentru a-şi extinde influența era dincolo de orice strategie.

Sunt ca insectele. Dar aceste insecte au un scop! Mai mult decât stupul lor, care este motivul lor? Care este scopul lor, să umple spațiul locuibil cu propria lor formă de biologie metamorfică?

Murbella mergea prin Canonicat, care arăta mai mult ca un câmp de bătălie decât ca un cămin al surorilor. Asistenta ei personală, Laeona, arăta trăsăturile genetice dure ale moştenirii ei de Onorată Matre. Imediat sub aceste trăsături tinere erau trăsăturile lor comune Bene Gesserit.

Aceasta are în mod special o asemănare cu Hwi Noree.

Asta era ciudat, din moment ce Hwi nu dăduse vreodată naştere la copii. Oricum, arheologii genetici cernuseră nisipurile originalei Dune

pentru a găsi câteva celule folosibile ale miresei Tiranului pentru propriul lor program de înmulțire.

Hwi Noree era Ixiană, de pe timpul când Ix şi Păstrăvăresele post-Leto erau unite.

Murbella se gândi la faptul că azi nu mai exista vreo sectă a Păstrăvăreselor. Se gândi la viziunea ei, cea în care era pe Terra şi asculta mesajul păstrăvului. Tot aşa cum un cult străvechi şi acum uitat numea cândva această planetă Pământ, leagănul umanității, un popor străvechi de pe Pământ numea terenul cândva fertil dintre cele două râuri ecuatoriale Tigru şi Eufrat – semiluna fertilă. Aceste locuri pot dispărea din univers, dar rămân în noi şi, prin modelarea noastră, continuă să îşi manifeste prezența în viitor.

Expresia feței Laeonei arăta expresia pe care o proiecta Murbella. *Acesta e secretul! Ştiu pe ce cale să-mi duc surorile!* Laeona întrebă, „Maică Superioară, s-a întâmplat ceva rău?”

Murbella răspunse, „Dimpotrivă, Soră, totul este deodată bine...”

Momentul se estompă, iar Sheeana se regăsi înapoi în deşert, la periferia revelației Tleilaxu. Surorile ei se mişcau în ritualul de zi cu zi, care era obiceiul aici în adâncul deşertului, în timpul unei furtuni de nisip de o asemenea intensitate. Gânduri despre Leto îi umplură conştiința. Leto însuşi realizase că talentul nativ nu era de ajuns – de aceea o prăsise pe Siona.

Acum suntem cu toții copiii Sionei.

Se gândi la programele de prăsire. Chiar existaseră asemenea lucruri? Ar putea măcar să existe azi o asemenea noțiune naivă? Un om ar putea să fie reanimat din celule de 5000 de ani vechime. Un om ar putea fuziona cu un vierme de nisip. O rasă de Maeştri Dansatori Față poate schimba corpul şi poate elibera conştiința? Leto avea nevoie de programul de prăsire ca o reparație, în timp ce respingerea acelei căi de către Muad'Dib a asigurat o opțiune diferită, doar recent realizată de Sheeana.

Şi acum că l-am reînviat pe Muad'Dib, am o poziție unică.

Această aventură în deşert a servit multor scopuri. O echipă de surori fusese trimisă să aducă filtrele de mirodenie aşezate în nisip, în timp ce Sheeana condusese acest al doilea grup să descopere ce aveau de gând Tleilaxu. Sheeana le dăduse lui Scytale şi Tleilaxu o fărâmă de libertate pe luna lor Novo Tleilax în schimbul ghola Paul. Doar o dată, în toți anii care trecuseră pe această nouă Dune, trebuise Sheeana să intervină în acțiunile consiliului Tleilaxu. O mică echipă condusă de Teg pe Novo Tleilax pentru a rezolva problema.

Fără ghola ale lui Leto! Nu se folosesc celulele Ghanimei sau Jessicăi în tancurile axlotl!

Sheeana distrusese ultimele celule ale lui Leto, şi-l adusese pe Scytale în pragul morţii ca să-i dea o idee despre importanţa judecăţii lui în construcţia tancurilor axlotl. Acum Scytale punea la cale o construcţie în adâncul deşertului, care fusese inaccesibil pentru o vreme din cauza furtunilor. Tleilaxu aleseseră o zonă calmă în miezul celor mai crâncene furtuni de nisip pentru a debarca un număr neştiut de Dansatori Faţă Hibrizi şi replicatori pe Spiritul Dunei, pentru un scop încă nedescoperit. Sheeana trimisese un mesaj lui Teg cu sora Isha referitor la descoperirile lor şi o schimbare se abătu asupra ei privind în vânturile de nisip dure.

Shaitain îmi ştie gândurile. Şi eu sunt una cu Shai-Hulud.

Posibilităţi diferite păreau acum să se întâlnească şi să se despartă într-un mod cu care se obişnuia. Ea conducea umanitatea pe o altă cale decât Poteca de Aur. Acum că idea unei căi pentru umanitate fusese stabilită de către Leto, Sheeana realiză că cea aleasă de el era doar una din multe poteci.

Să devină un Vierme de Nisip!

Sheeana începu să realizeze intenţiile Zeului Tiran. Acuzase Bene Gesserit pentru că nu porniseră pe Poteca de Aur pe care el o iniţiase prin auto-sacrificiu, deşi Comunitatea Surorilor văzuse desigur nevoia de o asemenea Cale pe care să păşească umanitatea. Mai mult, Leto prevăzuse căderea Comunităţii Surorilor.

Noua Comunitate a Surorilor a Murbellei va deveni în cel mai rău caz o birocraţie. Cel mai bun lucru la care poate spera este o şcoală cum n-a mai fost alta, cu toate punctele tari ale familiei şi nici o slăbiciune.

Înţeleg visul lui Leto. Fiecare din noi îl facem chiar acum posibil.

Sheeana putea urmări mare parte din raţionamentul lui Leto în devenirea unul cu viermele de nisip. Începu să vizualizeze timpul când făcuse prima dată transformarea. Păstrăvul de nisip, micii Făuritori, se mişcau în mod natural spre încapsularea apei, iar Leto folosise această tendinţă naturală în avantajul său. Ei îi acoperiseră încet corpul, şi în timp corpul lui se adaptase. Cu trecerea secolelor (câtă atenţie la un proces atât de lent!) visul lui fusese îndreptat continuu spre un fel de prefecţiune nefirească. Sheeana plângea când se gândea la ceea ce abandonase Leto (ce durere îndurase) în stabilirea Potecii de Aur. Asemenea vise deja îi veneau Sheeanei. Avusese o sclipire a lui Arafel, norul de întuneric de la capătul universului, şi era sigură în anumite feluri că deşi putea indica faptul că Poteca de Aur era în pericol, mai erau multe Noi Poteci încă nevisate.

Alunecă în vise, nu în timp ce dormea ci în timp ce mergea, doar ca să se trezească la câteva mile de unde începuse. Alte dăți, visele interveneau în mijlocul unei propoziții, trăind un scenariu elaborat, doar ca să se trezească exact în punctul de unde plecase, fără să arate vreo pauză. Un vis, cel mai pătrunzător şi profetic, îi arăta că viitorul determina trecutul în acelaşi timp în care trecutul determina viitorul. Se văzuse pe ea şi surorile ei ca viermi de nisip în viitor, urmare a luptei lor ce le definea acum în trecut, toate Noile lor Poteci separate convergând înapoi spre Poteca de Aur. Simțea că îi dădea Tiranului o şansă să-şi exprime dragostea pentru Hwi Noree, şi că ele toate îi dădeau tânărului Leto ceva pentru care să lupte, o ieşire din umbra lui Muad'Dib. Şi îl văzu pe Duncan acolo. Şi îi văzu pe cei din viitor observându-l pe Duncan. Înainte ca visul să se termine, se văzu pe ea însăşi departe în viitor visând ideea de mirodenie pentru prima dată, creînd-o astfel încât umanitatea să poată țese cărările destinului.

Cine a fost primul care a cunoscut melanjul? Trebuie să aştept atât de mult ca să răspund la această întrebare.

Când visul trecu, sora Maia îi vorbea.

„Maică Superioară, furtuna de nisip va izbucni chiar dincolo de coama aceea din vest."

„Tabăra Tleilaxu va fi acolo," Sheeana învățase să iasă din vis la fel de uşor cum s-ar fi răzgândit cineva.

„Care sunt instrucțiunile tale pentru noi?" Maia avea privirea viselor asupra ei. Sheeana asigurase asta în toate surorile ei prin aprovizionarea constantă cu melanj. „Am văzut ceea ce am putea găsi acolo. Visez... ceva ce nu sunt sigură că înțeleg."

Sheeana o îmbărbătă. „Eşti o Bene Gesserit, aşa că ştii cum să-ți controlezi temerile. Dar te-am eliberat de o parte din asta, aşa că lasă frica să se ridice puțin dacă vrei să înveți din ea."

Maia aprobă din cap. „Începem?"

Singurul răspuns al Sheeanei fu să continue să meargă spre vest înspre Tleilaxu, surorile ei una cu ea într-un destin împărtăşit.

Maia are nevoie de mai multă dezvoltare. Are temeri şi regrete dar acționează chiar şi aşa. „Mai bine să-mi trăiesc ultimele zile ca om şi să-mi eliberez umanitatea, decât să-mi fie luată de către Cei cu Multe Fețe."

Va urma...

VP MAGAZIN

SPECIAL PENTRU VP MAGAZIN

RĂZBOIUL LUMILOR 2

SUFLET DE ARȚAR

de **MILOŞ DUMBRACI**

— Hai, şamane, dansu' ploii! râse Oleg grosolan, căruia gluma i se părea excelentă, ținând cont că de câteva ore, mărşăluind pe marginea mlaştinii, prin noroi, erau murați de o ploaie rece.

— Da' pe invers, bă, ca să se oprească, să stea în cap şi să dea din picioare spre nori şi din sculă spre nemți! se băgă şi Saşa cel Mare, şi toți din pluton râseră pe înfundate, dar nu prea tare, ca să nu-i audă vreo patrulă de fascişti.

Nu erau neapărat băieți răi, doar că bărbații la război trebuie să râdă de ceva, ca să uite că o să moară, şi Şamanul era o foarte bună țintă de băşcălie. Toți sovieticii luptau pentru Mama Rusie, chiar şi nomazii buriați din taigaua siberiană, şi încă aceşti sălbatici mongoli luptau foarte bine, de băgaseră spaima în nemți, cum apăreau ca nişte spirite albe ale morții din zăpadă şi ucideau în tăcere.

Dar Şamanul era altă mâncare de peşte: mereu visător, deloc grabnic la ucis, şi pretindea, în rusa lui lentă, cu accent mongol, că el chiar crede în spirite şi poate vorbi cu ele. Doar că nu poate în oraşe. Sau în stepă. Sau la câmpie. Cum să nu râzi de aşa nebun sălbatic?

Sergentul ridică mâna şi toți îngenunchează în nămol, cu puştile ațintite spre penumbra care se lăsa dinspre sătucul de izbe spre care înaintau. Tăcere. Apoi, parcă din alt tărâm, veste de moarte: cuvinte guturale, un zdrăngănit metalic, un motor urlând. Nici vorbă să se încălzească în cătun, nemții erau deja acolo.

Sergentul făcu un semn şi se traseră în stufăriş.

— Satul e chiar pe drum, şopti Sergentul, şi-n dreapta e mlaştină. Deja se lasă noaptea. De întors nu ne putem întoarce, că brigada e deja undeva spre Vest, şi nu o mai prindem. De atacat pe drum nu am înnebunit, că ne mitraliază ca pe curcani, şi câțiva trupeți morți nu-s mare pierdere pentru țară, dar nu am stilou să scriu raportul, că l-am pierdut la cărți…

Rânji. Ştiau cu toții că o să decidă singur ce vor face, dar îi plăcea să pretindă că ascultă şi părerea lor. Uneori chiar aveau idei bune, că erau veterani hârşiți, luptau împreună de doi ani, de la Stalingrad, şi cei săraci cu duhul sau prea bogați în curaj prostesc nu supraviețuiseră, doar cei vicleni şi atenți.

— Ne mai rămâne doar să-i flancăm prin stânga, prin pădure. Deci?

Priviră spre liziera întunecată. Era prima pădure pe care o vedeau după atâta stepă, de când străbătuseră Rusia şi Ucraina, până tocmai aici, în Bielorusia. Mormăiră nehotărâți, legănându-se de pe un picior pe altul. Venea noaptea şi poate erau nemți şi în pădure şi dădeau în vreo ambuscadă. Dar aveau de ales? Nu prea.

— Păi ce să mai, Şefu', aşa facem, zise Saşa cel Mare. Saşa cel Mic murise demult, cu o baionetă în burtă, dar cel Mare rămăsese Saşa cel Mare şi avea cuvânt greu în pluton. O luăm prin pădure şi zicem bogdaproste dacă trecem de ei şi-i lăsăm dracului cu tancul lor cu tot.

Sergentul dădu din cap şi se ridicară, aplecați de mijloc, acum deja mai mult umbre decât oameni, şi porniră furiş printre tufe, spre pădure. Ploaia se oprise şi odată cu ea se oprise parcă orice zgomot: satul nu se mai auzea, nici păsări, nici alte animale.

Şamanul, ca de obicei, nu zisese nimic. Acasă, în taiga, el hotăra ce-i mai bine pentru trib, după ce se consulta cu spiritele şi el stabilea încotro se duc, şi când, şi unde. Dar aici nu mai era şaman, ci doar un caporal, şi nu decidea el, ci Sergentul. Cât despre spirite, în stepă poate că erau, sau poate că nu, dar nu putea vorbi cu ele fără copaci. Iar în oraşe erau spirite din belşug, dar nu ale naturii, ci ale oamenilor, şi se ferea să vorbească cu ele, căci bălmăjeau frenetic şi spuneau lucruri fără noimă, blocate în clipa infinită a morții lor.

Dar aici era pădure. Urma să vadă dacă e o Pădure-Soră, care să îi vorbească aceeaşi limbă caldă ca şi Taigaua-Mumă, sau era o Pădure-Noapte, tăcută şi răpitoare. Nu putea şti până nu se simțeau şi dacă era Neagră, urma să fie prea târziu când va şti spre care Lume de Dincolo dă. Dar ce putea să facă, să nu meargă? L-ar fi împuşcat ca dezertor. Aşa că merse.

Era deja beznă când începură să se împleticească printre copaci, un şir de siluete negre de oameni încercuite de rânduri de siluete albe de arțari. Luna era acoperită de nori şi puțina lumină care trecea se distorsiona pe aburii de umezeală, făcând copacii să pară că tremură zvâcnit, cu mâini scheletice, bătrânicioase, întinse să-i înhațe pe intruşi. Soldații tăceau, apăsați de duşmănia pădurii şi temători față de inamicii nevăzuți.

Şamanul tăcea şi el. Creştea în el o tensiune, nişte furnicături neplăcute care-l umpleau de fierbințeală ca pe o găleată pusă la gâtul renului

proaspăt tăiat, să se umple cu sângele negru şi gros. Simțea exact asta: cum creşte în el un sânge negru, vâscos. Ceva era rău aici, şi încă nu ştia dacă din astă Lume sau din Cealaltă. Şopti:

— Şefu! Şefu!

Sergentul se trânti pe burtă, şi imediat şi restul, din reflex. Se lăsase frig şi din guri le ieşeau aburi. Unii gâfâiau uşor, alții oftară, armele clănțăniră, armate. Şamanul înaintă spre sergent şi-i arătă grupurile de arțari amenințători, albicioşi pe fundalul întunecimii.

— Rău, ceva acolo. Trebuie cerut voie. Arțarii au suflete înguste şi-ş frați cu frigul-Moarte, aşa albi ca zăpada, reci, nu spun ce ascund. Dar pot vorbi cu petele lor negre, bune, negre ca pământul-Viață. Atunci vom şti ce e rău acolo. Dar trebuie să-i rog…

Sergentul amuți o clipă, apoi se înroşi la față şi se ridică furios.

— ‘zda-mătii de sălbatic cu superstițiile tale de căcat! De-asta mi-am umplut uniforma de noroi şi frunze ude!? Credeam că ai văzut nemți, tălâmbule!

Îi trase o palmă şi-i făcu un semn lui Oleg:

— Stai cu ochii pe piele-roşie ăsta şi dacă dă să fugă îl împuşti, în numele lui Stalin!

Apoi pufni plin de înțeles, aşa cum doar ruşii ştiu să o facă, băgă înapoi la centură grenada care-o strângea spasmodic în mână, şi porni din nou plin de încredere spre adâncul întunericului. Oleg pufni şi el, îl împinse în fața lui pe Şaman şi porniră la pas, în coada şirului.

Cinci paşi făcură, apoi un arțar din dreapta lor păru să scânteieze şi să trosnească, o şfichiuitură străpunse noaptea şi unul dintre soldați țipă şi căzu. Apoi, brusc, liniştea absolută se transformă în hărmălaie: dinspre arțari erupse un mârâit aspru, ucigaş: o mitralieră MG42; dinspre ruşi, începură să pocnească puştile şi să țăcăne pistoalele-mitralieră PPSH: ta-ta-ta! Muzică diavolească, ornamentată cu strigăte, înjurături şi urlete de durere, punctată din loc în loc de un staccato de Schmeisser şi de explozii de grenade.

Două-trei siluete din şir dansară pe ritm, surprinse de rafală, apoi căzură dezarticulate. Arțari şi oameni laolaltă plesniră, împroşcând covorul de frunze cu pete întunecate, calde. Sergentul țâşni curajos printre copaci, prin stânga nemților, şi câțiva soldați îl urmară. Oleg şi Şamanul alergară prin dreapta, urlând în timp ce trăgeau din mers.

Sergentul aruncă ceva cu forță, şi o străfulgerare orbitoare de lumină profilă câțiva germani, zburând cu brațele răşchirate. Mitraliera tăcu. Pe parte dreaptă, un trosnet puternic şi Oleg țipă şi căzu, brusc nemişcat. O

cască pătrățoasă se ivi de după un buştean şi Şamanul se repezi într-acolo, cu lopata de infanterie ridicată. Privi scurt fața uimită şi o lovi cu sete. Fără o vorbă, îl izbi peste ochi până când țipetele de durere şi trosniturile de oase se opriră, iar sângele celuilalt îi curgea şiroaie pe față.

O siluetă verzuie apăru dintr-o groapă şi trase o rafală. Şamanul simți un val de fierbințeală în burtă şi căzu. Deasupra gropii, răsări Saşa cel Mare şi, plin de furie, sări înăuntru cu baioneta în mână. Un urlet ca de porc înjunghiat, apoi rusul ieşi rânjind drăcesc.

Pe partea cealaltă a pâlcului de copaci, Sergentul şchiopăta victorios, însoțit doar de Igor Roşcatu', Vasea Ciobanu' şi Mişa cel Negru. Nemții care nu muriseră, fugiseră. Arțarii priveau, nepăsători.

Mai erau doar ei şase, iar Şamanul murea.

— E împuşcat în burtă, 4-5 gloanțe, şopti Saşa cel Mare spre Sergent. Nu-l putem transporta, şi nu scapă nici cu operație. Şi de unde dracu' operație? Nu e nimic pe aici, decât arțari şi nemți.

— Păi şi eu ce să-i fac? Sergentul era şi el rănit la picior, se legase cu faşă, şi îl durea suficient de tare ca să nu îl pese de soarta unui sălbatic din Siberia. Duceți-l sub un copac, şi asta e, trebuie să ne punem în mişcare până nu se întorc cu întăriri.

Saşa îl privi pe Şaman cu milă, apoi dădu din umeri şi oftă. Îi făcu un semn lui Igor, îl apucară unul de picioare şi celălalt de umeri şi-l târâră sub un arțar străvechi. Şamanul nu zise nimic. Ei nu ziseră nimic. Arțarul nu zise nimic. Apoi, în tăcere, cei încă vii îşi strânseră catrafusele şi, fără să se uite înapoi, plecară în noapte, spre Vest.

Şamanul ştia însă că nu poate fi aşa cum era acum. Nu poate muri aici, pentru că îl luaseră la război şi nu avusese timp să pregătească alt şaman pentru trib, şi fără un vorbitor cu spiritele tribul se va rătăci şi va pieri, iar el era răspunzător pentru trib, şi nu putea lăsa asta să se întâmple. Aşa că puse mâinile însângerate peste petele întunecate ale arțarului, şi cântă. Iar arțarul simți şi acceptă ofranda sângelui de şaman şi a sufletelor împrăştiate prin luminiş şi cântă şi el.

Şamanul era norocos, pădurea de arțari era o Pădure-Soră, legată cu rădăcinile din Lumea Cealaltă cu pădurea de acasă, din Siberia şi Şamanul păşi în petele arțarului, se strecură prin sufletul îngust şi rece al acestuia, şi ieşi în Poiana Tigrului Alb. În mijlocul zăpezii, o iurtă albă, din care ieşea un firicel de fum. Şamanul cântă litania potrivită, şi Spiritul-Tigru ieşi din iurtă şi îl privi. Tigrul Sacru ştia ce voia Şamanul şi ce era dispus să dea pentru asta, dar datina cerea să îl întrebe de trei ori:

— Ştii la ce trebuie să renunți pentru ceea ce îmi ceri? Accepți sacrificiul?

Şi de trei ori, Şamanul răspunse simplu:

— Da. Accept.

Tigrul Alb încuviință în tăcere şi îi întinse o crenguță. Şamanul închise ochii şi o mestecă. Apoi îi deschise şi-l privi pe Sergent cum exclama către el, furios:

— ‘zda-mătii de sălbatic cu superstițiile tale de căcat! De-asta mi-am umplut uniforma de noroi şi frunze ude!? Credeam că ai văzut nemți, tălâmbule!

Apoi Sergentul îi trase o palmă şi-i făcu un semn lui Oleg.

— Stai cu ochii pe piele-roşie ăsta şi dacă dă să fugă îl împuşti, în numele lui Stalin!

Şamanul se întoarse spre arțari şi le făcu o plecăciune. Plutonul încremenise, uimit. Şamanul se aşează în patru labe în fața Sergentului amuțit cu gura căscată, scoase un răget fioros, şi-şi scoase ghearele. Îngroziți, soldații începură să tragă cu tot ce aveau în uriaşul tigru siberian care îi privea cu ochii omeneşti ai Şamanului, cântărindu-i parcă. Gloanțele însă intrau în el şi dispăreau fără urmă, iar tigrul, calm, întinse o labă spre gâtul Sergentului şi îl sfâşie, cu blândețe. Apoi țâşni spre ceilalți şi, unul câte unul, îi hărtăni tăcut cu ghearele şi colții, nepăsător la gloanțe, până când se lăsă liniştea.

De după un buştean din dreapta se ridică un cap, încercând să vadă de unde vin urletele oribile de groază din întuneric. Tigrul păşi maiestuos spre germanii uluiți şi îi ucise şi pe ei, tot în tăcere. Apoi rosti sobru, mormăit, către copaci:

— Vă dăruiesc această ofrandă de sânge.

Şi intră în cea mai apropiată pată neagră din arțarul învecinat. Trecu pe lângă iurta albă din Lumea Cealaltă, iar Marele Tigru Alb îl salută tăcut, cu o aplecare din cap. Ieşi apoi printr-un arțar direct într-un nămet de zăpadă siberiană şi îşi privi cu tandrețe tribul, care trebăluiau în luminişul din apropiere, printre iurte. Nu le va mai putea vorbi vreodată şi dacă l-ar vedea, l-ar vâna şi ucide.

Îi va supraveghea însă şi proteja din umbre, pândind pe după copaci, până când un băiețel cu har îl va simți şi va veni la el. Îl va lua în pădure şi-l va învăța cântecele sacre, iar apoi se va întinde pe zăpadă şi băiețelul îl va omorî şi-i va mânca toată carnea, ca să-i preia Glasul Pădurii.

Iar oasele Şamanului-tigru se vor ridica spre cer şi blana albă cu negru se va întinde pe ele drept scoarță, şi va undui rece în vânt. Un suflet de arțar.

MILOŞ DUMBRACI (pseudonim literar)

Născut la Râmnicu Vâlcea în 1979 într-o familie cu descendență sârbă, greacă și munteană, Miloș Dumbraci a crescut în înfrigurații și întunecații ani ’80 navigând fericit prin alte lumi, împrumutate din colecția CPSF strânsă de tatăl său, și el pasionat de SF, și din minunile ascunse în almanahurile Anticipația, printre articolele de umplutură și propagandă.

În anii ’90, inundat de mareea de cărți SF bune și proaste, tipărite la grămadă de infinitatea de edituri efemere, a suferit de supradoză de science-fiction și a început să citească filozofie, teologie și mistică, setea de alte lumi fiindu-i acum ostoită de fizica și chimia studiate la un liceu cu profil real, pepinieră, pentru generația lui, de IT-iști plecați acum cu toții pe meleaguri mai anglo-saxone.

La facultate, pasionat în continuare de lupta dintre cosmos și haos care mișcă Universul de la Big Bang spre dezagregare, Miloș Dumbraci a ales să fie de partea bună a Forței studiind la București la Academia Tehnică Militară, pentru a deveni inginer militar. Și așa a devenit ofițer, iar după 10 ani de militărit prin Capitală a realizat că a călătorit cam mult în viitor și încă e dator.

E dator să dea înapoi măcar o parte din irealitatea din care și-a desfătat mintea împrumutând universuri de la alții, și s-a apucat și el să scrie…

Miloş DUMBRACI a debutat în Gazeta SF nr.47 cu povestirea *Tristețe,* urmată o luna mai târziu de povestirea *Suflet de arțar.* În revista Nautilus din luna aprilie a publicat povestirea *Jack si moartea ankylozaurului.*

**Pe blogul personal https://milosdumbraci.wordpress.com/ puteți urmari evoluția acestui promițator talent literar, cu ale cărui lucrari vom reveni în numerele următoare ale VP MAGAZIN.*

VP MAGAZIN

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

ZANE GREY

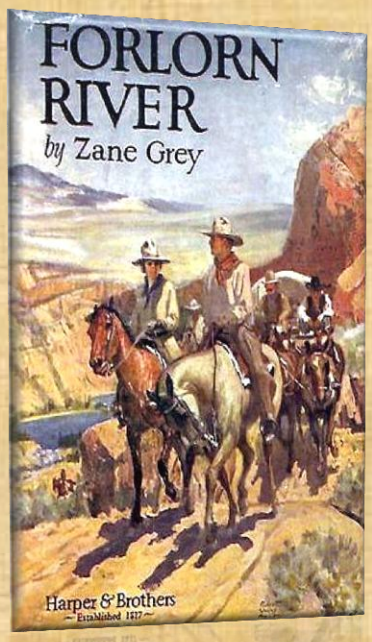

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL XI

A doua seară după întoarcerea lui Nevada, Ben stând lângă uşa lui, auzi zgomotul îndepărtat şi slab al unor cai pe drumul de lângă lac. Călăreții – trebuiau să fie doi – veneau fără îndoială de la ranchul Blainilor. Ora târzie, nu era pentru vizite, nici pentru trecerea călătorilor şi Ben, luându-şi puşca, se puse la pândă, strecurându-se printre copaci. Noaptea era luminoasă. Cine erau acei călăreți? De ce părăseau drumul ca să ajungă mai repede la colibă?

Zgomotul potcoavelor se opri deodată şi Ben auzi paşi uşori pe nisip. O siluetă subțire ieşi din umbră. Era Marvie Blaine. Curiozitatea cam îngrijorată a lui Ben făcu loc farmecului acestei surprize.

— Ce târziu vii, drăguțule! Cine-i cu tine?

— Ina, bineînțeles, răspunse băiatul.

— Soră-ta?

— Da, de bună seamă. Ce-ți închipuiai că o să-ți aduc cowboyi la ceasul ăsta? Ştii, Ina m-a plătit s-o aduc până aici. Aş fi făcut-o şi pe degeaba, dar n-am făcut o afacere proastă. Mi-a dat cinci dolari, de care aveam mare nevoie pentru nişte unelte de pescuit.

— Tâlharule! Ai fi vrut s-o laşi să vină încoa singură, într-un câmp pustiu ca ăsta!

— S-o las să vie? Spune mai curând, că ar fi făcut drumul şi fără mine.

— Dar, D-zeule mare, de ce? întrebă Ben, care părea tulburat.

— Ca să te vadă. Am încercat s-o fac să urce până aici. N-a vrut. E îngrijorată. Poate din pricina celor doi străini, care au venit azi dimineață.

— Unde este?

— Mai jos; stă pe o stâncă. Vrea să n-o vadă nimeni. La noi au plecat toți cowboyi, iar tata cu Setter. Am ajuns aici într-un ceas. Am să duc caii mai departe. Nu te grăbi, avem destulă vreme.

Ben coborî şi zări întâi caii, apoi silueta tinerei, şezând pe o stâncă. Zgomotul paşilor o făcu să se întoarcă.

— Bună seara, Ben, zise dânsa întinzându-i mâna. Sunt mulțumită că te văd.

— Nu trebuia să vii!

— Oh! A fost atât de uşor. Vei putea să ne petreci acasă dacă vrei. Tata n-o să ştie niciodată. De ce eşti îngrijorat?

— Am putea să fim surprinşi.

— Mi-ar fi tot una. Ce prost arăți! Eşti sănătos?

— Da, desigur, dar am avut şase săptămâni de muncă istovitoare. Am slăbit.

— Nu ştiu dacă trebuie să te cred, zise tânăra şi-l ținti cu o privire neliniştită, dar blajină şi serioasă.

— Nebunul de Nevada ți-a spus că am fost bolnav?

— Nu, nu tocmai. A spus că... Ben, ascultă-mă. N-am venit aşa, la întâmplare. Am motive serioase pentru asta...

Tânăra se opri o clipă, apoi reluă cu glas şovăitor, care-l mişcă pe Ben până în fundul sufletului.

— Aş fi venit, de altfel şi fără asta... Uite ce-i: au sosit doi străini la ranch. Aş fi putut să-i ocolesc, dar eram tare curioasă de vizita lor neaşteptată, iar tata, Mr. Setter şi cowboyi nefiind acasă, eram îndreptățită să mă interesez de numele lor şi de pricinile vizitei lor. Aceşti oameni îmi răspunseră la început rece şi nelămurit, dar aveam dreptul să stăruiesc. Pe scurt, unul a spus că-l cheamă Judd şi mi l-a recomandat pe cellalt sub numele de Walker. Se pare că veneau din Redland. Mr. Judd mi-a arătat o insignă în argint, spunând că e şeriful din Redland şi că Walker e agentul lui. După spusele lui au venit chemați în grabă de Setter, care spune că reprezintă asociația crescătorilor din Hammell şi se pregătesc să aresteze pe anumiți inşi, împotriva cărora Setter o să cheme martori şi o să aducă dovezi. Asta e tot ce am putut să aflu şi care m-a neliniştit grav. De aceea, l-am rugat pe Marvie să vină cu mine la d-ta!

— Anumiți inşi!... murmură Ben. Asta înseamnă Nevada, Modoc şi cu mine.

— Fără îndoială. Cred că tata n-are nici un amestec în venirea acestor

oameni. Şi aşa are destule pe cap... Ben, aceşti oameni pot să te aresteze din porunca lui Setter?

— Nu, dacă sunt cinstiți; dar Setter a uneltit de bună seamă ceva. Mai ştiu şi eu ce, o aşa zisă greşeală a lui Modoc, o învinuire contra lui Nevada. Şi nimic mai uşor decât să mă amestece în problemele astea. La drept vorbind, Ina, nu-mi miroase a bine.

— Dar dacă eşti gata să te aperi... Paza bună păzeşte primejdia rea.

— Ina, îți mulțumesc că ai venit atât de repede să mă înştiințezi...

— Nu ți-am spus că aş fi venit şi fără de asta?

— Oh! răspunse Ben, cu glasul gâtuit de emoție. Ai fi venit totuşi şi aşa... de ce? Luase mâna tinerei pe când povestea şi nu-i dădea drumul, dar avea impresia că se clatină aşteptând răspunsul care-l fermeca dinainte şi-l făcea să sufere îngrozitor.

— Fiecare lucru la rândul lui, Benjamin, răspunse Ina. Întâi afacerile.. Ce ai de gând?

— Ei bine, o să urmez munca noastră obişnuită, orice s-ar întâmpla. Poate să mă aresteze, însă nu pot să dovedească nimic contra mea. Dar mă îngrozesc la acest gând: necinstea s-ar răsfrânge asupra mamei şi a Hettiei.

— Dar eu? adăugase tânăra.

Ben tăcu o clipă, nevrând să se lase cuprins de turburarea ce-l năpădea la acest cuvânt.

— Puțin îmi pasă că o să fiu arestat, urmă dânsul, vorbind repede. Dar şerifii nu-l pot aresta pe Nevada. O să le scape sau o să le sfărâme capul. Nu râde, Ina. Mă ia cu frig, căci D-zeu ştie cât țin la omul ăsta.

— Da, e foarte bine şi prietenia voastră a ceva frumos. Sunt încredințată că o să-l împiedici pe prietenul d-tale să săvârşească un omor.

— Nu ştiu. Mă tem că nu, dacă polițiştii or vrea să mă înhațe şi dacă Nevada o să afle că au fost trimişi de Setter. Atunci...

Ben tăcu şi începu să fluiere.

— Ben, Marvie ți-a spus că Setter se ține scai de mine?

— Cum? exclamă tânărul care tresări. Marvie mi-a vorbit mult de acest om; el îl urăşte. De altfel, nu-i decât un copil. N-am luat lucrul în serios.

— Oh! zise tânăra. Trebuia să tac. Mi-am pierdut cumpătul. Nu te mai gândi la ce ți-am spus.

Într-adevăr, vedea că pe Ben Ide îl cuprinsese furia şi se sperie când văzu trăsăturile lui înăsprite.

— Am să-l omor, exclamă dânsul.

— Ben! murmură ea cu glas scăzut şi rugător. Îngălbenise şi avea ochii măriți de spaimă. Ce-am făcut?

Şi îl cuprinse cu brațele de gât.

— Pentru numele lui D-zeu, Ina! Ce vrei să spui?

— Dacă-l omori pe Setter, te spânzură şi eu mor, strigă dânsa îndurerată.

— Ei bine, n-o să-l omor. Nici n-am să încerc să-l întâlnesc, zise Ben, care

nu se gândea decât să-i potolească spaima.

Ea-şi desfăcu binişor braţele, iar Ben o văzu zâmbind. Înţelegea acum, dar destăinuirea asta îl zdrobea.

Îngenunchie înaintea ei, cu fruntea pe genunchii ei şi oftă aproape:

— Ştiam eu bine... Nu trebuia să te văd. Ce nebun sunt!... Te ador... şi asta mă omoară.

Ina îl mângâie pe cap:

— Asta nu trebuie să te omoare. Şi eu te iubesc. Ca atunci când eram copii şi chiar mai mult, ca o femeie care să fie totdeauna şi la toate sprijinul tău.

Ben o privi. Plângea. Era în culmea bucuriei. O auzea pe Ina vorbind de o căsătorie cu putinţă între ei şi refuzul lui încăpăţânat slăbea puţin câte puţin, cu toate câte-l făceau să sufere şi cu toate primejdiile foarte apropiate. Sfârşiră prin a se potoli amândoi şi nu mai vroiră să se gândească decât la o fericire cu putinţă fiind gata să lupte amândoi ca s-o dobândească.

Ben întovărăşi pe tânără şi pe fratele ei aproape până la ranch.. Se revărsase de mult de ziuă când se întoarse la Forlorn River. Şi după cum se aştepta, Nevada îl primi foarte amărât.

— Unde dracu ai fost? întrebă dânsul liniştit şi nemulţumit în acelaşi timp.

— Eu? M-am plimbat călare pe câmp, zise Ben distrându-se ca să-i amintească propriul lui răspuns.

— Ai fost cu Ina Blaine.

— Aşa-i. Ne-am făgăduit că o să ne căsătorim. Ah! Cuvântul acesta! Cum mă zăpăceşte... Dar e adevărat. Nu ştiu cât ai lucrat pentru fericirea mea, dar sunt sigur că îndeajuns de mult.

Obrazul lui Nevada se înseninã. Împărtăşea bucuria tovarăşului său mai mult decât ar fi putut s-o spună.

— Prietene, reluă Ben Ide, n-avem vreme să flecărim de ce s-a întâmplat. Avem de lucru. Vrei să faci ce ţi-oi spune eu, orice s-ar întâmpla?

— Da. Ne-am înţeles. Dar vreau să am libertatea asupra unui punct şi anume în privinţa lui Less Setter.

— Fie: Ascultă-mă. Setter a chemat din Redland pe un şerif anume Judd şi pe ajutorul lui, un anume Walker. Acum sunt la Hart Blaine. Ina n-are încredere în aceşti oameni. Se pare că Setter o să se întoarcă şi o să supună dovezi contra cuiva pe care Judd şi agentul său nu-l numesc. Şi acest cineva nu poate să fie decât eu... sau d-ta. Setter a pus la cale vreo mârşăvie.

N-avem vreme de pierdut. Iată planul meu: Am să-l trimit azi pe Modoc la Hammell cu o scrisoare pentru Frisbee. Ştii că ar vrea caii mei, dacă n-aş cere prea mult. Ei bine, am să-l rog să trimeată oamenii lui să ia toţi caii din crescătoria noastră. Am să depun banii pe numele meu la banca din Hammell. D-ta şi cu mine ne luăm toate lucrurile şi fugim spre Silver Canyon, pe urma lui Bill Hall. Modoc poate să ne ajungă la Cedrii. O să stăm acolo până ce o să-l prindem pe Bill Hall la lucru. Hei, ce zici de planul meu?

— E cel mai bun, dat fiind împrejurările. Dar are părţi slabe.

— Care?

— Mai întâi, să vindem caii cu 100 dolari de cap, când putem să cerem pe ei, care sunt bine hrăniți şi domesticiți, 200 de dolari. Al doilea, această plecare grăbită. O să se pară că ne temem. Al treilea, Setter ar putea să dea o lovitură la Forlorn River. Apoi, noul loc de crescătorie al tatălui d-tale nu-i prea departe de Silver Canyon. El şi Blaine au cumpărat pământuri lângă Silver Meadow. Asta ar putea să i se pară foarte ciudat lui Ide şi Setter, da ai fi văzut pe acolo, mai ales dacă Hall fură vite tatălui d-tale. O să creadă că hoțul e Ben Ide? Înțelegi?

— Eşti uimitor, Nevada. Te admir, vezi foarte bine, dar să mă ia dracu dacă mi-ar fi putut trece prin cap toate câte le-ai înşirat. Cum ar putea el să creadă aşa ceva?

— Nimic mai simplu ca un tânăr pungaş să înceapă prin a pune mâna pe averea părintească. Şi toată lumea ştie cum s-a purtat cu d-ta. Dacă ai fi găsit vinovat, n-ai fi dojenit şi multora li s-ar părea foarte firesc. Dar destul despre asta. Dacă izbutim să punem mâna pe Hall, viu sau mort, o să lămurim lucrurile. Aş vrea să văd mutra acestui Bill Hall. Dacă vine din Nevada, atunci... îl am la mână pe Setter.

— Ce? exclamă Ben, n-ai fi crezând doar că e vreo legătură între aceşti doi oameni.

— De asta sunt convins.

— Dumnezeule! Ce groaznic ar fi pentru tatăl Inei. Nu Nevada, e o nebunie!

— Drăguțule, nu te pricepi la nimic, ceea ce mă miră e că Setter nu s-a trădat încă.

— Dar dacă izbuteşte să se însoare cu Ina Blaine, n-o să mai putem face nimic contra lui, chiar dacă-i descoperim ticăloşiile.

— Desigur şi Setter îşi dă seama de asta. Dar tâlharul să nu se bizuie prea mult pe viclenia lui. Dacă-şi atinge ținta, jur că n-o să se bucure prea mult de izbânda lui.

A doua zi, spre sfârşitul după amiezii, Ben şi Nevada, după ce călăriseră treizeci de mile, se opriră la „Cedri”.

— Modoc o să fie aici poimâine, zise Ben, după ce mâncaseră şi se odihneau amândoi.

— Mai curând chiar, răspunse Nevada. Indianul ştie s-o ia la trap când e singur.

— Mi-a spus că i-a văzut pe ticăloşi când era pe o culme, nu departe de aici şi că poate să-i regăsească. Atunci, care e planul d-tale?

— Nimic mai simplu. O să-i prindem noaptea şi o să-i legăm fedeleş.

— Drace, iată o idee bună!

— Ben, dacă Modoc dă peste ei şi nu bănuiesc nimic, afacerea e bună. Cât despre mine, mă încred în acest indian. Cred că o să-ți plătească mai mult decât găzduirea d-tale. Modoc are ochi de vultur şi mirosul unui câine de

vânătoare. Un hăitaş cum n-am mai văzut. Dragul meu; nu ştiu de ce nu ne-am gândit mai curând la această şmecherie. Ceata lui Bill Hall trebuie să fie alcătuită din patru, cinci oameni...

— Şi dacă-i prindem cu vitele furate?

— Amice, ei le pun la adăpost. Niciodată un ranchman n-a mai văzut ce i-a fost luat. Pentru hoți, aici e raiul pe pământ.

— Dar dacă dăm peste Strobel? Ina mi-a spus că a plecat la Silver Meadow. Hart Blaine lucrează şi el pe acolo.

— N-o să-i întâlnim nici pe unul, nici pe altul, zise Nevada. Putem înlătura orice surpriză. Cred totuşi că suntem puțin prea la apus.

— Dacă Bill Hall ascunde vitele după coline, spre Silver Meadow, e silit să lase urme. Strobel poate să trimeată pe urma lor cowboyi tatei.

— Se prea poate, dar asta nu s-a făcut niciodată până acum. De altfel, n-are ce să ne stânjenească întâlnirea cu Strobel. Un om care nu vorbeşte niciodată de ce va să facă şi cred că-i placi.

— Da, am pescuit cu el, când eram copil, zise Ben gânditor. Ei bine, s-a făcut. Mâine o sa ne cocoțăm mai sus şi o să pândim împrejurimile.

Pe când Nevada aruncă o privire asupra cailor, Ben stinse focul şi se înveli într-o pătură, dar nu putu să adoarmă, pe când tovarăşul lui, abia se întinsese lângă el şi sforăia zdravăn.

CAPITOLUL XII

Trezit înainte de revărsatul zorilor, de frig, Ben aprinse focul. Apoi îi dădu un ghiont lui Nevada, care se trezi înjurând.

— Haide, scoală, Nev, trândavule. E destul de frig ca să-ți tragi cismele. Dar... drace! Ai dormit cu ele! N-ai să fii niciodată un om de lume.

— Erau ude, zise Nevada, care se ridicase şi se bătea ca să se încălzească. Dacă le-aş fi scos, n-aş fi putut să le mai încalț niciodată.

Când răsărise soarele, cei doi oameni erau călare şi cercetau priveliştea dinaintea lor. Ben şi Nevada îşi ajunseră ținta, deasupra unei văi mari, despărțită de celelalte prin coline puțin ridicate. I se potrivea numele de Silver Meadow. Era o vale ovală, lungă de 12 mile şi largă cam de 2, acoperită de salvie albă şi buruieni uscate. Ben cercetă o clipă întinderea cu binoclul; apoi, fără să spună un cuvânt, i-l întinse lui Nevada.

— Ei bine, zise dânsul, nu sunt atâtea vite câte am crezut. Totul e atât de uscat.

— Mergem până la Silver Canyon? întrebă Ben.

— E prea departe şi avem nevoie de indian. O să treacă pe o parte a Canyonului, iar noi o să supraveghem cealaltă parte. Să ne întoarcem la tabără. Modoc o să vină diseară.

Indianul nu se ivi nici ziua, nici seara, iar a doua zi dimineață, Ben fu cuprins de neliniște. Ceasurile treceau într-o așteptare înfrigurată. În cele din urmă, noaptea târziu zăriră pe tovarășul credincios. Venea pe un cal fără șa și nici nu descălecă bine și alergă spre ei strigând:

— Mor de foame.

— O clipă! Avem tot ce trebuie, dar mai întâi trebuie să te încălzești. Ce s-a întâmplat?

— Setter a pus să mă întemnițeze la închisoarea din Hammell. Am spart ușa, am găsit un cal și iată-mă-s.

— Setter a pus să te aresteze! De ce?

— L-am întrebat pe paznicul închisorii. A râs. Spune că acum multă vreme m-am bătut într-un salon.

Ben simți o astfel de ușurare auzind că e vorba de o învinuire atât de caraghioasă, încât acoperi cu hohote de râs înjurăturile furioase ale lui Nevada.

— Modoc, te-ai bătut de două ori la Hammell?

— Nu. O singură dată. Și nu beat. Ei erau beți. M-au bătut, m-au zvârlit afară. Atunci m-ați scăpat dvs.

— Îmi aduc aminte. Dihorul ăla de Setter n-a mai găsit nimic altceva decât această poveste! Nevada, omul ăsta mă uimește. Își închipuie că n-avem nici un prieten pe lume, că nu-i dreptate în California.

— Eu cred că și-a mai bătut un cui în coșciugul lui, bombăni Nevada. Am să văd de calul lui Modoc. Din fericire, avem încă o șa.

— Modoc, întrebă Ben, l-ai văzut pe Frisbie?

— Da. Foarte mulțumit. Trimite o ceată de cowboy.

— Foarte bine. Sunt mulțumit că ai putut să scapi. Avem mult de lucru. Mâine o să ne îndrepți spre drumul unde ai văzut ceata lui Bill Hall.

Cea dintâi privire pe care o aruncă Ben când fu pe malul Silver Canyonului, îi lăsă o impresie de neuitat. Un colț minunat pentru hoți!

Locurile bune pentru pândă, erau fără îndoială foarte numeroase. Nimic nu era mai ușor pentru câțiva oameni hotărâți, înarmați cu puști să oprească o ceată de zece ori mai numeroasă.

Deodată Nevada, care se uita cu binoclul, zise încet:

— Amice, văd vite. Drace! Sau am orbul găinilor sau văd dobitoace însemnate cu inițialele A. I. Amos Ide! Tatăl d-tale!

Ben fu atât de mișcat, încât îi trebuiră câteva clipe ca să poată vedea și el.

— Se poate oare? bâlbâi el țintindu-l pe Nevada cu o privire aproape rătăcită.

— Da, avem noroc. Ei! Ce zici de Modoc al nostru?

Părăsiră locul de observație și după ce călăriră câtva timp, zăriră păscând pe unul din povârnișurile trecătoarei cam două sute de vite.

— Privește! murmură deodată Nevada. Fum. Acolo, în fundul trecătoarei.

— Văd. E focul unei tabere.

— Fără nici o îndoială. Dar, drace! Era cât p-aci să uit! Modoc mi-a spus să-l pândim. Dă-mi binoclul.

El privi îndelung.

— Îl văd pe Modoc, zise dânsul în cele din urmă, tocmai în față. Diavolul de indian ne vede, Ben! Ne face semn să plecăm. Arată fundul trecătoarei. Drace! Asta înseamnă că tâlharii ne-au văzut... sau poate că o şterg. Să ne întoarcem repede.

Cei doi oameni se strecurară, urcându-se spre un loc de lângă margine, dar ascuns de un tufiş. Puteau să vadă de acolo, fără să fie zăriți. Dar se uitară mult şi bine, fără să vadă nimic neobişnuit, afară de fumul albastru, pe care-l zăriseră dinainte. Ben voia să găsească locul unde se afla Modoc. La început nu-l zări, dar în cele din urmă îl văzu pe indian care se îndepărta călare spre partea mai păduroasă a culmii.

— Modoc pleacă, Nevada. Ce crezi despre asta?

— Nimic. Nu înțeleg. Mă tem că am fost văzuți.

Rămaseră la pândă tăcuți, Ben muşcându-şi pumnii la gândul unei astfel de neizbânzi, când totul părea că merge strună.

— Îi văd... îi văd, zise repede, dar pe şoptite Nevada. Priveşte bine! şi arătă cu degetul întins fundul trecătorii. Tocmai dedesubtul nostru, în acel luminiş, între copaci.. Unul, doi, trei, patru călăreți şi un cal de povară. L-au încărcat în grabă mare fără îndoială. Vezi, Ben?

— Da. Cinci oameni şi un cal. Par foarte grăbiți.

— Fără îndoială. Ne-au văzut şi se tem. O să fugă.

— Ce trebuie să facem? întrebă Beri.

— Ben, într-o clipă o să fie în dreptul nostru. Uite ce zic eu. Ei nu ştiu câți suntem. Să tragem amândoi deodată cu puştile noastre, apoi cu revolverele. Suntem aproape la o milă deasupra lor şi n-o să-i nimerim, dar această descărcătură o să-i facă să creadă că sunt urmăriți de o întreagă trupă de şerifi şi cowboy. O să fugă şi o să-i urmărim.

— Hai! răspunse Ben.

În câteva clipe, cei doi oameni traseră 32 de focuri. Urmarea nu se lăsă aşteptată. Tâlharii o rupseră la fugă împrăştiați, urmați de calul de povară, care fugea îngrozit. Toți se îndreptară spre poteca dintre cei doi munți; dar în clipa aceea se auzi, nu departe de ei, o împuşcătură, urmată de altele. Era Modoc.

— Să ne întoarcem la tabără, zise atunci Nevada, ca să ne încărcăm iar puştile. Dar avem nevoie de o dovadă că am fost aici şi că am văzut vitele tatălui d-tale. Dă-mi eşarfa d-tale. E bine, ai inițialele brodate. Am s-o leg de o cracă.

— Uite, Nevada. Au lăsat jos ceva din bagajul lor. Să mergem să-l luăm?

— N-avem vreme. Trebuie să ne întoarcem în grabă mare la tabără şi să ne pregătim bagajele uşoare, ca să plecăm îndată ce Modoc se va fi înapoiat. Mă

întreb unde se sfârşeşte poteca. O să ne spună Modoc. Un lucru e sigur, că Bill şi ceata lui au luat-o spre câmpie, unde e atât de puțină apă. Nu-i bine pentru ei.

Se înnoptase, când, după trei ore de mers anevoios, ajunseră la tabără. Modoc era acolo. Îi aştepta o mâncare caldă, caii mâncaseră şi o parte din bagaje erau făcute.

— Indian împeliţat, exclamă Nevada ca o laudă.

Ben strânse mâna lui Modoc, iar Nevada îi spuse:

— Modoc, s-a înnoptat atât de repede în acest Canyon, că nu ştim unde s-au dus oamenii noştri. Sunt furios, dar toate felicitările mele, căci ai făcut treabă bună.

— Nu trebuie să fii furios, răspunse Modoc zâmbind. Multe lucruri bune...

— Ce vrei să zici?

— Hall a luat-o pe un canyon prost. A luat-o pe Canyonul mic, nu are ieşire înainte de Mule Deer Lake. Mai mult de 20 de mile şi drum greu. Anevoios pentru cai. Nu-i apă, nu-i iarbă. Mai greu încă la Mule Deer Lake. O să fie lângă ranch, dar n-o să îndrăznească să meargă. O să se ducă la peşteri pentru apă. Acolo o să-i prindem ca pe caii sălbatici.

Era o cuvântare prea lungă pentru indianul, care nu se slujea de cuvinte zadarnice.

— Un om de al lui Bill Hall a fost rănit, urmă dânsul. L-ați atins. Se târa după ei. N-a putut merge departe.

— O idee, strigă Nevada scos din fire. O să-l prindem pe Hall mort sau viu. Dacă punem mâna pe el, putem să dovedim că ți-a jefuit tatăl.

— Să ne liniştim, răspunse Ben. Să mâncăm, apoi o să vedem ce-i de făcut.

— Trebuie lucrat repede, zise indianul cu glas liniştit.

Mai puțin de un ceas după aceea, erau călare, Modoc în frunte, Ben şi Nevada văzând de caii de povară şi de ceilalți. Duceau cu ei două burdufe conținând unul 45 litri de apă pentru vite şi unul mai mic pentru ei.

Stelele arătau că se îndreptau spre apus. Când mijea de ziuă, aveau la picioarele lor priveliştea pustie a bazinului unde strălucea Mule Deer Lake.

Beri şi Nevada se opriră, pe când indianul se duse să caute la intrarea Canyonului urmele fugarilor.

Indianul le arătă că zărise urma lui Hall şi a oamenilor care se îndreptau spre Nord. Ei nu se putuseră opri, apa lacului fiind desigur otrăvită de izvoarele subpământene. Schelete de cai, cerbi în putrefacție, erau risipiți ici şi colo.

A doua zi dimineața, se făcu dovada că Hall făcea tot ce putea ca să i se piardă urma. Un hăitaş obişnuit s-ar fi dat bătut, dar indianul nu-şi pierdu vremea.

— Omul rănit nu fuge cu tovarăşii, zise dânsul, arătând urme neregulate de paşi pe țepii pinului.

— Nu mai e prevăzător. Rănit... Lasă urme.

Dar această căutare lua vreme.

Pe la mijlocul după amiezii, Modoc, care fugise destul de departe înainte, aştepta pe Bon şi Nevada şi-i înştiinţă imediat cum îl ajunseră.

— I-am văzut, merg încet. Îl ajută pe rănit, gata să cadă. Se opresc la cea dintâi peşteră. Eu foarte sigur.

— E departe Modoc?

— Drum lung. Nu lung călare. Eu merg dvs. luaţi calul. Nu faceţi zgomot. Să vă uitaţi bine împrejur.

Ben şi Nevada, tăcuţi, priviră la indian cum se deplasa ca şi fiarele sălbatice, nefăcând mai mult zgomot decât o pasăre. Când fu la depărtare de 400 de coţi, Ben şi Nevada zărindu-l ca într-un fulger, o luară pe urma lui, încercând să nu-l piardă din vedere. Ajunseră până la peşteri. Deodată Ben apucă braţul tovarăşului şi-i zise încet:

— Modoc ne face semne.

— Da, l-am văzut.

Ei legară împreună cele trei şei.

— Prietene, zice Nevada aproape în şoaptă, asta e ceva nou pentru d-ta. Gândeşte-te bine că urmăreşti oameni, care te omoară dacă-i zăreşti.

— Ştiu, Nevada, dar d-ta nu tragi. Trebuie să-i prindem vii.

— Fără îndoială. O să-l facem să vorbească pe Bill Hall... Hai, acum la vânătoare?

Ben gâfâia când ajunse lângă indianul culcat la pământ.

— Bine, şopti Modoc, eu cunosc peştera. N-are multă apă. Peşteră adâncă. Ieşirea foarte departe.

— Sunt înăuntru? întrebă Ben, care tremura de nerăbdare.

— Da. Au dus caii şi omul rănit. Acum sunt jos. Caii se vor adăpa în curând şi o să urce pentru iarbă. Modoc crede că vor fugi repede.

— Cât drum mai e până la cealaltă deschizătură? întrebă Ben.

— Foarte departe. Nu poţi merge repede. Eu merg curând să o închid cu stânca.

— Mai e alt drum în fundul deschizăturii? Şi în partea asta?

— Da, capcană pentru cai. Bun, răspunse indianul.

Într-o linişte desăvârşită şi cu mare băgare de seamă cei trei oameni, când mergând, când cățărându-se, ajunseră la locul de unde puteau cerceta fără să fie văzuţi deschizătura peşterii. Clipele treceau cu o încetineală îngrozitoare. După aceia se auzi abia desluşit zgomotul unor capete, apoi mai tare; se iviră şase cai, ai căror paşi răsunau pe lava tare.

Ben tresări la vederea unei alte umbre care-i urma, aceea a unui om scund şi îndesat, în haine închise, cu pălărie cu marginile lăsate în jos care-i acopereau obrazul.

— Ei! Bill! strigă un glas de undeva din peştera dedesuptul pândarilor. Am auzit ceva acolo sus.

— Ce auzi? întrebă Hall oprindu-se şi scoţându-şi revolverul.

Alte umbre se zăriră acum în urma lui.

— Zgomot de paşi, răspunse celălalt, şi oameni care vorbesc încet.

Dintr-o săritură, Nevada se sculă ca şi când ar fi vrut să sară.

— Sus mâinile! strigă dânsul cu glas puternic.

Răspunsul lui Hall fu o împuşcătură, apoi sări îndărăt, ascunzându-se la intrarea în peşteră. Glontele lui se lovise de o cracă, deasupra lui Ben şi pierise şuierând în pădure. Atunci Nevada începu să tragă fără răgaz, ajutat de Modoc, care se slujea de puşca lui.

De jos, răspundeau împuşcări grăbite. Caii nechezau de spaimă, săreau până în clipă când găsind un drum, fugiră într-o goană nebună spre pădure. Ben nu se grăbea să tragă. Locul ajungea primejdios de tot. El se retrase, făcând să se retragă în acelaşi timp Modoc şi Nevada. Această mişcare opri împuşcăturile. Modoc îşi încărca liniştit arma. Nevada scoase gloanțe din centiron şi cu ochii strălucitori zise lui Ben:

— Ai dreptate, amice. Stricăm gloanțele de pomană. Am văzut mai departe, puțin deasupra drumului, o bucată mare de lavă. Mă duc acolo şi o să fiu la adăpost. Stai aici până te chem.

— Eu merg, şopti Modoc şi se furişă ca un şarpe în spatele lui Nevada.

Ben rămăsese pe loc şi se culcă la pământ. Întorcându-se, îi văzu pe Nevada şi Modoc cățărându-se şi adăpostindu-se în dosul unui bloc mare de lavă.

— Ei! Hall, strigă Nevada, ne întâlnim!

— Cine dracu eşti? răspunse celălalt furios.

— Eu? Nu sunt decât unul din oamenii unei trupe puternice. Şerifi, cowboyi şi un bun trăgător pe care-l cunosc.

— Atunci ce vreți?

— Întâlnire. Aruncă armele într-un loc pe care să-l văd şi ieşi în acelaşi timp cu mâinile sus.

— Ha, ha, ha! Şi să zicem că nu primim, spuse glasul răguşit de mânie.

— Vă pierdeți unica şansă. Tragem în voi.

— Trageți şi să vă ia dracul, bombăni tâlharul, la care se adăugară un concert de glasuri furioase.

— Văd de aici rănitul vostru. Să sfârşesc cu el?

— Trage, dacă vrei.

— Ei bine, să zicem că-l las în plata Domnului. Odată pentru totdeauna, vrei să vii? Vă avem în mână şi o să vă lăsăm să plesniți de foame.

Răspunsul fu un şir de înjurături, cum nu mai auzise Ben în viața lui. Era foarte vesel, căci furia tâlharilor arăta că fuseseră prinşi în capcană.

— Ei bine? zise Nevada. Ce se aude?

— Ei bine? urlă Bill Hall, maimuțărindu-l. Domnule cu glas mieros, n-o să ne înțelegem; dar dacă vrei să cobori...

Va urma...

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 2

FONDURI DE RAZBOI

WAR CHEST

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

WAR CHEST

·FONDURI DE RAZBOI·

WAR CHEST ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACȚIUNEA ÎN AFRICA, PE URMELE UNEI ÎNCĂRCĂTURI DE AUR EVACUATĂ DIN AFGANISTAN DE UN GRUP TERORIST. ASIDUU CĂUTATĂ DE SERVICIILE DE INFORMAȚII OCCIDENTALE, COMOARA ESTE DEPISTATĂ LA BORDUL UNEI NAVE CARGO ÎN TRANZIT PE MAREA ROȘIE. DAR INTERCEPTAREA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-UN DEZASTRU CÂND DOUĂ AVIOANE F/A-18F SUPER HORNET DE PE PORTAVIONUL HARRY S. TRUMAN SUNT DISTRUSE DE NIȘTE MISTERIOASE MiG-29. SATELITUL FRANCEZ DE SPIONAJ ESTE MARTOR LA ACȚIUNE, IAR FRANȚA ESTE IMPLICATĂ ÎN CURSA DE CAPTURARE A TEZAURULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

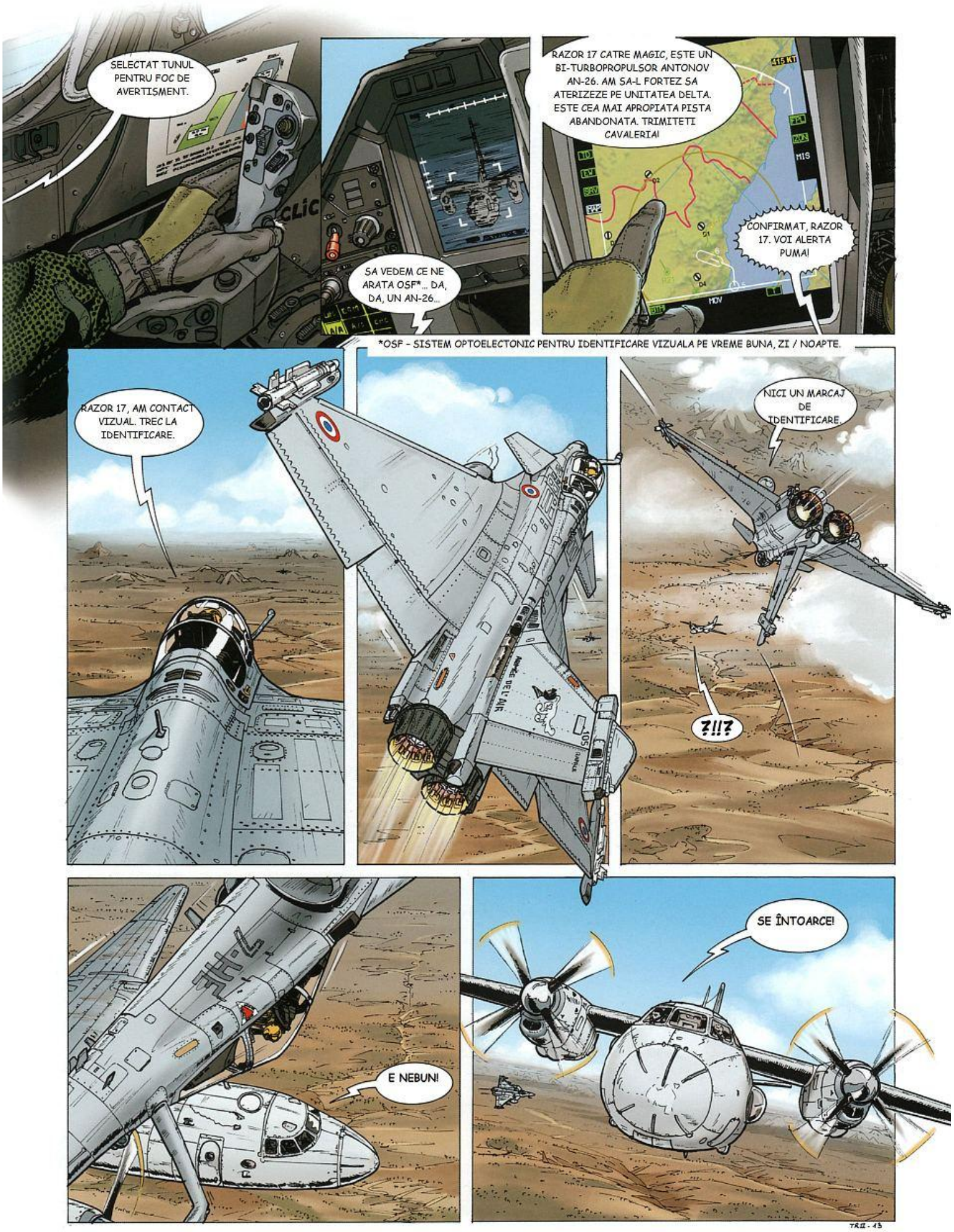
SELECTAT TUNUL PENTRU FOC DE AVERTISMENT.
CLIC
SA VEDEM CE NE ARATA OSF*... DA, DA, UN AN-26...
RAZOR 17 CATRE MAGIC, ESTE UN BI-TURBOPROPULSOR ANTONOV AN-26. AM SA-L FORTEZ SA ATERIZEZE PE UNITATEA DELTA. ESTE CEA MAI APROPIATA PISTA ABANDONATA. TRIMITETI CAVALERIA!
515 KT
MIS
CONFIRMAT, RAZOR 17. VOI ALERTA PUMA!
*OSF - SISTEM OPTOELECTONIC PENTRU IDENTIFICARE VIZUALA PE VREME BUNA, ZI / NOAPTE.
RAZOR 17, AM CONTACT VIZUAL. TREC LA IDENTIFICARE.
NICI UN MARCAJ DE IDENTIFICARE.
?!!?
E NEBUN!
SE ÎNTOARCE!
TRII - 13

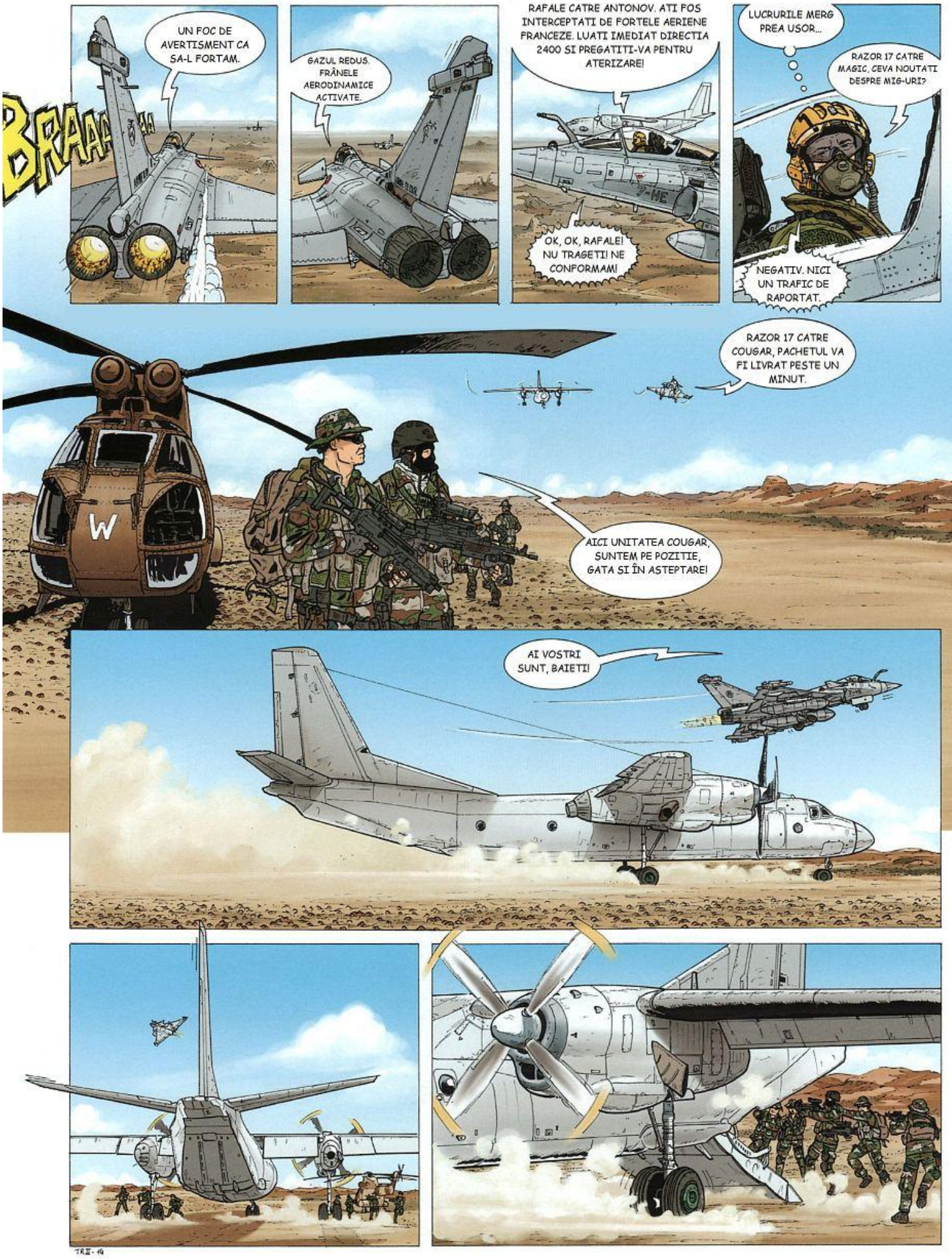
BRAAAAAAAA
UN FOC DE AVERTISMENT CA SA-L FORTAM.
GAZUL REDUS. FRÂNELE AERODINAMICE ACTIVATE.
RAFALE CATRE ANTONOV. ATI FOS INTERCEPTATI DE FORTELE AERIENE FRANCEZE. LUATI IMEDIAT DIRECTIA 2400 SI PREGATITI-VA PENTRU ATERIZARE!
OK, OK, RAFALE! NU TRAGETI! NE CONFORMAM!
LUCRURILE MERG PREA USOR...
RAZOR 17 CATRE MAGIC, CEVA NOUTATI DESPRE MIG-URI?
NEGATIV. NICI UN TRAFIC DE RAPORTAT.
RAZOR 17 CATRE COUGAR, PACHETUL VA FI LIVRAT PESTE UN MINUT.
AICI UNITATEA COUGAR, SUNTEM PE POZITIE, GATA SI ÎN ASTEPTARE!
AI VOSTRI SUNT, BAIETI!

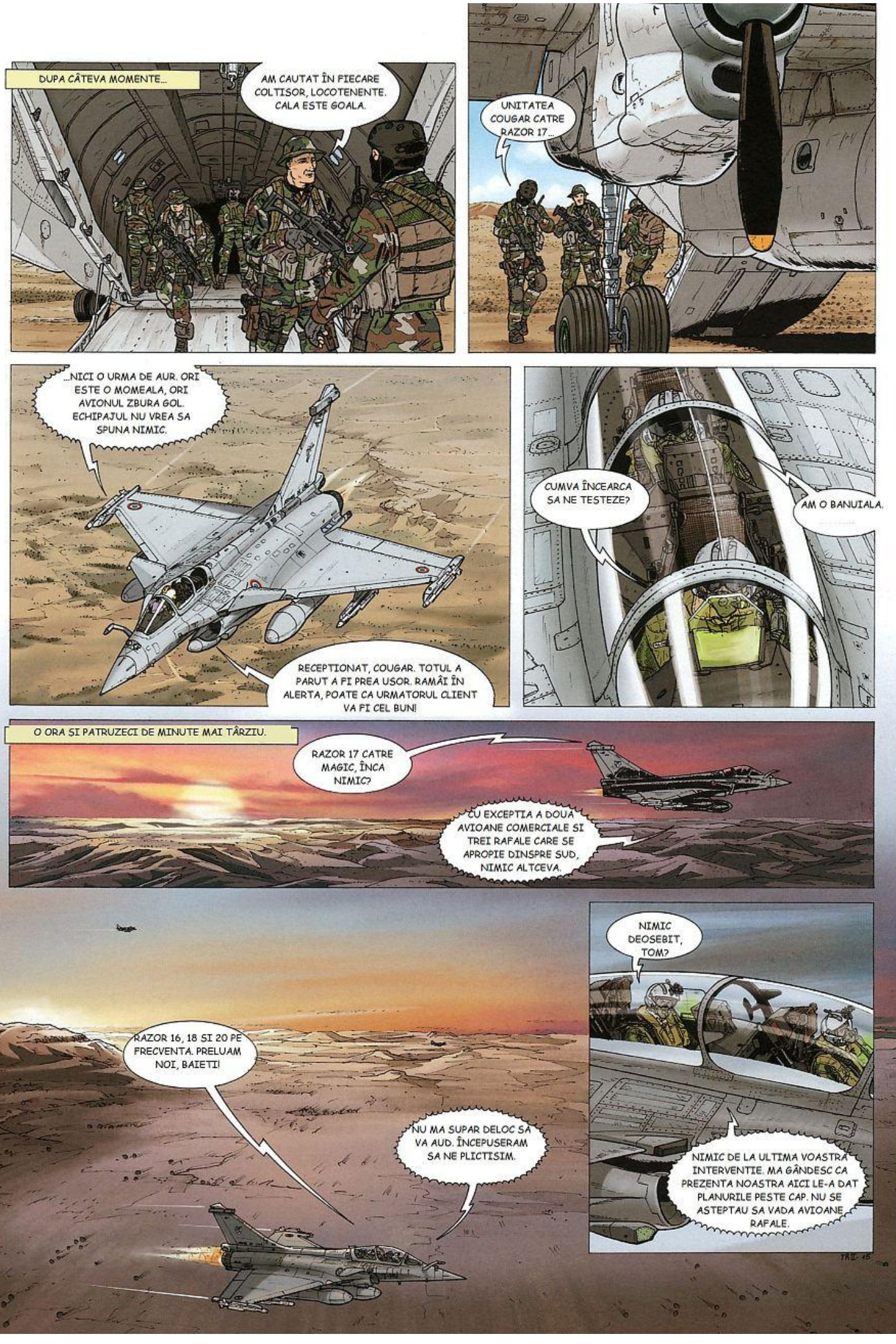
DUPA CÂTEVA MOMENTE...
AM CAUTAT ÎN FIECARE COLTISOR, LOCOTENENTE. CALA ESTE GOALA.
UNITATEA COUGAR CATRE RAZOR 17...
...NICI O URMA DE AUR. ORI ESTE O MOMEALA, ORI AVIONUL ZBURA GOL. ECHIPAJUL NU VREA SA SPUNA NIMIC.
RECEPTIONAT, COUGAR. TOTUL A PARUT A FI PREA USOR. RAMÂI ÎN ALERTA, POATE CA URMATORUL CLIENT VA FI CEL BUN!
CUMVA ÎNCEARCA SA NE TESTEZE?
AM O BANUIALA.
O ORA SI PATRUZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU.
RAZOR 17 CATRE MAGIC, ÎNCA NIMIC?
CU EXCEPTIA A DOUA AVIOANE COMERCIALE SI TREI RAFALE CARE SE APROPIE DINSPRE SUD, NIMIC ALTCEVA.
NIMIC DEOSEBIT, TOM?
RAZOR 16, 18 SI 20 PE FRECVENTA. PRELUAM NOI, BAIETI!
NU MA SUPAR DELOC SA VA AUD. ÎNCEPUSERAM SA NE PLICTISIM.
NIMIC DE LA ULTIMA VOASTRA INTERVENTIE. MA GÂNDESC CA PREZENTA NOASTRA AICI LE-A DAT PLANURILE PESTE CAP. NU SE ASTEPTAU SA VADA AVIOANE RAFALE.
TAU 45

OK, RAZOR 17, 19 SI 21, CAP COMPAS SUD-EST, DIRECTIA DJIBOUTI.
SI UN PAT FOARTE CONFORTABIL!
HEI, ALDO, NU VISA PREA MULT LA PATUL TAU. AI DOAR DOUA ORE, DUPA CARE TE ÎNTORCI.
NU VISEZ LA PAT, JESS. SE POT FACE MULTE ÎN DOUA ORE!
DOUA ORE?! LAUDAROSULE! NU PARI SA REZISTI NICI MACAR CINCI MINUTE!
DE FAPT CE INSINUEZI?
NU INSINUEZ NIMIC. AM AVUT O DISCUTIE SCURTA, DAR INSTRUCTIVA CU ULTIMA TA PRIETENA!
CEEE?!
UN FEL DE CONFIDENTE, CA ÎNTRE FEMEI. ÎNTELEGI CE VREAU SA SPUN...
AHAHAHAHA!
HOHOHOHO!
HUHUHU HUHU!
HIHIHIHI!
FRATILOR, FACETI-MI PLACEREA SI TACETI!
ORA 2:30 DIMINEATA. LA BORDUL AVIONULUI AWACS.
D-LE COLONEL, PRIVITI AICI!
AI CEVA?
O URMA LA SUD DE PORTUL BOUDJAN... O OBSERV DOAR LA INTERVALE DE TIMP, PENTRU CA ZBOARA PREA APROAPE DE PAMÂNT. FIR-AR... IAR AM PIERDUT-O.
AI IDEEA CE AR PUTEA FI?
E PREA RAPIDA PENTRU A FI UN ELICOPTER SAU UN TURBIPROPULSOR SI PARE A SE ÎNDREPTA SPRE SUD-SUD-VEST. DEOCAMDATA ESTE TOT CE POT SA VA SPUN.
BINE. TRIMITE UN RAFALE SA ARUNCE O PRIVIRE MAI DE APROAPE.
MA DUC DUPA EA!
RAZOR 16, AM CEVA PENTRU TINE. PE DIRECTIA 160 LA 70 MILE NAUTICE, O BOGEY CARE SE ÎNDREPTA ACUM SPRE SUD, LA FOARTE JOASA ALTITUDINE.

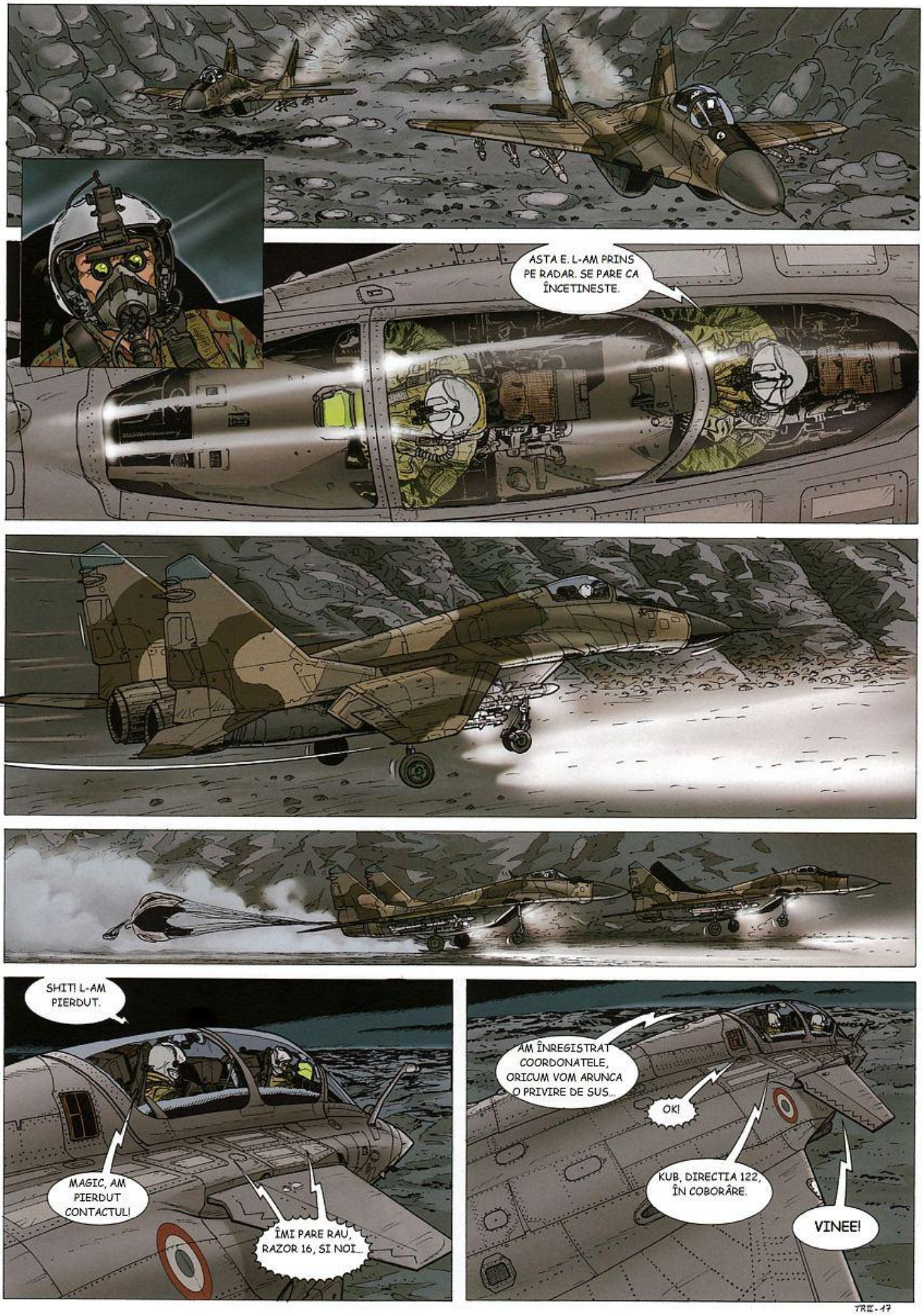
ASTA E. L-AM PRINS PE RADAR. SE PARE CA ÎNCETINESTE.
SHIT! L-AM PIERDUT.
MAGIC, AM PIERDUT CONTACTUL!
ÎMI PARE RAU, RAZOR 16, SI NOI...
AM ÎNREGISTRAT COORDONATELE, ORICUM VOM ARUNCA O PRIVIRE DE SUS...
OK!
KUB, DIRECTIA 122, ÎN COBORÂRE.
VINEE!
TRE-17

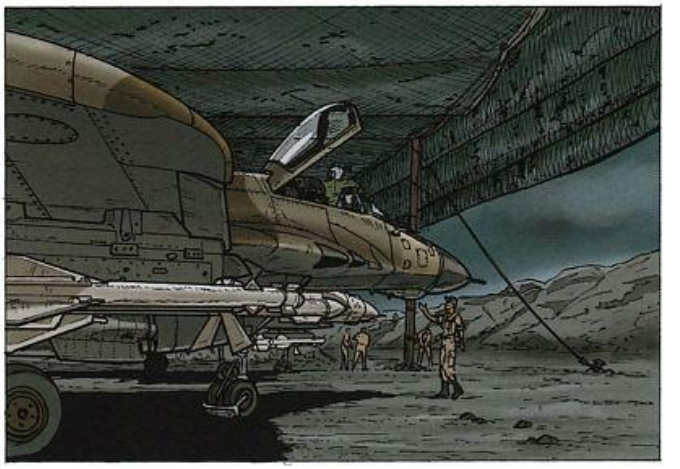

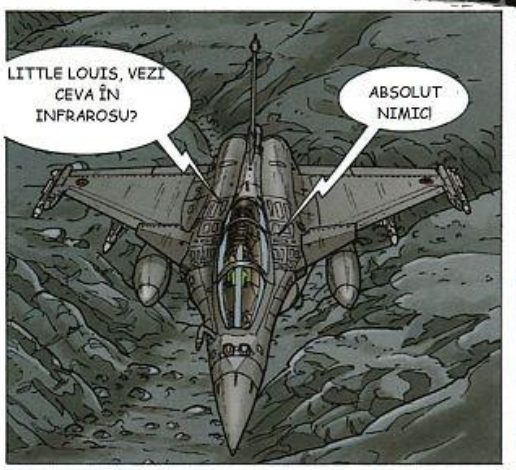

ORA 4:30...

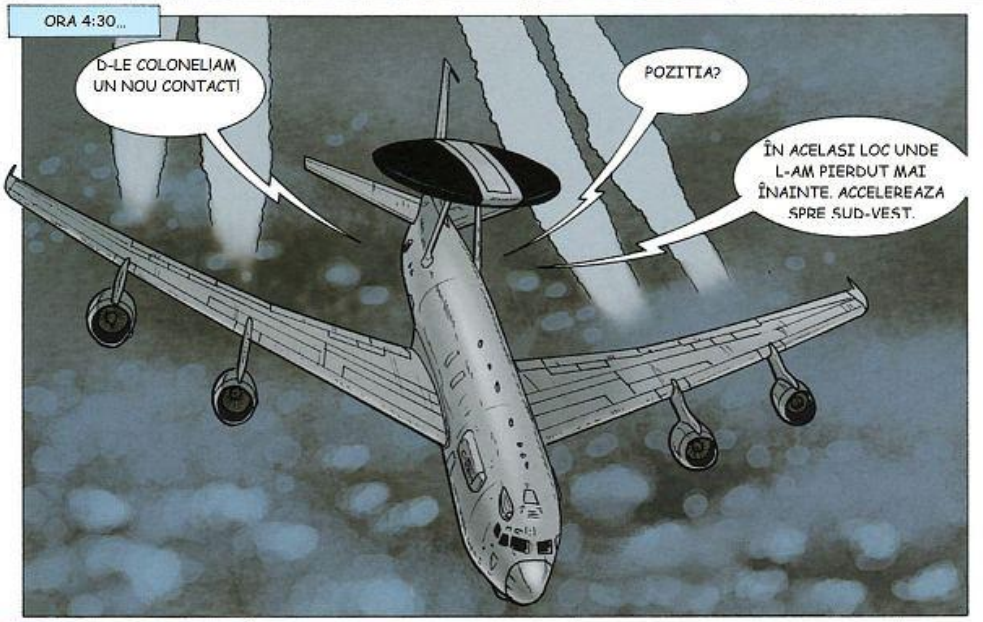

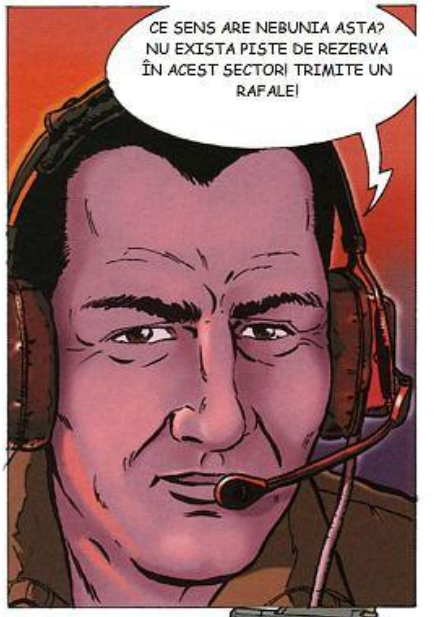

ZECE MINUTE MAI TÂRZIU...

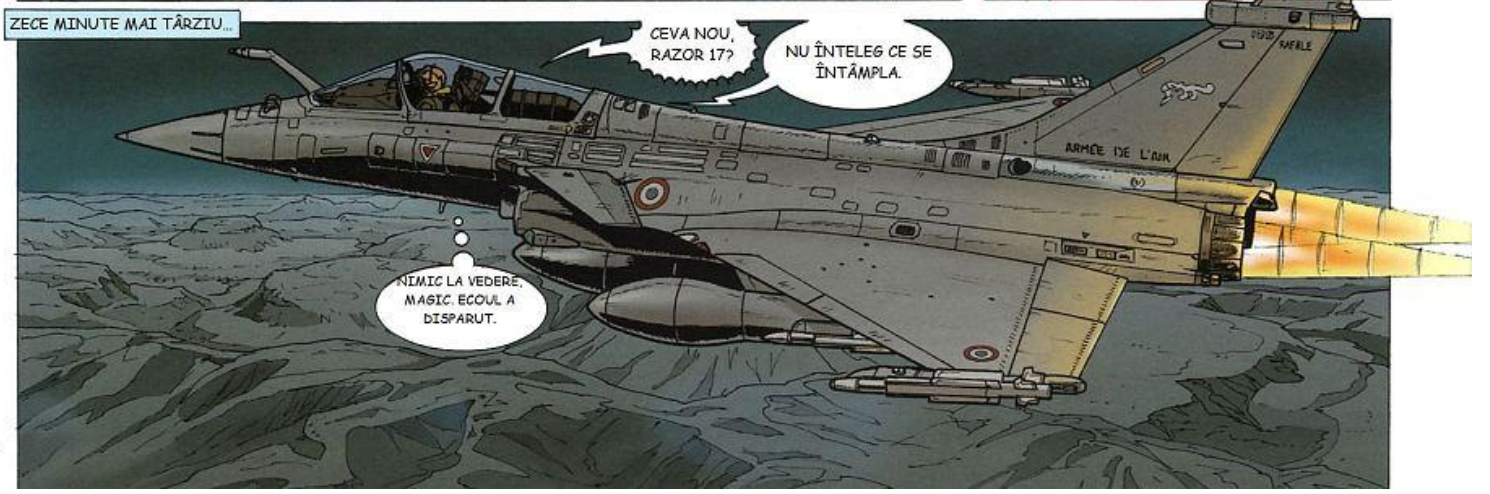

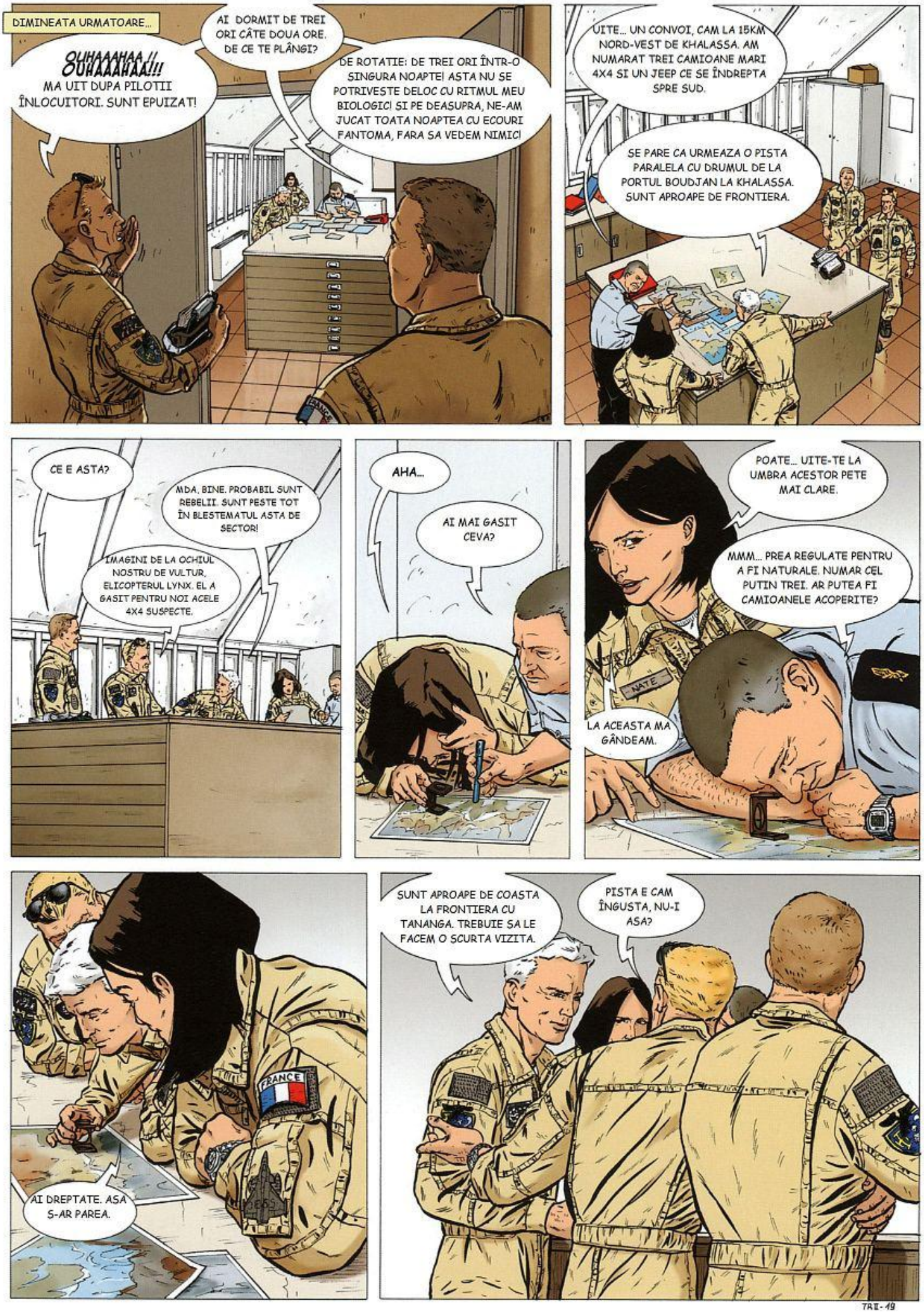
DIMINEATA URMATOARE...
OUHAAAAHAA!!!
MA UIT DUPA PILOTII ÎNLOCUITORI. SUNT EPUIZAT!
AI DORMIT DE TREI ORI CÂTE DOUA ORE. DE CE TE PLÂNGI?
DE ROTATIE: DE TREI ORI ÎNTR-O SINGURA NOAPTE! ASTA NU SE POTRIVESTE DELOC CU RITMUL MEU BIOLOGIC! SI PE DEASUPRA, NE-AM JUCAT TOATA NOAPTEA CU ECOURI FANTOMA, FARA SA VEDEM NIMIC!
UITE... UN CONVOI, CAM LA 15KM NORD-VEST DE KHALASSA. AM NUMARAT TREI CAMIOANE MARI 4X4 SI UN JEEP CE SE ÎNDREPTA SPRE SUD.
SE PARE CA URMEAZA O PISTA PARALELA CU DRUMUL DE LA PORTUL BOUDJAN LA KHALASSA. SUNT APROAPE DE FRONTIERA.
CE E ASTA?
MDA, BINE. PROBABIL SUNT REBELII. SUNT PESTE TOT ÎN BLESTEMATUL ASTA DE SECTOR!
IMAGINI DE LA OCHIUL NOSTRU DE VULTUR, ELICOPTERUL LYNX. EL A GASIT PENTRU NOI ACELE 4X4 SUSPECTE.
AHA...
AI MAI GASIT CEVA?
POATE... UITE-TE LA UMBRA ACESTOR PETE MAI CLARE.
MMM... PREA REGULATE PENTRU A FI NATURALE. NUMAR CEL PUTIN TREI. AR PUTEA FI CAMIOANELE ACOPERITE?
NATO
LA ACEASTA MA GÂNDEAM.
FRANCE
AI DREPTATE. ASA S-AR PAREA.
SUNT APROAPE DE COASTA LA FRONTIERA CU TANANGA. TREBUIE SA LE FACEM O SCURTA VIZITA.
PISTA E CAM ÎNGUSTA, NU-I ASA?
TAI-19

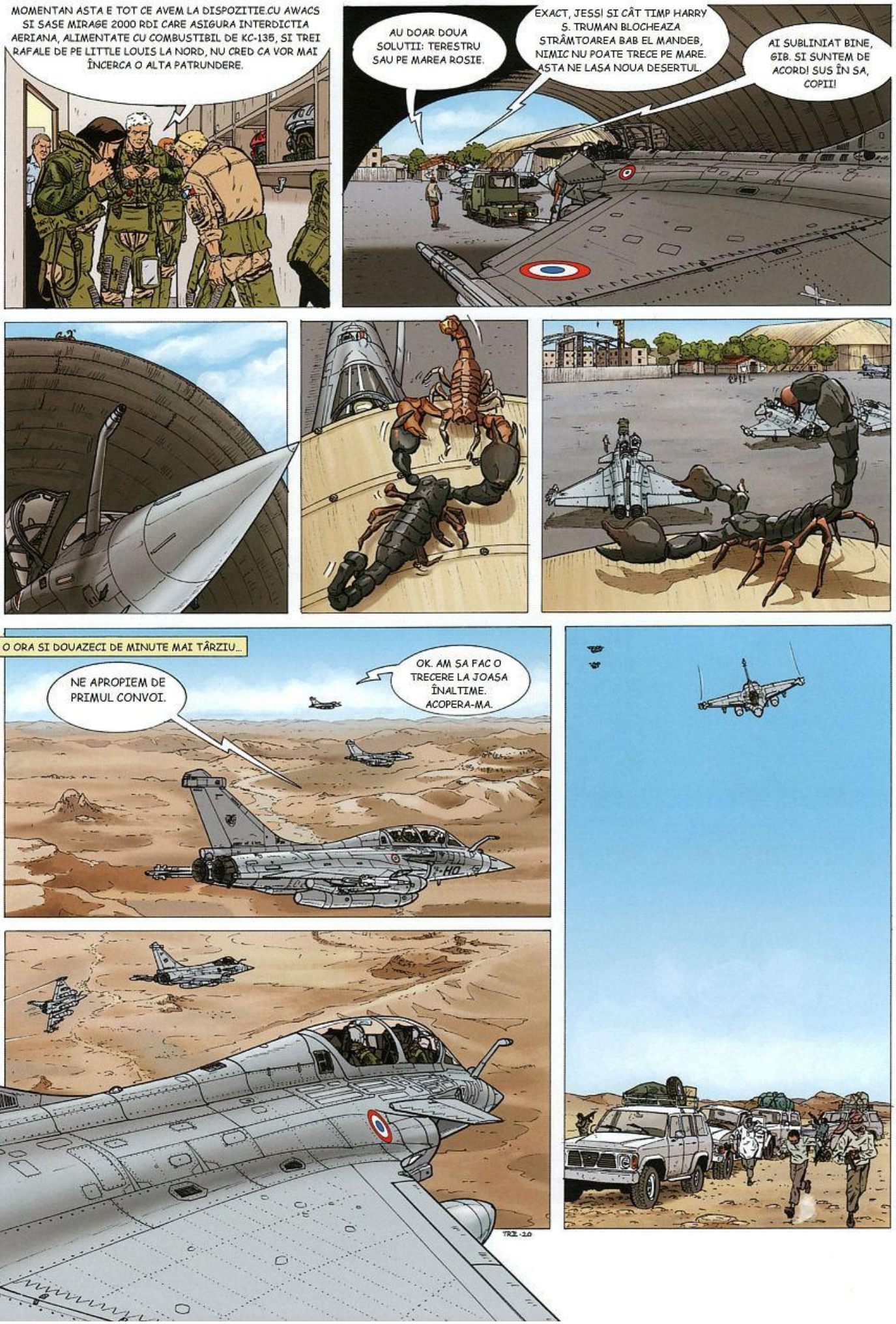
MOMENTAN ASTA E TOT CE AVEM LA DISPOZITIE.CU AWACS SI SASE MIRAGE 2000 RDI CARE ASIGURA INTERDICTIA AERIANA, ALIMENTATE CU COMBUSTIBIL DE KC-135, SI TREI RAFALE DE PE LITTLE LOUIS LA NORD, NU CRED CA VOR MAI ÎNCERCA O ALTA PATRUNDERE.
AU DOAR DOUA SOLUTII: TERESTRU SAU PE MAREA ROSIE.
EXACT, JESS! SI CÂT TIMP HARRY S. TRUMAN BLOCHEAZA STRÂMTOAREA BAB EL MANDEB, NIMIC NU POATE TRECE PE MARE. ASTA NE LASA NOUA DESERTUL.
AI SUBLINIAT BINE, GIB. SI SUNTEM DE ACORD! SUS ÎN SA, COPII!
O ORA SI DOUAZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU...
NE APROPIEM DE PRIMUL CONVOI.
OK. AM SA FAC O TRECERE LA JOASA ÎNALTIME. ACOPERA-MA.

TCHIII
TACACACA
EU?
ECHIPAMENTUL LOR ESTE AIUREA PREA USOR PENTRU A FI VORBA DE TERORISTII NOSTRI. PROBABIL CA SUNT REBELII SAU TÂLHARI.
MĂRIM LA A DOUA FIESTA LÂNGA COASTA?
AFIRMATIV.
RAZOR 16 CĂTRE IT, AI RECEPTIONAT?
O PE 5, LITTLE LOUIS. TE ASCULT.
AM O LINIE SUSPECTA LA SOL, LÂNGA FRONTIERA. ÎN APARA RAZEI RADARULUI MEU, BUD VERT DE POZITIA NOASTRA, DEASUPRA DE DARKHOUN. POTI TRIMITE PE CINEVA DIN ECHIPA TA? NOI STAM CAM RAU CU COMBUSTIBILUL. TREBUIE SA NE ÎNTOARCEM.
NICIO PROBLEMA. TRIMITE INFORMATIILE PRIN LINK 16 SI AM SA-I TRIMIT PE ALDO SI PIOCKY.
COORDONATELE TOCMAI AU FOST AFISATE, PLECAM SPRE DARKHOUN, SI LASAM PASARILE SA FIE OAMENII
MUNTELE SCEICAI REBA LA SUD, NE APROPIEM DE TREATOAREA ÎNGUSTA.
LOCALIZATA NIMIC DE SEMNALAT. RADARUL E „OURAT", LA FEL OPTOTRONICA.
PROBABIL CA ARMEAZA MASCATE DE REBELI. TREBUIE SA COBORÂM LA JOASA DIMULTIME.
NU-MI PLACE, TOM. LOCUL ACESTA ESTE PERICULOS!
DE ACORD, DAR N-AVEM ÎNCOTRO.

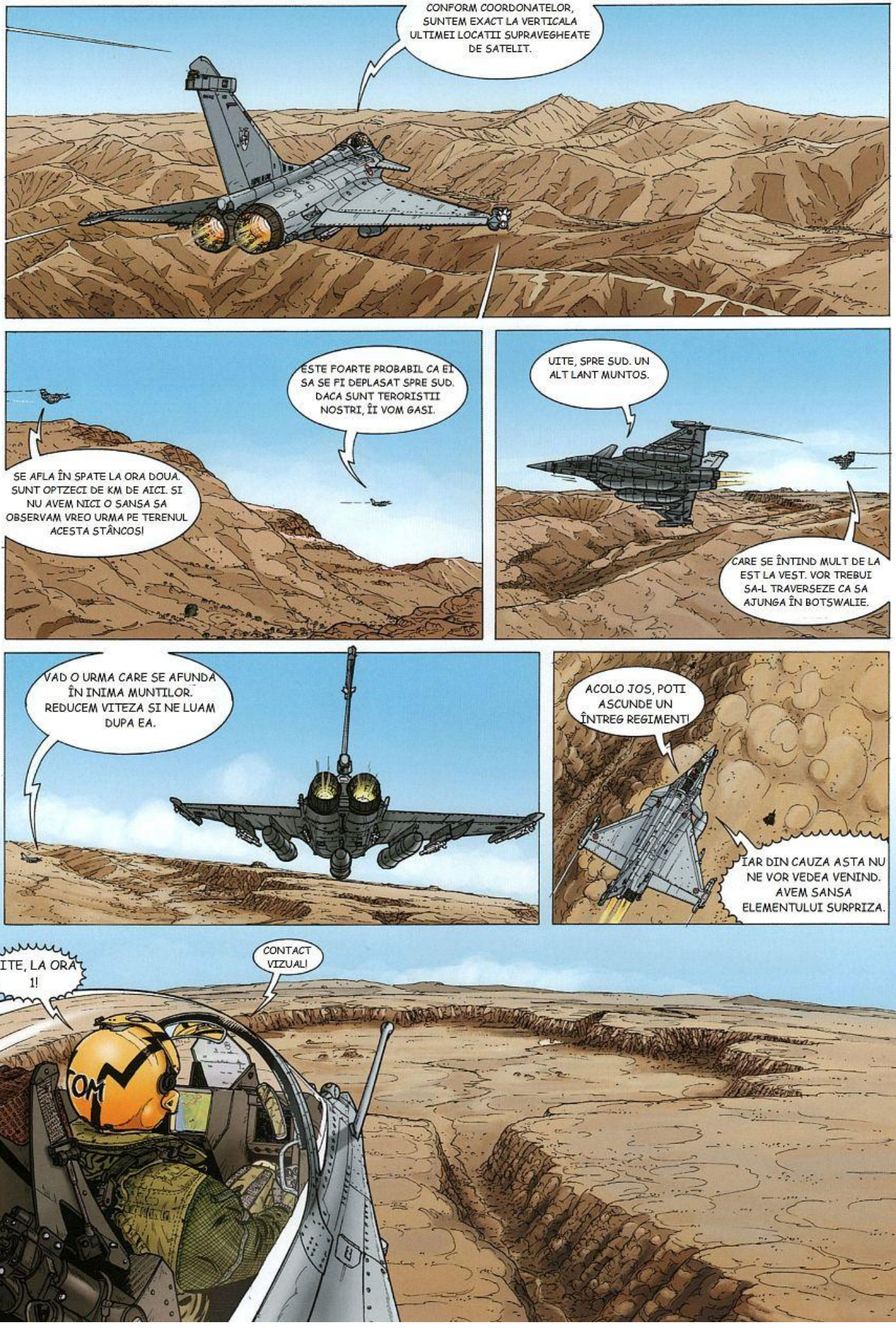
CONFORM COORDONATELOR, SUNTEM EXACT LA VERTICALA ULTIMEI LOCATII SUPRAVEGHEATE DE SATELIT.
ESTE FOARTE PROBABIL CA EI SA SE FI DEPLASAT SPRE SUD. DACA SUNT TERORISTII NOSTRI, ÎI VOM GASI.
SE AFLA ÎN SPATE LA ORA DOUA. SUNT OPTZECI DE KM DE AICI. SI NU AVEM NICI O SANSA SA OBSERVAM VREO URMA PE TERENUL ACESTA STÂNCOS!
UITE, SPRE SUD. UN ALT LANT MUNTOS.
CARE SE ÎNTIND MULT DE LA EST LA VEST. VOR TREBUI SA-L TRAVERSEZE CA SA AJUNGA ÎN BOTSWALIE.
VAD O URMA CARE SE AFUNDA ÎN INIMA MUNTILOR. REDUCEM VITEZA SI NE LUAM DUPA EA.
ACOLO JOS, POTI ASCUNDE UN ÎNTREG REGIMENT!
IAR DIN CAUZA ASTA NU NE VOR VEDEA VENIND. AVEM SANSA ELEMENTULUI SURPRIZA.
UITE, LA ORA 1!
CONTACT VIZUAL!
TOM

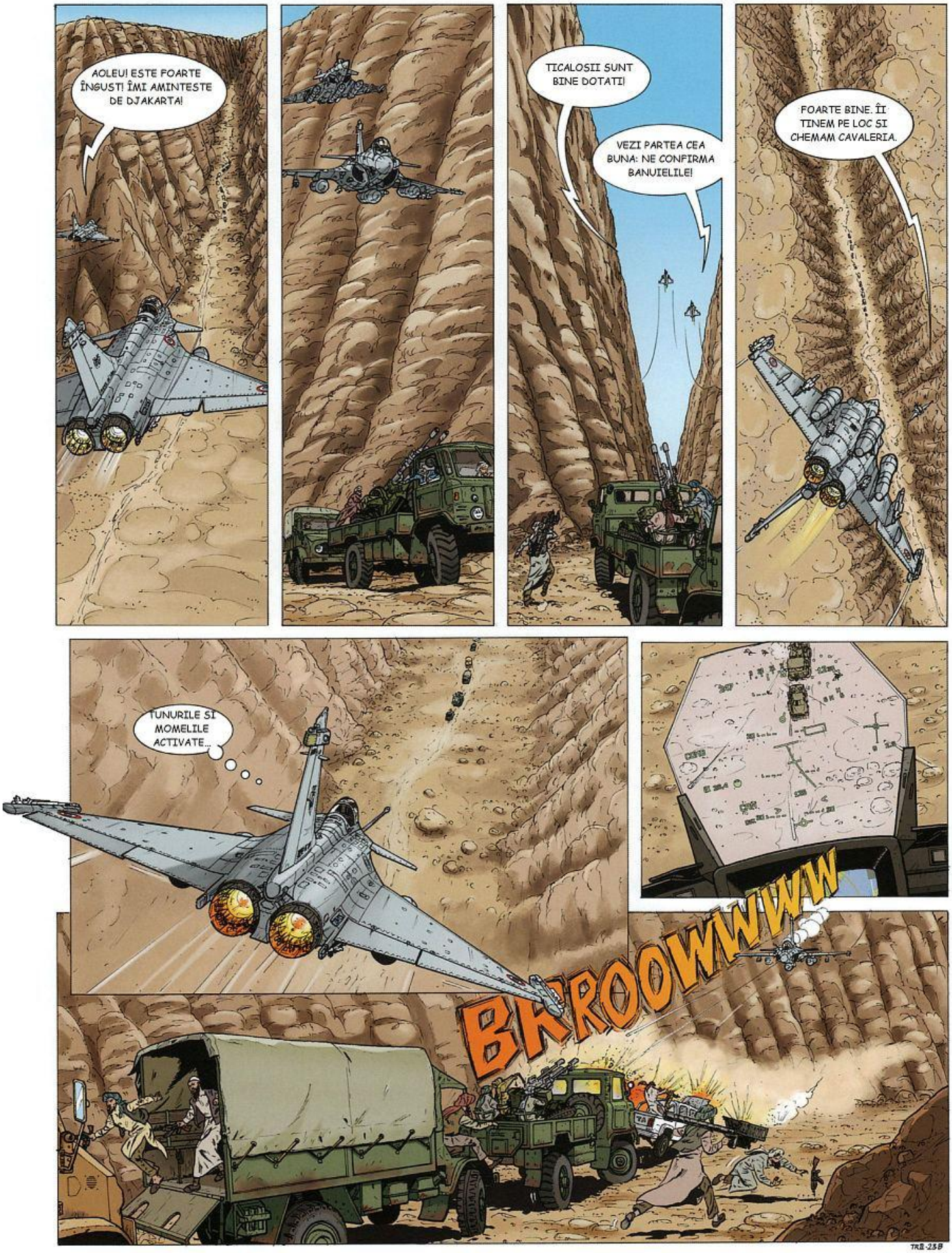
AOLEU! ESTE FOARTE ÎNGUST! ÎMI AMINTESTE DE DJAKARTA!
TICALOSII SUNT BINE DOTATI!
VEZI PARTEA CEA BUNA: NE CONFIRMA BANUIELILE!
FOARTE BINE. ÎI TINEM PE LOC SI CHEMAM CAVALERIA.
TUNURILE SI MOMELILE ACTIVATE...
BRROOWWWW
TRE-258

T...iiiOOUUU
E RÂNDUL MEU!
AAAAHHH!!!
FSSHH
JESS, AI DOUA RACHETE LA FUNDUL TAU. CE FACI?! LANSEAZA MOMELILE, IMEDIAT!
AM UN SCORPION PE MANSA!!!
CEE?!

ZDROBESTE-LI
USOR DE SPUS!
JESS!!!
SLAK
FIR-AR!
KRAAW
BAOOM
AVARIE LA SISTEMUL HIDRAULIC! TREBUIE SA FI ÎNCASAT VREUN SRAPNEL!
HYDRAULIC FAILURE
HYDRAULIC FAILURE
HYDRAULIC FA
E GRAV?
PIERD PRESIUNE LA AMBELE CIRCUITE. TREBUIE SA ATERIZEZ, REPEDE!
FOARTE BINE. IA DIRECTIA 300. E O PISTA IMPROVIZATA LA APROXIMATIV 20 MILE NAUTICE.

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro